

என்னைப்பற்றி

நானும்இந்தநாவலும்...
கன்மணி வாசக நெஞ்சங்களுக்கு
வணக்கம்!

நீங்கள் எனக்களித்து
வரும் பேராசைவும், வரவேற்பும்
என்னை மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில்
நிக்ருமுக்காட வைத்திருக்கின்றன.

உன் விழியில் விழுந்தேன் நாவலில் வரும் உதயா
சந்துகு, சூரியா-ரகு அம்புஜம் மாமி கதாபாத்திரங்கள்
புகழரத்தாணி போல் உங்கள் மனதில் பதிந்து போவார்கள்.
உச்சகட்டத்தில் மற்ற கதாபாத்திரங்களைப் பின்னுக்குத்
தள்ளிவிட்டு சூரியா-ரகு ஜோடி மிகப்பெரிய தாக்கத்தை
ஏற்படுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

உங்களைக் கருத்துக்கள் என்னை மென்மேலும்
மெருகேற்றும் மிக்க நன்றி!

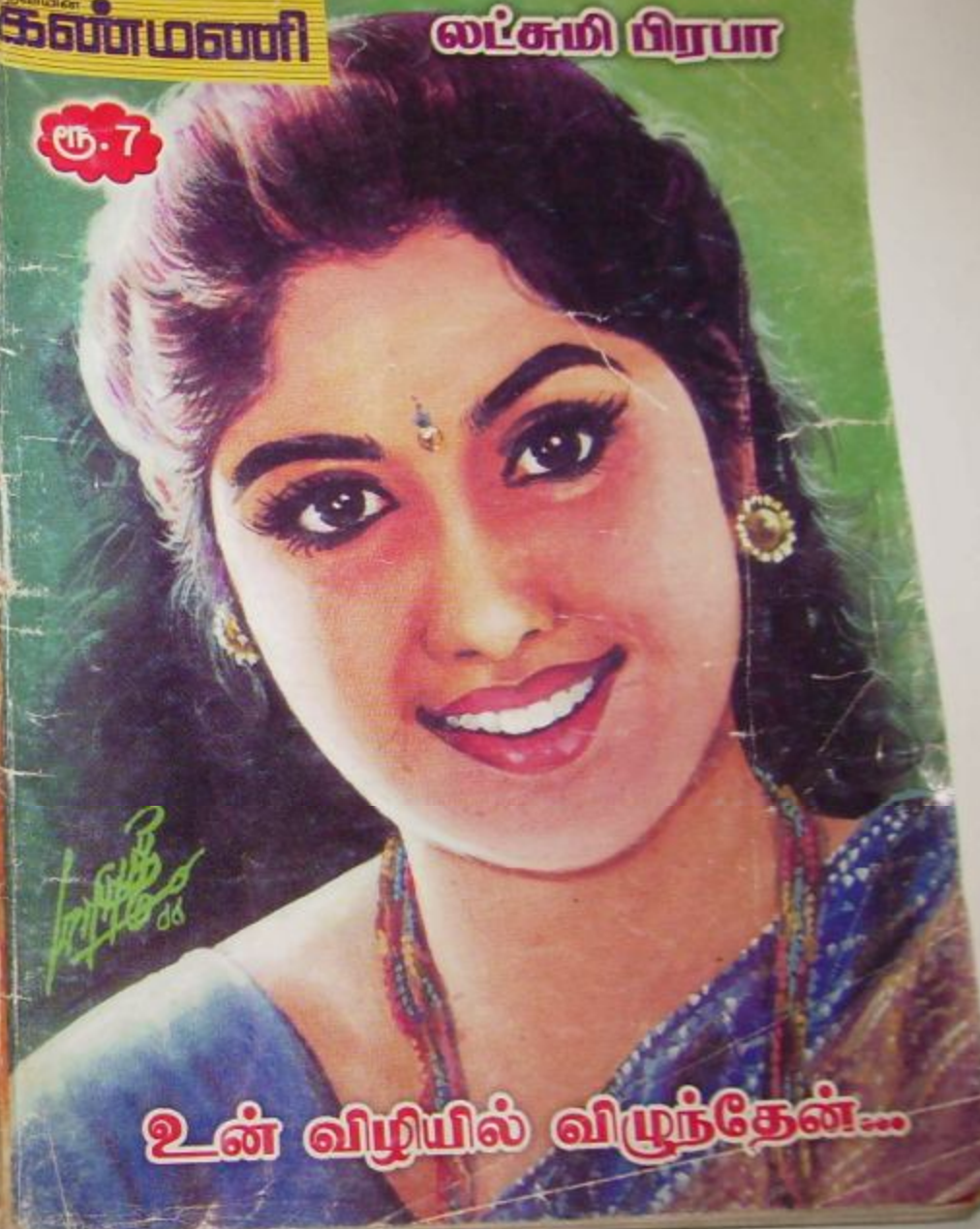
உங்கள் சகோதரி

லட்சுமி பிரபா

கன்மணி

லட்சுமி பிரபா

ரூ.7

உன் விழியில் விழுந்தேன்...

“உன் விழியில் விழுந்தேன்...”

பச்சை மரங்களுக்குள் பதுங்கியிருந்த பறவைகள் 'கீச்...கீச்' என்று இன்னிசைக் கச்சேரியை ஆரம்பித்தன. எங்கிருந்தோ ஒரு சேவல் கனகச்சிதமாய் கூவியது. விடிந்ததே தன்னால்தான் என்று ஏழெட்டு முறை கம்பீரமாய், ஆணவமாய் தனது கழுத்தை உயர்த்தித் தூக்கிக் கூவி விட்டு அடங்கியது.

பனி சாம்பிராணி போட்டது போல் பரவிக் கிடந்தது. உதயா சேலையை உயர்த்திச் செருகி நெளி நெளியாய் கோலம் போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். ஈரக் கூந்தலை டவலாவ் சுற்றி... கொண்டை போட்டிருந்தாள்.

தந்தத்தைக் கடைந்தாற் போன்று... பனிச் சென்ற நிறம். ரோஜாவின் மென்மையைப் பிரதிபலித்த தேகம்... கை தேர்ந்த ஒவியன் ஒருவன் வரைந்து வரைந்து ஒவ்வொன்றையும் முகத்தில் ஒட்ட வைத்தது போல்... களையாக கவிதை பாடலாம் போலிருந்தாள்.

வாசலருகே நின்ற பவள மல்லிகை மரத்தில்... பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கி தன் சுகந்த நறுமணத்தை அந்தத் தெருவெங்கும் விநியோகம் செய்து கொண்டிருந்தது. ஆழ மூச்செடுத்து அந்த சுகந்த மணத்தை ரசித்த உதயா... கோலப்பொடி கிண்ணத்தை நிலைப்படியருகே வைத்து விட்டு வந்தாள்.

பவள மல்லிகை மரத்தடியில்... தரையெங்கும் கொட்டிக் கிடந்த பவள மல்லிப் பூக்களைக் கொஞ்சம் அள்ளியெடுத்தாள். படியேறி கூடம், கம்பி போட்ட முற்றம், தாழ்வாரம், ரேழியைக் கூத்து...கொல்லைப் புறக் கதவைத் திறந்தாள்.

சில்லென்ற காற்று சுதந்திரமாய் உள்ளே புகுந்து... அவளது அழகிய முகத்தை இதமாய் ஸ்பரிசித்தது. கிணற்று மேடையிலிருந்து பத்தடி தள்ளி நின்ற துளசி மேடையில் செழிப்பாக வளர்ந்திருந்தது

துளசிச் செடி.

துளசி மேடையிலும், செடியிலும் பூக்களைத் தாவி, தொட்டு வணங்கி விட்டு கூடத்திற்கு வந்தாள் உதயா.

கூடத்தில்...சாமி சிலைகளும், படங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்த அலமாரிக்கும் கீழே குத்து விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள். எதிர்புற சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த அந்த புகைப்படத்தருகே வந்து நின்றாள்.

அவளையும் அவளது அக்கா குரியாவையும் உள்ளங்கையில் வைத்து தாங்கிப் பாச மழை பொழிந்த தந்தை நடேசன்... அந்தப் பெரிய சட்டத்துக்குள் அடங்கி... முகத்தில் சாந்தம் தவழ, இதழோரம் சிறு புன்னகையுடன் அவளை நேர்ப்பார்வை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

சேர்ந்தாற் போல் இரு நிமிடங்கள் நின்று அவரது படத்தை உற்று நோக்க முடியாதபடி... அவளது அழகிய விழிகளில் நீர்த்திரையிட்டது.

'எங்களை அம்போன்னு தவிக்க விட்டுட்டுப் போயிட்டிங்களே அப்பா?

அவளது இமைக்கரைகளைத்தாண்டி... கன்னங்களில் வாய்க்கால் போட்டு கொண்டு வழிந்தது கண்ணீர்.

உள்ளறையிலிருந்து வந்த அண்ணன் சபேசனின் இருமல் சத்தம்... அவளைக் கலைத்தது. சட்டென்று கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டு அடுப்பங்கரைக்குள் அடைக்கலமானாள்.

பாத்திரத்தைக் கழுவி பாவை ஊற்றி அடுப்பில் வைத்தாள். காய்கறிகளை நறுக்க தொடங்கினாள். காலை நேரப் பரபரப்பு தொற்றிக் கொள்ள... கால்களில் சக்கரத்தை மாட்டிக் கொள்ளாத குறையாகப் பம்பரமாக சுழன்றாள்.

அண்ணி சுகந்தி தனது ஆனந்த சயனத்திலிருந்து அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் எழுந்து கொள்ள மாட்டாள். ஆனால்...எழுந்ததுமே காபி, டிபன் எல்லாமே தயாராக இருக்க வேண்டும்.

மதிய உணவையும் தயாரித்து வைத்து விட்டுத்தான் உதயா கல்லூரிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்பது அண்ணியின் உத்தரவு!

"வீரபாண்டி கிராமத்துல பிறந்தவளுக்கு அப்படியென்ன படிப்பு வேண்டிகிடக்கு? பஸ் பிடிச்ச ஊர் விட்டு ஊரு போயி... பெரிய குளம் காலேஜில பட்டப்படிப்பு படிக்கலையின்னு யார் அழுதா!

பொண்ணா பொறந்தவ வாய்க்கு ருசியா சமைச்சுப் போடணும். வீட்டு வேலைகளை 'மாங்கு மாங்குன்னு இழுத்துப் போட்டு செய்யணும். நாளைக்கு கட்டிக் குடுத்த இடத்துல வேலை செய்யத் தெரியாம... கையைப் பிசைஞ்சுக்கிட்டு நின்னா... வளர்த்த லட்சணம் பாருன்னு என்னைத்தான் காறித் துப்புவாங்க...

உங்க அக்காவைக் கட்டிக் கொடுத்தோம். பெரிய கடமையை

லட்சுமி பிரபா

செய்து பார்த்தை இறக்கிட்டோம்னு நிம்மதியா இருக்கமுடியுதா? ஒழுங்கா லட்சணமா குடும்பம் நடத்தினாளா? துப்பு கெட்ட ஜென்மம்னு பேரெடுத்து... எங்க மானத்தை வாங்கிட்டிருக்கா...

கடல் மாதிரி பெரிய வீடு... பீம் சேனன் மாதிரி திடகாத்திரமான புருஷன்... பத்து தலைமுறைக்கு உட்கார்ந்து சாப்பிட்டாலும் கரையாத சொத்து... எப்போப்பட்ட எடுத்துல நம்ம அண்ணி கஷ்டப்பட்டு... நம்மை மகாராணியா உட்காத்தி வச்சாளேங்கிற நன்றி இருக்கா

உங்க அக்காளை மாதிரி நீயும் நன்றி கெட்ட ஜென்மம்மா இருக்காதே? ரெண்டு பொண்ணுங்களைப் பெத்து என் தலையில் கட்டிட்டு... பொசுக்குனு போய் தொலைஞ்சிட்டாரே உங்கப்பா?

இந்த வீட்டுக்கு வாழ வந்த பாவத்துக்கு... நான் உழைச்சு ஓடாத தேய்ஞ்சுட்டேன்...

அண்ணி சுகந்திக்கு நல்ல சரீரம்... அளந்து பார்க்க இன்ச் டேப் போறாது. வெண்கலத் தொண்டை வேறு... எதற்கோ ஆரம்பித்து எங்கெங்கோ சென்று... அனைவரையும் இழுத்துத் தூற்றி விட்டுத் தான் அடங்குவாள்.

அண்ணியின் உபயத்தால் உதயாவுக்கு அந்த வீட்டில் தினப்படி லட்சாச்சனை நடக்கும்.

சபேசனை விட பதினைந்து வயது இளையவள் உதயா.

அக்கா சூரியா இவளை விட ஏழு வயது மூத்தவள்.

உதயா பெரியகுளம் கல்லூரியில் பி.எஸ்.சி மூன்றாமாண்டு படித்து கொண்டிருந்தாள். கல்லூரியை விட்டு வரும் வழியில் தேனியில் இறங்கி கம்பியூட்டர் சென்டருக்குச் சென்று... கம்பியூட்டர் கோர்ஸும் கற்று வந்தாள்.

அவள் பத்தாம் வகுப்பு படித்துக் கொண்டிருக்கும் தருணத்தில்... அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமை நெஞ்சு வலியால் துடித்தார் நடேசன்.

அண்ணன் சபேசன் டாக்ஸியைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்தான். தேனியிலிருந்து பிரபல மருத்துவமனையை நோக்கி டாக்ஸி பறந்தது. மகனின் மடி மீது தலைவைத்துப் படுத்தபடி வலியால் துடித்த நடேசன் திக்கித் திணறிப் பேசியது... இன்றளவும் உதயாவின்

“டாக்டர் ஆபரேசனில் ரிஜைப் பேணா?

“என்ன சந்தேகம் உனக்கு?”

“கடைசியா குடும்பத்தோட உட்கார்ந்து ஒருமுறை சந்தோஷமா சாப்பிடச் சொன்னீங்களே, டாக்டர்”

-ஆர்.தங்கராஜ்.
திருப்பூர்

காதுகளில் ரீங்காரமிட்டுக் கொண்டுதானிருந்தது.

“ச...சபேசா! உங்கம்மா என்னைக் கூப்பிடுற மாதிரி இருக்குப்பா... நா..நான் கண்ணை மூடிட்டா... தங்கைகளை நீ தான் கரையேத்தனும். உ...உ...உங்கம்மாவோட நகைக்க இருக்கு... நான் சேர்த்து வச்சதே அவங்க எதிர்காலத்துக்கு ஏதேஷ்டமா இருக்கும்.. எந்த விதத்திலேயும் அவங்க உனக்கு பாரமா இருக்க மாட்டாங்க...

அவங்களை நல்லாப் படிக்க வைச்ச... ந..நல்ல எடுத்துல பிடிச்சக் கு...குடுத்துடுப்பா... தாயில்லாப் பொண்ணுங்களுக்கு... இனிமே..இ..இனிமே எல்லாமே நீதான்”

“உ...உங்களுக்கு ஒண்ணும் ஆகாதுப்பா... கவலைப் படாதீங்க” சபேசன் பதறிப் போய் விகம்பிக் கொண்டிருந்த தங்கைகளை ஏறிட்டான்.

மருத்துவமனைக்குப் போய் சேர்வதற்குள்... எமன் முந்திக் கொண்டு அவரது உயிரைப் பாசக் கயிறறை வீசி எடுத்துக் கொண்டு விட்டான்.

இரண்டு பெண்களை நல்லவிதமாகக் கரை சேர்ப்பதற்குள்... நடேசன் போய்ச் சேர்ந்து விட்டிருந்தார். ஆனால் அந்த பாரத்தை மகன் சபேசனின் தலையில் கமையாக ஏற்றி விடவில்லை என்பது நிஜம்.

நடேசனுக்கு அந்த வீரபாண்டி கிராமத்தில்...நஞ்சை, புஞ்சை நிலங்கள் கொஞ்சம் இருந்தன. பட்ட பாடுக்குப் பயனாக... மண்மாதா மகசூலை அள்ளித் தந்தாள். கட்டும் செட்டுமாக வாழ்ந்து... அக்ரஹாரத்திலிருந்த அந்த வீட்டை வாங்கிச் செப்பனிட்டுக் குடி புருந்தார்.

முழுவதுமாக அவர் விவசாயத்தை மட்டுமே நம்பி இருந்து விடவில்லை. உரக்கடை ஒன்றையும் நடத்தி வந்தார். மருமகள் சுகந்தி அவருக்கு தூரத்து சொந்தம் தான்... வெகு காலமாய் முதிர் கன்னியாய் வீட்டோடு முடங்கி கிடந்தவளை... பைசா வரதட்சணை வாங்காமல் பெருந்தன்மையோடு தமது மருமகளாக்கி கொண்டார்.

மருமகளின் நெஞ்சில் என்றென்றும் நன்றி குடியிருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தார். ஆனால் அவளது நெஞ்சில் நஞ்சும் வஞ்சமும் தான் குழந்திருந்தன. அடி மட்டத்திலிருந்து வந்தவளின் குணம்... பெருந்தன்மை சிறிதுமின்றி படுமட்டமாகவே இருந்தது.

மகள்களின் எதிர்காலத்திற்கு தேவையான கணிசமான பணத்தை பேங்கில் நடேசன் போட்டு வைத்திருந்தார். ஆனால் அவரது மறைவுக்குப் பின் “வயசுப் பொண்ணுங்களை எங்க தலையில் கட்டிட்டு போயிட்டாரு பாவி, மனுஷன் விவசாயத்துல வருமானமே இல்ல... உரக்கடையும் நஷ்டத்துல ஓடுது” என்று அபாண்டமாசப் பழியைப் போட்டாள் மருமகள் சுகந்தி.

அனைத்தையும் சுருட்டி வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டதோடு நாத்தனார் சூரியாவைப் பாமும் கிணற்றுக்குள் தள்ளி விட்டான்,

அண்ணி சுகந்தி. உதயாவையும் அதே போல் தள்ளிவிட தக்க தருணம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் என்பது தான் நிஜம்.

“ஏய்...உதயா! கொஞ்சம் இங்க வாயேன்டி” அண்ணி சுகந்தியின் குரல்... அந்த அக்ரஹாரத்து வீட்டையே கிடுகிடுக்க வைத்தது.

இடிலிக் குக்கரை அடுப்பிலேற்றி விட்டு கொத்தமல்லி சட்னியை அம்மியில் அரைத்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு திக்கென்றிருந்தது.

அண்ணிக்கு மிக்ஸியில் சட்னி

அரைத்தால்...தொண்டைக்குள் இறங்காது. அவளுக்கு நாக்கு நான்கு முழந்தான். ‘மிக்ஸியில் அரைத்தால் கவையும் மணமுமாக இல்லை’ என்று கூறி சட்னியைக் கிண்ணத்தோடு அப்பால் தள்ளி விடுவாள்.

“துத்தேறி! உடம்பு வளைஞ்சு வேலை பார்க்கணும்டி” எல்லாம் உங்க அப்பனை சொல்லணும், தாயில்லாப் பொண்ணுங்கன்னு செல்லம் குடுத்து குட்டிச் சுவராக்கிட்டு நிம்மதியா போய் சேர்ந்தாச்சு... நான் கட்டிகிட்டு அழ வேண்டியிருக்கு”

‘காலை நேரப் பரபரப்பில் ஆத்திர அவசரத்திற்கு மிக்ஸியில் அரைத்தால்...அவள் மட்டுமா மண்டகப்படி வாங்கிக் கட்டிக் கொள்வாள்?

‘நேர்மையான நல்ல மனிதர்’ என்று பெயரெடுத்து விட்டு போன நடேசனின் மீதும்...அண்ணி புழுதை வாரித் தூற்றிவிடுவாளே?

இதற்கு பயந்தே அண்ணி ‘என்’ என்று சொல்வதற்குள்...உதயா எண்ணெயாக நிற்பாள்’

ஆனால் அண்ணியோ படு சாமர்த்தியக்காரி... கண்களில் விளக்கெண்ணைய் விட்டுக் கொண்டு குற்றம் குறை கண்டு பிடித்து விளாசித் தள்ளி விடுவாள்.

குற்றம் குறை எதுவும் கண்ணில் அகப்படாவிட்டாலும்...அன்றாடம் உதயாவை தாளித்துக் கொண்டிருந்தான் தான் அவளுக்குத் தூக்கமே வரும்.

ஈரக் கையை சேலைத் தலைப்பில் துடைத்துக் கொண்டே தயங்கிய படி கூடத்திற்கு வந்தாள் உதயா.

கூடத்து சோபாவில் புதைந்து போய் அமர்ந்திருந்த அண்ணி சுகந்தி அவளை ஏறிட்டாள்.

“அ...அண்ணி! இட்லி வெந்துகிட்டிருக்கு... கொத்த மல்லி சட்னி அம்மியில் அரைச்சுட்டிருக்கேன் மதியத்துக்கு மாங்காய், கத்திரி, முருங்கைக்காய் போட்டு சாம்பார் வச்சுட்டேன். தொட்டுக்க உருளைக்கிழங்கு பொடிமாஸலும்...காரசாரமா தக்காளித் தொக்கும் பண்ணிட்டேன்.

அண்ணா அடிக்கடி இருமிக்கிட்டிருக்காருன்னு...மிளகு ரசம் வச்சிருக்கேன், போதுமா அண்ணி?”

“அரிசியை ஒரு டம்ளர் கூடுதலா போடு... நா சாயந்தரம் எங்கம்மா வீட்டுக்குப் போயிடுவேன். அதனால் நைட்டுக்கு டிபன் பண்ணாதே... நீயும் உங்கண்ணாவும் நைட்டே சாதமே சாப்பிட்டுக்கோங்க...கேஸை சிக்கனம் பண்ணணும்.

விலை வாசி கிர்ருனு ஏறிப் போச்சு! மூணு வேளைக்கும் சமைச்சா... நாம்ப தலையிலே துண்டைப் போட்டுக்க வேண்டியது தான், சரியா?

“சரி அண்ணி” சிக்கனத்தைப் பற்றி இவ்வளவு அழகாக... லெக்சர் அடிக்கும் போதே அண்ணி... நாளை காலை தாய் வீட்டிலிருந்து திரும்பியதும் தலைகீழாகப் பேச ஆரம்பித்து விடுவாள்... என்பது உதயாவுக்கு நன்கு தெரியும்.

“மதியம் சமைச்சு வச்சதை குடு பண்ணி நைட்டுக்கும் ஒப்பேத்திடலாம்னு நினைக்காதே...எனக்கு குமட்டலா வரும். மிச்சம் மீதி இருக்கறதை நீ சாப்பிட்டுக்கோ... பழையதை குடு பண்ணி சாப்பிட்டா...எனக்கு ஒத்துக்காதுன்னு... உனக்கே தெரியுமே? சப்பாத்தி பண்ணிடு... சன்னா மசாலா வச்சு கொஞ்சம் தேங்காய் சட்னியை அரைச்சுடு என்ன?”

இதே வசனத்தை அட்சரம் பிசகாமல் அண்ணி நாளைக்குப் பேசுவாள் என்பது உதயாவுக்கு அத்துபடியாயிற்றே?

இதை நினைத்த போதே உதயாவின் அழகிய இதழ்களில் ஒரு குட்டி முறுவல் பூத்தது.

“என்ன சிரிக்கிறே?”

“ஓ... ஒண்ணுமில்ல அண்ணி! சாதம் மட்டும் தான் குக்கர்லே ஏத்தணும், நா கிச்சனுக்குப் போகட்டுமா?

“அண்ணி அந்தண்டை நகர்ந்ததும்... ஆட்டம் போடலாம்னு பாக்கறியா? நீ காரணமில்லாம சிரிக்க மாட்டியே? சூரியா அக்காவை வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டு வந்து கொட்டமடிக்கலாம்னு மட்டும் பிளான் பண்ணாதே... எனக்கு கெட்ட கோபம் வந்துடும். புக்ககத்தை விட்டுட்டு அடிக்கடி பிறந்தகத்துக்கு ஒரு பொம்பளை ஓடி வந்தா.. அது மரியாதையா இருக்காது சரியா?”

“சரி அண்ணி” அவசரமாய் நகரப் போனவளைத் தடுத்து நிறுத்தியது சுகந்தியின் குரல்!

“இரு. இந்தப் புடவையைக் களைஞ்சு தாரேன், உடனே துவைச்சிடு”

“நா...நாளைக்குச் சேர்த்து துவைச்சிடுறேனே அண்ணி”

“ஊகும்! இப்போ காபி குடிச்சேன்ல...அப்போ புடவையில் சிந்திடுச்சு...இந்த சந்தனக்கலர் புடவை எனக்கு ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு...இதைக் கட்டிக்கிட்டுத்தான் எங்கம்மா வீட்டுக்குப் போவேன். இப்போ துவைச்சுப் போட்டாத்தான்...சாயந்திரமா

கட்டிக்கிட்டுப் போக ரொம்பத் தோதா இருக்கும்"

"ச...சரிங்க அண்ணி" திகிலூடன் அவளது விழிகள் கவர்க்கடிக்காரத்தில் படிந்து மீண்டன.

"என்னை எங்கம்மா வீட்டுல விட்டுட்டு இவர் திரும்பி வர்றதுக்கு கொஞ்சம் லேட்டாகும். ராத்திரி, பத்திரமா தாழ்ப்பாள் போட்டுகிட்டு படிச்சுட்டு இரு... உங்கண்ணன் வந்துடுவாரு...கதந்திரம் கிடைச்சிதுன்னு...அக்கம் பக்கம் கத்தப்போயிடாதே...ஏற்கனவே இந்தக் குடும்பத்துல உங்கத்தை...அந்தக் காலத்துலேயே களங்கத்தை உண்டு பண்ணினது...உனக்குத் தெரியுமில்ல? ஜாக்கிரதை" அனல் கங்குகளாய் வார்த்தைகளை உதிர்த்தாள் சுசந்தி.

குப்பென்று அவமானத்தில் முகம் சிவந்து போன உதயா... பொங்கி வந்த ஆத்திரத்தை அடக்கிக் கொண்டு சட்டென்று கிச்சனுக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

அத்தை...? நடேசனின் உடன் பிறந்த தங்கை... அந்த அத்தையை உதயாவே பார்த்தது இல்லையே?

போன தலைமுறையை இழுத்துப் பேசி இவள் மனதைப் புண்படுத்திக் குதறி அலாதி சுகம் காணும் அண்ணியின் அடாத செயலை எண்ணி... மனம் குடைந்து போனாள் உதயா.

காதல் திருமணம் செய்து கொண்டு குடும்பத்திற்கு பெரும் தலைகுனிவை ஏற்படுத்திய தங்கையை தலை முழுகி விட்டிருந்தார் நடேசன்.

அவரே உதறித் தள்ளி விட்ட உறவு... என்றோ அறுந்து போன பந்தம்... அந்த அத்தையின் முகம் எப்படி இருக்கும் என்பது கூட உதயாவுக்குத் தெரியாது

உதயாவைப் பெற்று விட்ட திருப்தியில்... கண்ணை மூடி விட்டிருந்தாள் அவளது தாயார் காமாட்சி.

இரண்டாம் திருமணம் செய்து கொள்ளாமல்... கர்ம யோகியைப் போல் வாழ்ந்து மூன்று குழந்தைகளையும் வளர்த்து ஆளாக்குவதற்குள் திணறித் தான் போனார் நடேசன்.

உன் மாமியாருக்காக உயிரையே கொடுப்பேன்னு சொன்னியே.. இப்ப என்ன ஆச்சு?"

அதெல்லாம் முடியலை ஆனால் திவசம் மட்டும் கொடுக்கறேன்!"

-ஆறுமுகம்
வழுதூர்

வருடா வருடம் வீரபாண்டித் திருவிழாவின் போது... அக்கம் பக்கத்து ஊர்களிலிருந்து உறவுத் தலைகள் திரண்டு...நடேசனது வீட்டை ஆக்கிரமிப்பது வழக்கம்.

"ஏம்பா...நடேசா! உன் சின்னப் பொண்ணு உதயா... அப்படியே அச்சு அசலா உன் தங்கச்சியை உரிச்சிட்டு வந்திருக்கில்லா? முகத்துல அப்படியே களை சொட்டுது இல்லா?

தூரத்து உறவுக்கார பாட்டியோ... யாராவது கேட்டு விட்டால் அப்படியே முகம் சிறுத்துப் போய் விடுவார் நடேசன்.

"விடுங்கம்மா! அவ மேல உசரையே வச்சிருந்தேன். என் தலையில் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டாளே? அவளை ஞாபகம் படுத்தாதீங்க" முணு முணுப்பார் நடேசன்.

ஒப்புக்கு இப்படி விட்டேற்றியாகப் பேசினாலும்...தங்கையின் ஜாதையை உரித்துக் கொண்டு வந்திருக்கும் இளைய மகள் உதயாவின் மீது உயிரையே வைத்திருந்தார் நடேசன்.

குக்கரின் விசில் சப்தத்தால்...உதயாவின் நினைவுச் சங்கிலி பட்டென்று அறுந்தது.

அந்த அக்ரஹாரத்தில்... ஒவ்வொரு வீட்டின் பின்புறமும் தோட்டம் உண்டு. ஒவ்வொரு வீட்டு தோட்டத்திற்கும் இடையே கம்பி வேலி போடப்பட்டிருக்கும். தோட்டத்தின் முடிவில் நீண்ட படித்துறை... படியைத் தொட்டுத் தழுவித் கொண்டு நுங்கும் நுரையுமாய் சுழித்துக் கொண்டு ஓடியது முல்லை ஆறு.

பக்கெட்டிலிருந்த துணிகளை நீரில் முக்கிய உதயா...மனதிலுள்ள பாரம் எல்லாம் இறங்கியது போன்ற நிம்மதி ஏற்படும்... இன்று ஏனோ அவரைக் காணவில்லை...

சேலை ரவிக்கையைத் துவைத்து அலசியவள்... ஏதேச்சையாக எதிர்புறம் நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அக்கரையில்...அந்த பருத்த ஆலமரத்தினடியில் நின்றபடியே இவளை விழுங்கி விடுவது போல் பார்த்துகொண்டு இருந்தான் ரங்கன்.

குபீரென்று தூக்கி வாரிப் போட்டது உதயாவுக்கு. ரங்கனுக்கு வாட்ட சாட்டமான உடம்பு. அமரவாசை நிறத்தில் இருப்பவனின் விழிகளில் அலட்சியமும் ஆணவமும் தெறிக்கும். முகத்தில் சண்டியர் தனம் ததும்பிக் கொண்டிருந்தது. சுண்டு விரல் பருமனிலிருந்த செயினில் புலிநகம் பதிக்கப்பட்டிருந்தது. வெளியில் தெரியும் வண்ணம் சட்டைப் பொத்தான்களை அவிழ்த்தப்படி அலையும் ரகம்...

ரங்கன்... அக்கா சூரியாவின் மைத்துனன்... வைத்த கண் வாங்காமல் உதயாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். சேலையை முறுக்கிப் பிழிந்து பக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு படிக்கட்டுகளில் ஏறியவளுக்கு உடம்பு தந்தியடித்தது.

தோட்டத்தில் கம்பிப் பந்தலில்

படர்ந்திருந்த மல்லிகைக் கொடியிலிருந்து
மொட்டுகளைக் கிள்ளிக் கொண்டிருந்தான்
உதயா.

"சாக்...சாக்" என்று சருகுகள் மிதிபடும்
சப்தம் கேட்டதும்... திரும்பிப் பார்த்தான்.

பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்தில்... இலேசாக

நொண்டியபடி நடந்து வந்த அம்புஜம் மாமி... உதயாவைப்
பார்த்து புன்னகைத்தபடியே கம்பி வேலியருகே வந்து நின்றார்.

"என்ன மாமி? நொண்டி நொண்டி நடக்கிறீர்களே?"
கரிசனத்துடன் கேட்டான்.

"கால்லே முள்ளு குத்திடுச்சுமா... இன்னிக்கு பத்து மணிக்கு
மேல்துணி துவைக்கப் போனேனா.. வர்றச்சே முள்ளு காலைப்பதம்
பாத்துடுச்சு"

"ஒண்டி மனுஷி எதுக்கு மாமி கஷ்டப்படறீங்க? நாளைக்கு
என்னோட டிரஸ்ஸை எல்லாம் துவைக்கிறப்போ... உங்க
துணியையும் சேர்த்து துவைச்சுப் போட மாட்டேனா?"

நெகிழ்ந்து போனார் அம்புஜம் மாமி.

"உங்க அண்ணி உன்னைச் சக்கையாப் பிழியறா... இதுலே நான்
வேற உனக்கு சிரமத்தைத் தரணுமா? மூணு பசங்களைப் பெத்து
கஷ்டப்பட்டு படிக்க வைச்சேன். அவனவன் பொண்டாட்டியோட
ஆனக்கொரு ஊர்லே செட்டிலாயிட்டானுங்க..."

மாட்டுப் பொண்ணுங்களுக்கு மாமியார் ஒண்டி மனுஷியா
இருக்காளேன்னு .. கிஞ்சித்தும் அக்கறை இல்ல... எந்த இரத்த
பந்தமும் இல்லாத நீ... பெத்த பொண்ணுக்கும் மேலா பாசம்
காட்டறே... உனக்கு ஒரு குறையும் வராது உதயா உன்னண்ட
சொல்லாலாமனு வந்தேன்"

சற்றுத் தயங்கி விட்டு பரிதாபத்துடன் உதயாவை ஏறிட்டார்
மாமி.

"உதயா... உதயா... வீட்டைத் திறந்து போட்டுட்டு எங்கே
போயிட்டா?... உதயா..."

"கொஞ்சம் இருங்க.. மாமி! சூரியா அக்காவோட குரல்
கேட்குதே" நான்கடி நகர்ந்தவன் மீண்டும் திரும்பிப் பார்த்தான்.

"நாம்ப நாளைக்குப் பார்ப்போம் மாமி... அக்கா வந்திருக்கா...
இந்த வாட்டி என்ன பிரச்சனையோ? எனக்கு அடிவயிறு கலங்குது"
எனக்கறிவிட்டுக் கொல்லைப் புறத்தைத் தாண்டி உள்ளே வந்தான்.

சூரியா தனது இரு குழந்தைகளுடன் நின்றிருந்தான். அவளுக்கு
ஐந்து வயதிலும் மூன்று வயதிலுமாக இரு பெண் குழந்தைகள்...

"அட... அம்மு குட்டிங்களா? சித்தியைத் தேடி வந்தீங்களா?"

சூரியாவின் இடுப்பிலிருந்த குழந்தை இருகைகளையும் நீட்டித்

தாவினது.

குழந்தையை வாரி அணைத்து அதன் குண்டு கன்னத்தில் இச்
பதித்த உதயா... அக்காவை ஏறிட்டான்.

சூரியாவின் சிவந்த கண்களும், வீங்கிய கன்னமும் அவளுக்கு
நினைவு வரவழைத்தன.

சூரியாவின் கணவன் கேசவன் பணம் படைத்தவன் தான்.
ஆனால் கடுகளவு கூட அவனிடம் குணம் கிடையாது. குடி,
குதாட்டம், மட்டரகப் பெண்களுடன் தொடர்பு என்று அவனிடம்
எல்லாக் கெட்டப் பழக்கங்களும் குடியிருந்தன.

அவனைப் பெற்ற சிவசாமியும், தேவகியும் தங்களது
இருமகன்களைக் கண்டித்ததே இல்லை. கேசவனும், ரங்கனும்
காளை மாடுகளாய், சண்டியர்களாய் ஊரைச் சுற்றி வந்தனர்.

ஏழைகளும் நலிந்த விவசாயிகளும் தங்களது நிலத்தையும்
வீட்டையும் சிவசாமியிடம் அடமானம் வைப்பது
வழக்கம்... அவற்றை யாரும் மீட்டதாக இதுவரை சரித்திரமே
இல்லை. அவர்களது தரித்திரத்தை தங்களுக்கு சாதகமாக்கிக்
கொண்ட சிவசாமிக்கு... பாதி கிராமமே சொந்தமாகி விட்டிருந்தது.

வரும் மருமகள் தங்களுக்கு அடங்கி அடிபணிந்து
அப்பிராணியாய் இருக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட சிவசாமி
தம்பதியினரின் கண்களில் சிக்கியவன் தான் சூரியா.

"அப்பாநடேசன் உயிருடன் இருந்திருந்தால்... கேசவன் போன்ற
மூர்க்களுக்கு அருமை மகளை தாரை வாரக்க சம்மதிப்பாரா?"

பெரு மூச்சுவிட்டான் உதயா.

அம்மாவின் முப்பது பவுன் நகைகளை பிரோவில் வைத்துப்
பூட்டி விட்டதோடு... நடேசன் பேங்கில் போட்டு வைத்து
கணிசமான தொகையை எடுத்து... சுற்று வட்டிக்கு விட்டிருந்தான்
சுகந்தி.

"உங்க வீட்டுப் பொண்ணை எங்க மருமகளாக்கிக்கணும்னு
ஆசைப் படறோம்... கட்டின புடவையோட அவளை அனுப்பினா
போறும்" என்றதும்... வந்த வரைக்கும் லாபம் என்று நாத்தனார்

"இந்தப் காலத்துப் பசங்களுக்கு
"துடுக்குத்தனம்" ரொம்ப ஜாஸ்தி!"
"எப்படி சொல்றே?"
"சிந்து" சமவெளின்னு
சொன்னா நமீதா சமவெளி எங்க இருக்க
குன்னு கேட்கிறாங்க

-ஆறுமுகம்.
வழுதூர்

சூரியாவை படுகுழிக்குள் தள்ளிவிட்டான் சுகந்தி.

"அண்ணி... அந்த மனுஷன் பொல்லாதவனாமே... ஊரே சொல்லுதே... அந்தக் கெட்டவனுக்கு கழுத்தை நீட்ட... எனக்கு பயமா இருக்கே... எனக்கு விருப்பமில்லை... அண்ணா! நீயாவது அண்ணிக்கு எடுத்துச் சொல்லேன்"

சூரியா கண்ணைக் கசக்கத்தான் செய்தான். அண்ணன் சபேசன் அசைந்து கொடுக்காமல் குத்துக்கல்லாய் நின்றான்.

"பெரியவங்க நாங்க கை காட்டற இடத்துல... கழுத்தை நீட்ட வேண்டியது உன் கடமை... மகாராணி மாதிரி நீ வாழப்போறே .. ஆம்பிளைங்க அப்படி இப்படி இருக்கத்தான் செய்வாங்க... கால் கட்டுப் போட்டுட்டா அடங்கிடுவாங்க..."

புருஷனை கைக்குள்ளே போட்டுக்கிட்டு முந்தானையில் முடிஞ்சிக்கணும் அதுதான் சாமர்த்தியம்... மறுத்துப்பேசாதே... என்ன? உன் மனசுல வேற யாராவது இருக்கானா? உங்கத்தை மாதிரி நீயும் ஓடிப் போகப் போறியா சூரியா?"

சூரியாவுக்கு இதயத்தில் குத்தீட்டியை செருகி இழுத்தது போலிருந்தது. தேம்பி அழுதபடி கிச்சனுக்குள் புகுந்து கொண்டான், அண்ணி சுகந்தி வெற்றிக் கொடி நாட்டி விட்டான்.

கேசவன் கரிக்கட்டை மாதிரி இருப்பான். சூரியாவோ பறித்து எடுத்த புது மஞ்சள் கிழங்கு போலிருப்பான்.

விளைவு... பால்காரன், காய்கறிவண்டிக் காரனோடு பேசினால் கூட சந்தேகப்பட்டான். குடித்து விட்டு வந்து போதை இறங்கும் வரை... சொல்லம்புகளால் அவளது மென்மையான இதயத்தை குத்திக் கிழித்து... அமிலத்தை ஊற்றினான். கோபம் உச்சிக்கு ஏறும் போது வெளுத்து வாங்கி விடுவான்.

மாமனார் - மாமியாரிடம் தனது மனக்குறையை இலேசாகக் கோடிட்டுக் காட்டி விட்டால்... அவ்வளவு தான்!

"கொஞ்சம் பொறுமையா எல்லாத்தையும் சகிச்சுக்கோ... காலப்போக்குல சரியாயிடும்" என்று இவளிடம் கூறுவார்கள். ஆனால் மகனிடமோ "புருஷனை புகார் சொல்லுற அளவுக்கு திமிரெடுத்துத் திரியறா... அடக்கி வை கேசவா என்பார்கள்.

நாளடைவில் அடியும் உதையும் திட்டும் வாங்கி வாங்கி... உடம்பும் மனதும் மரத்து தான் போயின. ஆறுதல் தேடி பிறந்தகத்துக்கு ஓடி வந்தால்... அண்ணி அவளை வாட்டி வதைத்தாள்.

"ஒண்ணும் எதிர்பார்க்காம உன்னைக் கட்டிகிட்டதுக்கு.. அவங்க காலைச்சுத்தி கெடக்கணும்.

நீ கண்ணைக் கசக்கிட்டு இங்க வாழா வெட்டியா வந்துடலாம்னு நெனச்சா... உன் அருமை தங்கச்சி காலமுச்சூடும் கரையேறாம நிக்க வேண்டியது தான்"

உணர்வுகள் செத்து நடைப் பிணமாய் வாழக் கற்றுக் கொண்டான். இரண்டு பெண் குழந்தைகளுக்குத் தாயானதும்... அவர்களின் வருங்காலத்தை கருத்தில் கொண்டு... மனப்பூர்வமாய் மாறிப் போனான். நத்தையாய் கருண்டு போனான்.

"அக்கா! கண்ணம் வீங்கியிருக்கே? அத்தான் அடிச்சுட்டாரா?" கேட்கும் போதே உதயாவின் கண்கள் ஊற்றெடுத்தன.

"ப்ச! இதெல்லாம் எனக்கு ரொம்பவே பழகிடுச்சு உதயா... அண்ணி எங்க வீட்டுக்கு வந்தாங்க... என்கிட்ட ரொம்ப பாசமா பேசிட்டு குழந்தைகளை கொஞ்சனாங்க... எங்க மாமியார் அண்ணியை மாடிக்குக் கூட்டிட்டு போனாங்க..."

ரொம்ப நேரம் ரெண்டு பேரும் தனியா பேசிட்டிருந்தாங்க உதயா... எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கு "

"பேசினா பேசிட்டுப் போகட்டும்... எதுக்கு பயந்து சாகறே?" அது நல்லதுக்கு இல்ல... நீ... நீயாவது நல்லாயிருக்கணும் உதயா அதான் என் வேண்டுதல்...

நான் இங்க வந்தது தெரிஞ்சா... அந்த அண்ணி ராட்சசி உன்னைப் பிடுங்கி எடுத்துடும். அண்ணியை விட்டுத் தள்ளு... கூடப் பிறந்த தங்கைகள் மேல துளி பாசம் கூட இல்லாம இருக்கானே அண்ணா?... சரியான தீவட்டி தடியன்

நா... நா வரேன் கண்ணு. நீ ஜாக்கிரதையா இரு. உஷாரா இரு... ஏதோ சதி நடக்குது... அம்மனை

வேண்டிக்கோ... வரட்டுமா?

இரு குழந்தைகளுடன் சூரியா சென்று விட்டான். உள்ளுக்குள் திகில் ஊறியது.

கார் வருவதைக் கண்டதும் அவசர அவசரமாய் கேட்டைத் திறந்தான் காவலாளி. திறந்த கையோடு ஒரு 'சல்லுட்' வைத்தான்.

கார் போர்டிகோவில்... ஏற்கனவே இருந்த மூன்று கார்களுக்கு பக்கத்தில் போய் நின்று முச்சை நிறுத்தியது. ஓட்டுநர் இறங்கி பின் பக்கத்து கதவைத் திறந்து விட... படு கம்பிரமாய் இறங்கினான்

சந்துரு.

ஆறடி உயரத்தில் உடைத்த கோதுமை நிறத்தில் ஆஜான பாகுவாய் இருந்தான். பசுமையான அழகான தோட்டத்திற்கு நடுவில் அமைந்திருந்தது அந்த பங்களா.

உள்ளே... ஆடம்பர, அலங்காரப் பொருட்கள் சமர்த்தாய் அதனதன் இடத்தில் அமர்ந்திருக்க... அதுக்கு கொஞ்சமும் சம்பந்தமின்றி எவ்வித பரபரப்பும் இன்றி படு அமைதியாய் இருக்கது வீடு.

"வணக்கம் சின்னய்யா" சமையல்காரர் முத்துவின் தோளில் கிடந்து கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் இடுப்புக்கு வந்தது.

"வணக்கம் முத்து!... டாக்டர் வந்து... அம்மாவுக்கு பிலியோதெரபி குடுத்தாரா? அப்பா ஏதாச்சும் சாப்பிட்டாரா?"

"கொஞ்சம் நேரத்துக்கு முன்னாடி தான் டாக்டர் வந்துட்டுப் போனாரு... டிபன் எதுவும் வேணாம்பனு சொல்லிட்டாரு"

கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் வலது பக்கத்திலிருந்த விஸ்தாரமான படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்தான் சந்துரு.

படுக்கையில் அம்மா சந்திராவின் தலை மாட்டில் அமர்ந்திருந்த பத்மநாபன்... நடைச் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பினார்.

மகன் சந்துருவைக் கண்டதும் இருண்டிருந்த முகத்தில் பளீரென மின்னல் வெட்டியதைப் போல... சந்தோஷ ரேகை ஒரு கணம் தோன்றி மறைந்தது.

"வாப்பா... மும்பையில் நடந்த கான்பான்ஸூல கலந்துக்கப் போனியே? என்னாச்சு?"

"பிலினிஸ்லே நாம்ப சிகரங்களைத் தொட்டச்சு... விடுங்கப்பா அம்மாவுக்கு இப்போ எப்படி இருக்கு?"

"ஹீம்! இருக்குப்பா... தொடர்ந்து பிலியோ தெரபி குடுத்துட்டு வந்தா... குணமாயிடும்னு டாக்டர் சொல்றாரு... ப்ஃ அவளை இந்த நிலைமையில் பார்க்கவே எனக்கு சகிக்கலைப்பா..."

எத்தனை இடிகளைத் தான் இந்த நெஞ்சு தாங்கும்னு சொல்லு? பேசாம போய்ச் சேர்ந்திடலாம்னு இருக்கு "

துக்கம் பந்தாய் எழும்பி அவாது தொண்டையை அடைத்தது.

"நம்பிக்கையைத் தளர விட்டுக்கூடாதுப்பா... எல்லாம் சரியாயிடும்..." பத்மநாபனின் வலது கரத்தை ஆதரமாக இறுகப்பற்றினான் சந்துரு.

எதிர்ச் சுவரில் அக்கா பூர்ணிமா அத்தான் ராஜசேகருடன் ஜோடியாக நின்று சிரித்தபடி போஸ் கொடுத்த... அந்தப் புகைப்படத்திற்கு சந்தன மாலை அணிவிக்கப் பட்டிருந்தது.

"அப்பா! அருண் அடம் பண்ணாம ஸ்கூலுக்குப் போனானா?"

"எங்க? தினமும் அக்கப் போரா இருக்குப்பா... பெத்தவங்களை பறி கொடுத்துட்டான்... பாசத்தைக் கொட்டற பாட்டியும் படுத்துக்கிட்டா? பிஞ்சு மனசு எவ்வளவுதான் தாங்கும்? அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணிடறான்"

தழு தழுத்தார் பத்மநாபன்.

பத்மநாபன் பணம் படைத்தவர் தான். ஆரம்பத்தில் சுமாரான வசதியுடன் இருந்தவர்தான். பட்டணத்து வாசியாக இருந்த அவர்... தன்னுடன் சேர்ந்து படித்த நண்பனின் கிராமத்திற்கு ஒரு முறை சென்றிருந்தார்.

பச்சைப் பசேலென்ற கிராமத்தின் அழகில் சொக்கிப் போய்... சில நாட்கள் அங்கு தங்கியிருந்த போதுதான்... சந்திராவை சந்திக்க

நேரிட்டது.

அந்த கிராமத்து அழகியைக் காதலித்து மணம் செய்து கொண்ட நேரம்... அவருக்கு அதிர்ஷ்ட தேவதையின் தரிசனம் கிடைத்தது. அவர் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாடி அவரை உச்சிக்கு உயர்த்தியது.

மனைவியை உள்ளங்கையில் வைத்துத் தாங்கினார். அவர்களது அன்புக்கு அடையாளமாக பூர்ணிமாவும் சந்துருவும் பிறந்தார்கள்.

பூர்ணிமாவை நல்ல அத்தல்துள்ள குடும்பத்தில் தான் கட்டிக் கொடுத்தனர். பேரன் அருணும் பிறந்தான்... வாழ்க்கையில் எந்தக் குறையுமில்லாமல் நிறைந்த மனதுடன் பூரித்துப் போயிருக்கையில் தான்... அந்த இடி விழுந்தது.

கோடை காலத்தை ஊட்டியில் கழித்துவிட்டு ஜாலியாக சென்னைக்குத் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவர் பூர்ணிமா குடும்பத்தினர்.. செங்கல்பட்டை சமீபிக்கும் சமயத்தில்... அந்தக் கார் விபத்துக்குள்ளாகியது.

சம்பவ இடத்திலேயே பூர்ணிமாவும் ராஜசேகரும் மாண்டுபோக... அருண் அதிர்ஷ்ட வசமாக சில தாய்களுடன் உயிர் தப்பினான்.

சந்துருவின் பெற்றோர்கள் நிலைகுலைந்து போயினர். கவலை சந்திராவை செல்லமாக அரிக்கத் தொடங்கியது. பேரன் அருணை வளர்த்து ஆளாக்க வேண்டுமே என்ற வைராக்கியம் தான்... சந்திராவை சற்றேனும் நடமாட வைத்தது.

பி.பி., ககர், நெஞ்சு வலி மாத்திரைகளை அள்ளிப் போட்டுக் கொண்டு நடைப் பிணமாய் நடமாடிக் கொண்டதான் இருந்தார்.

திடீரென்று என்னடி காரணத்தினாலோ... அவருக்கு பி.பி. கன்னா பின்னாவென்று எகிறி... பாரலிட்டிக் அட்டாக் வந்து வலது பக்கம் முழுவதும் செயலிழந்து விட்டன.

பேச முற்படும்போது வலது பக்கம் வாய் கோணி.. நாக்கு இழுத்துக் கொள்வதால்... அவர் பேசுவது பெரும்பாலும் யாருக்குமே புரிவதில்லை.

-ஆறுமுகம். வழுதூர்

"திடீர்னு ஏதோ பலத்த அதிர்ச்சிக்கு ஆளாயிருக்காங்கன்னு தோணுது... இல்லன்னா... அதீதமா எதுக்காகவோ வருத்தப்பட்டிருக்கணும். அதான் இவ்ளோ மோசமா பி.பி.எகிறி, பக்கவாத்துல கொண்டு விட்டுருக்கு... எனி ப்ராப்ளம்?" குடும்ப மருத்துவர் நிஜமான அக்கறையுடன் நெற்றி கருங்க கேள்விக் கணையைத் தொடுத்தபோது... சந்துரு பேந்த விழித்தான்.

"அக்கா இறந்த அதிர்ச்சியை விழுங்கி ஜீரணம் பண்ணப் பழகிக் கொண்ட அம்மாவுக்கு... திடீர்னு என்ன நேர்ந்தது?" அன்று அப்பா பத்மநாபன் தனது நண்பனைச் சந்திக்க எங்கோ சென்று விட்டிருந்தார்.

பேரன் அருணின் நச்சரிப்பு தாங்காமல் போகவே... அவளை காரிலேற்றிக் கொண்டு... மகாபலிபுரத்திற்கும், முதலைப் பண்ணைக்கும், முட்டுக்காட்டிற்கும் சென்று வேடிக்கை காண்பித்துவிட்டு திரும்பினார் சந்திரா.

வீட்டிற்கு வந்த ஒரு மணி நேரத்தில் தலை சுற்றி மயங்கி விழுந்தவருக்கு... ஒரு பக்கம் முழுவதும் செயலிழந்து போனது.

"ட்ரிங்... ட்ரிங்... ட்ரிங்... ட்ரிங்" செல்ஃபோன் சினுங்கியது.

திரையில் மின்னி மின்னிச் சிரித்த பெயரைப் பார்த்தான் 'பவித்ரா'... அவனது அந்தரங்கக் காரியதரிசி!

"ஹலோ... சொல்லு பவி"

"மார்னிங் சந்துரு... மும்பையிலிருந்து வந்துட்டீங்களா?"

அம்மாவுக்கு இப்போ எப்படி இருக்கு அவளது குரலில் அக்கறையும் கரிசனமும் ஏகத்திற்கும் தொனித்தன.

"ப்ச... இருக்கு... நான் இன்னும் ஒன் அவர்லே ஆபிசுக்கு வந்துடறேன். பிராஜெக்ட் ரிப்போர்ட் ரெடியா இருக்குல்லே?"

"உம்! எல்லாம் தயாரா இருக்கு சந்துரு... நா வசுட்டீடுமா?"

"யாரு பவித்ராவா? நல்ல பொண்ணு... சமீப காலமா நம்ப வீட்டுலே கெட்டதா நடக்குது... அந்தப் பொண்ணு மருமகனா இந்த வீட்டுக்கு வந்துட்டா... ஒரு நல்ல மாற்றம் வந்துடுறனு நா நம்பறேன்... நீதான் கல்யாணத்துக்கே சம்மதிக்க மாட்டேங்கிறே..."

"மணமேடையில் உட்கார... என் மனசு இன்னமும் தயாராக மாட்டேங்குதே? கொஞ்சம் நாள் போகட்டும் அப்பா... தூக்கம் கலைந்து அவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த சந்திரா... 'பவித்ரா'வின் பேச்சு அடிபட்டதும் திகிலடைந்தார்.

முகத்தில் பீதி படர்ந்தது. எதையோ சொல்ல முற்பட்டார். வாய் கோணி நாக்கு குழறியது. கண்களிலிருந்து பொங்கிய கண்ணீர் கோடு போட்டுக் கொண்டு வழிந்து தலையணையை நனைத்தது.

அவரது இந்த நிலைமைக்கு அந்த பவித்ராதான் காரணம்... என்பதை மகனிடமும் கணவரிடமும் வெளிப்படுத்த முடியாமல் இரு தலைக் கொள்ளி ஏறும்பாய் தவித்தார்.

பவித்ரா விரித்த வலையில் சந்துரு மாட்டிக் கொண்டானே? 'கடவுளை... அந்தப் பாவியிடமிருந்து என் மகனைக் காப்பாற்று'

உள்ளம் உருக வேண்டிக் கொண்டார். தாயின் உள்ளக் கிடக்கை உணராத சந்துரு... அவசர அவசரமாக அலுவலகத்திற்குக் கிளம்பினான்.

சூழல் நாற்காலியில் அமர்ந்து ப்ராஜெக்ட் ரிப்போர்ட்டை சரிபார்த்து சந்துரு கையெழுத்திட்டான். கேபினின் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளிக் கொண்டு உரிமையாய் உள்ளே நுழைந்தவனை ஏறிட்டான்.

அட... நண்பன் ரகு! பிஸினஸ் விஷயமாய் அடிக்கடி சிங்கப்பூர், மலேசியா என்று வெளிநாடுகளுக்குப் பறந்து கொண்டிருப்பவன். கடந்த இரு மாதங்களாக இவன் கண்ணிலேயே அகப்படவில்லை.

"எப்பிடிடா இருக்கே" கேட்டபடி கேபினின் மேல் அமர்ந்து கொண்டான்.

"ஏன் கேட்க மாட்டே? ஃபாரின் ட்ரிப்பின்னா... ஃபோன் கூட பண்ண மாட்டியா? ஆளை அடியோடு மறந்துட்டு... இப்ப வந்து கேட்கிறான்பா"

"படு பிஸியா இருந்தேன்டா... ஸாரி... வேறேன்னடா விசேஷம்?"

"ரெண்டு விஷயங்கள் இருக்கு... ஒண்ணு... அம்மா எனக்கு பொண்ணு பாத்து முடிவு பண்ணினாங்க"

"டேய்... யார்ரா அவ?"

"என்னோட பி.ஏ. பவித்ரா"

"என்னது? பவித்ரா?"

"அருணை நாங்க தான் வளர்த்துட்டு வரோம். எனக்கு வரப்போற மனைவி... என்னை நல்லாப் புரிஞ்சுக்கிட்ட அனுசரணையா நடந்துக்கிடறவளா இருக்கணும்னு... அம்மா ஃபீல் பண்ணினாங்க நான் அடிக்கடி பவித்ராவைப் பத்தி வீட்டுலே சொல்றதுண்டு அவளோட புத்திசாலத்தனம், அவளது அணுகுமுறை, விரல் நுனியில் விவரங்களை அடக்கி இருக்கிற விதம்... இதை எல்லாம் சிலாகிச்சு சொல்லி இருக்கேன்.

அம்மா என்ன நினைச்சாங்களோ? பவித்ராவோட அட்ரஸை வாங்கி... அவ வீட்டுக்குப் போயி... அவ அம்மாகிட்டப் பேசி முடிச்சு... பவியோட தலையில் பூவும் வசுட்டு வந்துட்டாங்க.

அக்காவும் அத்தானும் அகால மரணமடைஞ்சுட்டாங்க... அந்த அதிர்ச்சியை விட்டு இன்னமும் நான் வெளியில் வரல... அதான் கல்யாணத்தை ஒத்திப் போட்டுட்டே வரேன்."

"அது சரி சந்துரு... நீ பவியை லவ் பண்றியா?"

தெற்றியைச் சுருக்கி ஒரு கணம் யோசித்த சந்துரு, மலர்ந்த முகத்துடன் ஏறிட்டான்.

"திறமை கண்ணுல பட்டுருக்கன்னா... மனம் திறந்து பாராட்டுவேன். பவியோட டேலண்ட்டை அப்ரிஷியேட் பண்ணி அடிக்கடி பேசினதை வச்சுக்கிட்டு... நா அவளை விரும்பறேன்னு எங்கம்மா கற்பனை பண்ணிக்கிட்டாங்களாம். நீயும் அதே மாதிரி தப்பர்த்தம் பண்ணிக்கிட்டே"

"சரி... இதை ஒபனா அம்மாகிட்ட சொல்லி பவி வீட்டுக்குப் போகாம நீ தடுத்திருக்கலாமே?"

"ஒபனா சொல்லிட்டேன்... 'இதுக்கு மேல உங்க இஷ்டம்'னு அவங்க சாய்லுக்கே விட்டுட்டேன். அப்புறமா அம்மாவும் அப்பாவும் கலந்து பேசி அவ வீட்டுக்குப் போனாங்க... என் மனசுல யாருமில்ல... க்ளீன் சிலேட்டா வச்சிருக்கேன். அதனால... அவங்க மருமகளை... அவங்களே செலக்ட் பண்ணட்டும்னு விட்டுட்டேன்."

ரகுவின் முகம் கூம்பிப் போனது.

"சரி... ரெண்டவதா ஏதோ சொல்ல வந்தியே?"

"அம்மாவுக்கு பாரலிட்டிக் அட்டாக் வந்துடுச்சுடா"

"தி... திடீர்னு... எதுக்கு இப்படி ஆச்சு? படாரென்று எழுந்து நின்றான்.

"அதீதமா கவலைப்பட்டிருக்கணும்... இல்ல பலத்த அதிர்ச்சி அடைஞ்சிருக்கணும்னு டாக்டர் ஃபீல் பண்ணார். மருந்து மாத்திரை எல்லாம் ஒழுங்கா தான் எடுத்துக்கிட்டிருந்தாங்க...

"கிளம்புடா... நான் அம்மாவை உடனடியா பார்த்தாகணும்"

கார் வீட்டை நோக்கிப் பறந்தது.

ரகு சிறந்த மதியூகி! எடுத்த எடுப்பிலேயே ஒருவரைப் பற்றி நன்கு எடை போட்டு விடுவான்.

அவனுக்கு அந்த பவித்ராவைப் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே பிடிக்கவில்லை.

சந்துரு நல்லவன் தான். திறமைசாலி தான். இளகிய உள்ளமும்

யண்ணா: எதிரி நாட்டு மன்னனுக்கு கரப்பான் பூச்சி என்றால் அலர்ஜியாம்...

அப்படியா உடனே கரப்பான் பூச்சி படைகளை தயார் செய்யும்...

-கே.பிரசன்னா.

குடந்தை

தேவியின் கண்மணி

26

ஜூன் 1, 2008

பரந்த மனப் பான்மையும் கொண்டவன் தான். பிஸினஸில் பல சிகரங்களைத் தொட்டு முன்னேறி முன்னணியில் திற்பவன் தான்...

ஆனால் வெறுத்ததெல்லாம் பால் என்று நம்பி விடுபவன் ஆயிற்றே? எதையும் கண்மூடித் தனமாக நம்பிவிட்டு... பின்னால் அதற்காக வருத்தமும் பட்டிருக்கிறானே யோசனையில் மூழ்கிப் போனான் ரகு.

"அட்டே! ரகு... வாப்பா... பாத்து ரொம்ப நானேச்சே? நல்லா இருக்கியாப்பா? வா... உட்காரு" உபசரித்தார் பத்மநாபன்.

"உங்க ஆசீர்வாதத்துலே நான் நல்லா இருக்கேன் அங்கிள். ஆன்ட்டிக்கு இப்படியொரு நிலைமையா? ச்சே"

"எல்லாம் விதிப்படி தானப்பா நடக்கும்?"

"அட... ஆன்ட்டி முழிச்சுட்டு தான் இருக்காங்களா? என்ன ஆன்ட்டி இது? உங்க கையால காரசாரமா வத்தக்குழம்பும், பருப்புசிலியும் உருளைக் கிழங்கு கறியும் சாப்பிடலாம்னு... ஃபாரினிலிருந்து நாக்கை சப்புக் கொட்டிக்கிட்டு வந்தேன். ஏமாத்திட்டங்களே?"

ரகுவைப் பார்த்ததுமே சந்திராவின் முகம் பூவாய் மலர்ந்தது.

"நீயும் எனக்கொரு பிள்ளைதான்டா" அப்படின்னு சொல்வீங்களே? நான் இல்லாத நேரமா பாத்து... சந்துருவுக்கு பொண்ணு பாத்து முடிவு பண்ணிட்டங்களே? நியாயமா? பவித்ராவைப் பேசி முடிச்சிருக்கோம்னு... போன்ல கூட ஒரு தகவல் தரலையே? உங்களுக்கே இது நல்லாயிருக்கா?"

உரிமையுடன் பிஜு பிலுவென்று சண்டை பிடித்தான்.

"இழமே... இழமே... வழிமு" சந்திரா ஏதோ பதில் சொல்ல முற்பட்டாள். அவரது முகம் மிக்க வேதனையையும் திகிலையும் அப்பட்டமாக வெளிப்படுத்தியதை உன்னிப்பாக கூர்ந்து பார்த்தான் ரகு.

"சரி... சரி விடுங்க ஆன்ட்டி! டேய்... சந்துரு... எல்லா வியாதிகளுக்கும் காரணமே மனசுதான்டா... மனசு சந்தோஷமா இருந்தா... ஒரு வியாதியும் அண்டாது.

முதல்லே எதிர்த்தாப்பல இருக்கற அக்கா அத்தானோட ஃபோட்டாவை... ரிமுவ் பண்ணு. ஆன்ட்டியைகிட்டயே இருந்து கவனிக்க ஒரு நர்ஸை அப்பாயின்ட் பண்ணுவோம்.

அப்புறமா... பிஸியோ தெரபியோட ஸ்பீச் தெரபியும் குடுத்தோம்னா... ஆன்ட்டி சீக்கிரமா நல்லாவே பேச ஆரம்பிச்சிடுவாங்க...

பிஸினஸ் வேலைகளை மூட்டை கட்டி வைச்சுட்டு... ஆன்ட்டி அங்கிள், அருணை அழைச்சுக்கிட்டு எங்கேயாவது போயிட்டு வரணும்டா...

ஆன்ட்டிக்கு ரொம்ப பிடிச்ச இடம் எது அங்கிள்? ஐயின் அடிக்கடி போய் பார்க்கணும்னு பிரியப்படற ஊர் எது?"

தேவியின் கண்மணி

27

ஜூன் 1, 2008

"தேனிக்குப் பக்கத்துல இருக்கற வீரபாண்டி கிராமம். வருஷத்துல ரெண்டு வாட்டியாவது வீரபாண்டி அம்மனை தரிசிக்கணும்னு ரொம்பவே ஆசைப்படுவா... அவ பிறந்து வளர்ந்ததே அந்த கிராமத்தில்தான்"

"அப்போ தேனியில 'ஸ்டே' பண்ணிக்கிட்டு... வீரபாண்டிக்கு மட்டுமில்லாம கருளி, தேக்கடின்னு பல இடங்களுக்கு ஆன்ட்டியை அழைச்சுட்டுப் போகணும். அவங்க சதா படுக்கையில் படுத்தேதான் இருப்பாங்களா இல்ல..."

"இல்லல்ல... யாராவது கைத்தாங்கலா பிடிச்சுக்கிட்டு வாக்கிங் ஸ்டிக்கை கையில் குடுத்தோம்னா.. மெதுவா நடக்கவும் செய்வாங்க"

"அப்பாடா... முதல்லே கிளம்பறதுக்கான ஏற்பாட்டை பண்ணு... இப்படியே கவலைப் பட்டுக்கிட்டே இருந்தா... ஆன்ட்டிக்கு பக்கத்துலேயே ரெண்டு பெட்டை போட்டு நீயும் அங்கினும் படுத்துக்க வேண்டியது தான்"

பக்கென்று சிரித்துவிட்டார் பத்மநாபன். சந்திராவின் முகத்திலிருந்த இறுக்கம் தளர்ந்து ஒரு முறுவல் வந்து அமர்ந்தது.

விரைவில் தனக்குள் மிகப் பெரிய இராசாயண மாற்றம் ஏற்படப் போகின்றது... என்பதை சந்துரு சற்றும் உணரவில்லை.

தோட்டத்தில் உள்ள மரங்கள்

சளைக்காமல் சாமரம் வீசிக் கொண்டிருந்தன.

தோட்டத்தைக் கடந்து படித்துறைக்கு வந்த உதயாவின் விழிகள் ஆவலுடன் பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்தைத் துழாவின.

அன்று ஞாயிற்றுக் கிழமை!

சாவகாசமாக படிக்கட்டில் அமர்ந்து அரை மனதுடன் அழுக்குத்துணிகளுக்கு சோப்பு போட்டவள்... கைகளை ஆற்று நீரில் கழுவிக்கொண்டு... நீண்ட படிக்கட்டில் மெல்ல நடந்து பக்கத்து வீட்டுத் தோட்டத்திற்குள் புகுந்தாள்.

"இன்று காலை அம்புஜம் மாமி கோலம் போடுவதற்குக் கூட எழுந்து வரவில்லையே? என்னிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் வெளியூருக்கும் எங்கும் செல்ல மாட்டாரே?"

கொல்லைப் புறக் கதவில் கை வைத்ததுமே.. உட்புறம் தாழிடப் படாததால் படக்கென்று நிறந்து கொண்டது.

"மாமி... மாமி" குரல கொடுத்துக் கொண்டே தயங்கி நடந்தாள்.

புழக்கடை தாழ்வாரத்தில் தலைக்கு ஒரு மணைப் பலகையை வைத்துக்கொண்டு கருண்டு படுத்திருந்தார் அம்புஜம் மாமி.

"என்ன மாமி? உடம்புக்கு முடியலையா?" அவரருகே குனிந்து நெற்றியில் கைவைத்துப் பார்த்தாள்.

"ஒண்ணுமில்லடா ராஜாத்தி. இலேசா தலை சுத்துச்சா... அப்படியே கருண்டு படுத்துக்கிட்டேன். மூட்டு வலி வேறே குடையது. வயசாகுது இல்லையா?"

"மணி பத்தரை ஆகுது ஏதாச்சும் சாப்பிடீங்களா மாமி?"

"இல்லம்மா... பசிக்கவே இல்ல"

"இப்படி சொன்னா எப்படி மாமி? உங்களுக்கு பி.பி. வேற இருக்கு.. மாத்திரை போட்டுக்க வேணாமா? ஒரு டம்ளர் சாதத்தை குக்கரிலே வச்சுடறேன். மிளகு ரசமும் தொட்டுக்க பருப்புத் துவையல் பண்ணிடறேன். அஞ்சேறிமிஷம்தான்... அப்படியே உங்க அழுக்குத் துணிங்க இருந்தா குடுங்க... சேர்ந்தாப்ல துவைச்சு அலசிடறேன்."

மாமி மறுத்ததைக் காதில் போட்டுக் கொள்ளாமல் வரிந்து கட்டிக்கொண்டு களத்தில் இறங்கி விட்டாள்.

மாயமாய் சமைத்து வைத்துவிட்டு அழுக்குத்துணிகளை அள்ளிக் கொண்டு நடக்க முற்பட்டவளின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டார் மாமி.

"உங்க அண்ணிக்கு இதெல்லாம் தெரிஞ்சா... திட்டப் போறா எனக்கு சங்கடமா இருக்கு உதயா"

"டிபனை ஒரு பிடி பிடிச்சுட்டு குறட்டைவிட்டு தூங்கறாங்க அண்ணி... அப்படியே அவங்களுக்கு தெரிஞ்சு என்னைத் திட்டினாலும் நான் கண்டுக்க மாட்டேன் மாமி... உங்களுக்கு உதவ முடிஞ்சதே என் பாக்கியம்னு நா நெனக்கிறேன் மாமி"

மந்தகாசமாய் முறுவலிந்தாள்.

"உன்னண்ட ஒரு விஷயத்தை சொல்லணும் உதயா. அதைக் கேட்டுட்டு உன் மனசு ரொம்ப வருத்தப் படுமென்னுதான்... நான் தயங்கறேன்."

"எதுவா இருந்தாலும் சொல்லுங்க மாமி... நா நாங்கிப்பேன். எல்லாமே பட்டுப் பட்டு என் மனசு மரத்துப் போச்சு மாமி சொல்லுங்க" விரக்தியாய் பேசியவளை ஏறிட்டுப் பார்க்கவே... மாமிக்கு மிக்க வேதனையாகவும் தர்மசங்கடமாகவும் இருந்தது.

"போன வாரம் சாயரட்சை வேளையில் அம்மன் கோவிலுக்குப் போயிருந்தேன். அங்க கோவிலிலே வச்சு என் கிநேகிதியை சந்திச்சேன். நேரம் போறதே தெரியாம பேசிட்டிருந்தோம். அப்புறமா அவளை பஸ் ஏத்தி விட்டுட்டு... ஓட்டமும் நடையுமா வீட்டை நோக்கி வந்துண்டிருந்தேன்.

நிடர்னு அந்தப் பயல்... அதான் ரங்கன் இல்லா?

என் முன்னாடி வந்து நின்னான்... தறுதலைப் பயல் மூக்கு முட்ட நன்னா குடிச்சிருந்தான் போல... குப்புனு கெட்டவாடை குடலைப் புரட்டுச்சு...

'என்ன மாமி கோவிலுக்குப் போயிட்டு வரீங்களா?'ன்னு கேட்டான். 'ஆமாண்டா அம்பி... ஏன் நந்தி மாதிரி குறுக்கே வந்த

நிக்கறே... வழியை விடேன்னு" சொன்னேன்.

"என் பொண்டாட்டியை எங்க காணோம்னு கேட்டான்.

"ஏண்டாப்பா... உனக்குத்தான் இன்னமும் கல்யாணமே ஆகலையேன்னு கேட்டேன்.

"உதயா தான் என் பொண்டாட்டி"ன்னு வாய் கூசாம அவன் சொன்னதும்... எனக்கு தூக்கி வாரி போட்டுடுத்து... "அபச்சாரம்... அக்கிரமம்... கல்யாணமாகாத வயகப் பொண்ணு உதயா... பாவம் பெத்தவங்களை இழந்துட்டு அண்ணிகிட்ட படாதபாடு படறா குழந்தை... நீயும் ஏண்டா அவ வயித்தெரிச்சலைக் கொட்டிக்கறே?" அப்படின்னு கேட்டுட்டேன்.

"தாலிகட்டினாத்தான் பொண்டாட்டியா? ஏய்... மாமி கிழவி சில வருஷமா கற்பனையிலேயே அவ கூட வாழ்ந்து... குடும்பம் நடத்தி குழந்தை குட்டிங்களைக் கூடப் பெத்துட்டோம் தெரியுமா? சரி... உன் வழிக்கே வரேன்.

என்னைத் தவிர வேற யாரும் அவ கழுத்துல தாலி கட்டவே முடியாது. கட்டணும்னு எவனாவது நெனச்சாக்கூட... அடுத்த நிமிஷமே அவன் தலையை உருட்டிடுவேன்... உதயா என் பொண்டாட்டி... கூடிய சீக்கிரமே அவ கழுத்துல நான் தாலி கட்டுவேன். அட்சதை போட்டு வாழ்ந்து...

என்ன? வாயைப் பிளந்து பாக்கறே கிழவி? பெரியவங்க பேச்சு வார்த்தை நடத்திட்டிருக்காங்க... கூடிய சீக்கிரம் ஊரை அடைச்சப் பந்தல் போட்டு... சுத்தி இருக்கற எட்டுப் பட்டி கிராமமும் மூக்கு மேல விரலை வைக்கிறாப்பல... ஜாம் ஜாம்னு அமார்க்களமா எங்க கல்யாணம் நடக்கப் போகுது" அப்படின்னான்.

குடிசைப் பையல் கிட்ட... நான் என்ன பேசினாலும் அது செவிடின் காதுல சங்கு ஊதின மாதிரிதான். இந்த அக்கிரமக் காரனுக்கு பகவான்தான் சரியான கூலி கொடுக்கணும்னு... பல்லைக் கடிச்சுக்கிட்டு மௌனமா வந்துட்டேன் உதயா".

"எ... என்ன மாமி இது? ஐயோ... அந்த சண்டியர் ஊருக்குள்ளே எத்தன பேருகிட்ட இதை மாதிரி சொல்லிட்டுத் திரியறானோ... தெரியலையே?

இதைக் கேட்கிறவங்க என்ன நெனப்பாங்க? அன்னிக்கு சூரியா அக்கா வீட்டுக்கு வந்தாளே... அப்பவே பூடகமா இதைப் பத்திதான் சொல்லி புலம்பிட்டுப் போனா...

எங்க அண்ணியும் அண்ணாவும் சூரியா அக்காவோட புத்தகத்துக்குப் போனாங்களாம். அவ மாமியார்கிட்டே ரொம் நாழி எங்க அண்ணி தனியா பேசிட்டிருந்தாங்களாம்...

ஏதோ நடந்திருக்கு மாமி... அதான் இந்த ரங்கனுக்கு குளிர் விட்டுப் போச்சு... இவ்ளோதுணிச்சலா என்னைப்பத்தி சொல்லிட்டு அலையறான்"

தழுதழுத்தாள் உதயா.

"எதுக்கும் நீ உஷாரா இரு உதயா. இல்லேன்னா சூரியாவை மாதிரி உன்னையும் அந்த "நாகத்துலேயே கொண்டு தள்ளிடுவா உங்கண்ணி..."

கண்களைச் சிமிட்டி துளிக்கத் தொடங்கிய கண்ணீரை உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள்.

"அம்பாள் மேல பார்த்தைப் போட்டுட்டேன் மாமி. கண்டிப்பா அவ என்னைக் கைவிட மாட்டா... இந்த அனாதைக்கு அந்த அம்மனை விட்டா... வேற கதி..."

சரி மாமி! முதல்வே சாப்பிட்டுட்டு மாத்திரை போட்டுக்கோங்க. நான்துவைக்கட்டு துணைகளை கொடியிலே காயப் போட்டுட்டேன். நீங்க ஒய்வெடுங்க...

எதைப் பத்தியும் கவலைப் படாதீங்க. நடக்கிறது நடக்கட்டும்."

வலிய வரவழைத்துக் கொண்ட புன்னகையுடன் அவரை ஏறிட்டு விட்டு... விருட்டென்று நடத்தாள்.

மாமிக்கு ஆறுதல் சொல்லி விட்டாள். ஆனால் உதயாவின் இதயமோ ஆற்றாமை தாளாமல் குமுறிக்கொண்டிருந்தது.

இன்னமும் மூன்றே மாதங்களில் அவளது படிப்பு முடிந்துவிடும். கூடுதல் தகுதிக்காக சில கம்ப்யூட்டர் கோர்ஸ்களை வேறு படித்து வைத்திருக்கிறாள்.

அவள் படிப்பில் கெட்டிக்காரி. எப்படியும் டிஸ்டிங்ஷனில் தேறி விடுவாள். கண்டிப்பாக அவளது தகுதிக்கு வேலை கிடைத்துவிடும்.

வேலை கிடைத்ததும் அண்ணியின் முகத்தில் விழிக்காமல்... வீட்டை விட்டு வெளியேறிவிட வேண்டும். ஏதாவது வேலைஸ் ஹாஸ்டலாகப் பார்த்து அதில் தங்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான்.

"ஆனால் அக்கா சூரியாவின் கதி?

தினமும் அந்த நாகத்தில் சித்திரவதை அனுபவித்து வருகின்றாளே? அந்த போக்கிரியுடன் வாழ்ந்தது போதும்... குழந்தைகளுடன் நம் வீட்டுக்கு வந்து நிம்மதியாக இரு' என்று என்னால் இதுவரை சொல்ல முடிந்ததா?"

அவள் படும் வேதனையைப் பார்த்து உள்ளுக்குள் மருகி

உன் கணவர் எப்படி
நிமர்ணனு கதை எழுத ஆரம்பிச்
சாகு?
அது ஒரு பெரிய கதை.
-முருகேசன்.
தேனி

இரத்தக் கண்ணீர் வடித்து தான் மிச்சம்.

அந்த அதல பாதாளத்திலிருந்து அக்காவை எப்படியாவது கை தூக்கிவிட வேண்டும் என்று துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கையில்... இவளையும் அதில் தள்ளிவிட சதி நடக்கிறதே?

அண்ணியிடம் மறுத்துப் பேசினால் என்ன நடக்கும்? ஊகம்... ரணகளம் தான்!

நாக்கில் விஷத்தைத் தடவித் கொண்டு சவுக்கைப் போல் சுழற்றி விளாசித் தள்ளி விடுவாளே?

என்ன செய்யப் போகிறேன் நான்?

ஒரு வழியும் புலப்படாமல் கண்ணைக் கட்டிக் காட்டில் விட்டாற் போலிருந்தது.

ஆற்றோர் மரங்களின் கிளைகள் காற்றுக்குத் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்ததால்... பூக்கள் பொல பொலவென்று உதிர்ந்து ஆற்று நீரில் மலர்ப் படுக்கையாக மெல்ல மிதந்து வந்தன.

துணிகளை அலசிப் பிழிந்த உதயா... சட்டென்று அவற்றை பக்கெட்டில் போட்டு விட்டு...

நீரின் மேற்பரப்பில் அசைந்து மிதந்து வந்த பூக்களை விழிகள் வரியப் பார்த்தான்.

நானை என்ன நடக்கப் போகின்றதோ? அது பகவானுடைய சித்தம்... ஆனால் இன்று... இப்பொழுது இந்த கணத்தில்... கண்ணையும் கருத்தையும் கவர்ந்த இயற்கை அழகை ரசித்து அனுபவிப்பதில்.. லயித்துப் போனான் உதயா...

கோபம் வந்தாலும் சரி... கவலைகள் ஆட்டிப் படைத்தாலும் சரி... சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் அதைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டு நிகழ்கால நிதர்சனத்தை ஏற்று நடப்பவன் உதயா.

சேலையின் அடிமுனை நனையாத வண்ணம் சற்றே உயர்த்திப் பிடித்துக் கொண்டு கீழ்ப்படியில் கால் வைத்தாள்.

பூக்களோடு ஆங்காங்கே வெங்காயத் தாமரைகளும் தயங்கி தயங்கி மிதந்து வந்தது... கொள்ளை அழகாய் இருந்தது.

குனிந்து பூக்களை சிறிது வாரியெடுத்தவளின் அருகில் நிழலாடவே... திரும்பி ஏறிட்டவளுக்கு பகீர் என்றிருந்தது.

ரங்கள்... கோணல் சிரிப்புடன் அவளருகே நின்றகொண்டு இருந்தான்.

இவன் எப்படி இங்கே வந்தான்?

சமீபத்தில் பெய்த மழையில் வேரோடு சாய்ந்த இரு மரங்களை சேர்த்துக் கட்டி அக்கரைக்கும், இக்கரைக்குமாக பாலம் அமைத்து... சிறுவர்கள் விடுமுறையில் கும்மாளம் அடித்துக் கொண்டிருந்தார்களே?

அந்த பாலத்தில் நடந்து இக்கரைக்கு வந்துவிட்டான் போலும்...

"என்ன உதயா? உனக்கு பூவுன்னா அவ்ளோ இஷ்டமா? மல்லித் தோட்டம், ரோஜாத் தோட்டம், கனகாம்பரத் தோட்டம்

அத்தனையையும் உனக்காக வளைக்கப் போட்டுடறேன்... இன்னும் வெறென்ன பூ பிடிக்கும் உனக்கு?"

"வாய்ப்பு மீறி பேசிட்டிருக்கீங்க..."

எங்கக்காவோட மைத்துனராச்சேன்னு பல்லைக் கடிச்சிட்டிருக்கேன்... மாமிகிட்டே கண்ணாபின்னானு பேசிக்கிடுக்கீங்க...

இதெல்லாம் எனக்கு கொஞ்சம் கூட பிடிக்கலை... நகர்ந்து வழியை விடுங்க"

அழகிய விழிகளில் தீப்பொறி பறந்தது.

"உனக்கு பிடிச்சிருந்தா என்ன... பிடிக்கலைன்னா எனக்கென்ன? எனக்கு உன்னை ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு... உன்னை நெனச்சு நெனச்சு பித்துப் பிடிச்ச அலையறேன்... என் மனசு புரியலையா உதயா?"

சட்டென்று அவளது தோளில் கை வைத்து... தன்னருகே இழுத்தான் ரங்கன்.

அம்புஜம்

சூரியதைக்

கேட்டதிலிருந்து... ரங்கனை நினைத்தாலே உதயாவுக்குள் உலை கொதித்துக் கொண்டிருந்தது.

"பொறுக்கி ராஸ்கல்... பேயை நினைத்த மாதிரத்தில் வந்து நிற்கும் என்பார்களே? சற்று முன்புதான் இவனைப் பற்றி மாமி பேசினார்..."

ஒசைப்படாமல் இவ்வளவு கிட்டத்தில் வந்து நிற்கிறானே தயயன்?

இவன் பெரிய பணக்காரனாக இருக்கலாம். மிராசுகாரராக இருக்கலாம்... ஆனால் என்னை... என் மனதை எப்படி இவனால் விலைக்கு வாங்க முடியும்?

முறையாக எச்சரிக்கை செய்தும்... என்ன தெனாவெட்டாகப் பேசுகிறான்? சல்லிப் பயல்...

என்ன ஒரு ஆணாதிக்கத் திமிர்?

உள்ளுக்குள் அதுவரை குமுறிக் கொண்டிருந்த ஆத்திரமும், கோபமும் எரிமலையாய் வெடித்தன.

கையை இழுத்து ஒங்கி ஒரு அறை வைத்தாள்.

"அப்பப்பா... கையா இது? இடி இறங்கியது போலிருக்கிறதே? எதிர்பாராததாக்குதலில் நிலைகுலைந்தான் ரங்கன்.

பெண் என்பவள் மலர் போன்று அழகானவள் தான். மெய்கமையானவள் தான். தென்றலைப் போன்றவள் தான். ஆனால் அவளை சிண்டினால்... புயலாக மாறுவாள். எரிமலையாக வெடிப்பாள்.

அவன் சுதாரித்து வெறி கொண்டு நிமிர்வதற்குள்... கை விரல்களை மடக்கி முஷ்டியால் ஒங்கி அவனது மூக்கில் குத்தினான்.

"ஐயோ... ஆ... ஆ" மூக்கிலிருந்து கொட கொடவென்று இரத்தம் வழிந்தது.

கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் அவனது புஜத்தைப் பற்றி ஆற்றுக்குள் தள்ளினான்.

"இன்னிக்கு உன்னோட சில்ல மூக்கு தான் உடைஞ்சிருக்கு... இனிமே என் வழியில் குறுக்கிட்டா... என்ன பண்ணுவேன்னு எனக்கே தெரியாது... ஜாக்கிரதையா இருந்துக்கோ..."

செத்தாலும் சாவேனே தவிர... உனக்கு கழுத்தை தீட்ட மாட்டேன்டா ராஸ்கல்"

படிக்கட்டுகளில் மூச்சிரைக்க ஏறியவள்... தோட்டத்திற்குள் புகுந்து ஒடி கொல்லைப்புறக் கதவை ஒங்கி சாத்தினாள்.

கதவில் சாய்ந்து நின்றுருந்தவளின் இதயம் எகிறித் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அப்படியே சரிந்து அமர்ந்து முழங்காலில் முகம் புதைத்து விம்மினாள்.

ரங்கன் அத்துமீறி அவளது தோளில் கை வைத்ததும்... கோபம் தலைக்கேறி அவனை அடித்து விட்டிருந்தான்.

ரங்கன்... அடிபட்ட பாம்பாயிற்றே? கொத்தாமல் விடுவானா?

"பெற்றோர்களை இழந்த அனாதை நான்... அடைக்கலம் தரவேண்டிய அண்ணன் ஒரு மண் குதிரையாய் இருக்கிறான்.

அண்ணி அம்மாவிற்கு சமமானவள். ஆனால் அவளுக்கு வாய்த்த அண்ணி ககந்தி... அவளது வாழ்வில் மண்ணள்ளிப் போடுவதற்கு கங்கணம் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறாளே?

சொந்த வீட்டிலேயே அந்நியமாய்... அனாதையாய் பாதுகாப்பில்லாமல் வாழும் நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறதே?

எப்படி மீளப் போகிறேன் நான்? குரியாவுக்கும் சினக்கும் விடிவுகாலமே பிறக்காதா?

ஒரு பெரிய மலையே மறித்துக் கொண்டு நின்றாற் போல் மலைப்பாக இருந்தது.

தேற்றுவாரின்றி தேம்பி அழுதாள் உதயா.

இரவு ஏழரை மணி!

ககந்திக்கு மிகவும் பிடித்தமான வெங்காய ரவா தோசையை முறுகலாக வார்த்துக் கொண்டிருந்தான் உதயா.

காரசாரமான தக்காளி சட்னிக்கு தாளித்துக் கொட்டிய போது... "ஏய்... உதயா! இங்கே வாயேன்" என்று அண்ணன் சபேசன் கோபமாய் இரைந்தான்.

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தவன்... அடுப்பை சட்டென்று அணைத்துவிட்டு அடுக்களையை விட்டு வெளியில் வந்தான்.

சபேசனின் முகத்தில் கோபம் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது
"என்ன அண்ணா?"

"உன் மனசுல என்ன தான நெனச்சுட்டிருக்கே? அதிகம் படிச்சுட்டோம்கிற திமிரா? இல்ல... ரொம்பவே அழகா இருக்கோம்கிற அகம்பாவமா? எவ்ளோ தைரியம் இருந்தா... நீ இதைப் பண்ணியிருப்பே?"

"எனக்கு திமிரும் இல்ல... அகம்பாவமும் இல்ல... ஒரு அகதியைப்போல அண்டி அனாதை மாதிரி வாழ்ந்துட்டு இருக்கேனோ? எனக்கெப்படி திமிரும் அகம்பாவமும் இருக்கும்?"

"பாத்தீங்களா?... பாத்தீங்களா? சந்தடி வாக்கில நம்பளை எப்படி குத்திக் காட்டறா பாருங்களேன். இதை இதைத்தாண்டி திமிருன்னு சொல்றாரு... என்னங்க நல்லாக்கேளுங்க. உங்க தங்கச்சியை பெத்த மகளுக்குமேமலா அவளை நான் உள்ளங்கையில தாங்கியும் என்ன பிரயோஜனம்?

அனாதை மாதிரி நடத்தறோம்னு பேசிட்டா பாத்தீங்களா?"
மனைவி சுகந்தி வேப்பிலை அடித்ததும் சபேசனின் ஆவேசம் ஜிவ்வென்று உச்சிக்கு ஏறியது.

"வர வர உனக்கு வாய்த்துடுக்கு ரொம்ப ஜாஸ்தியாயிடுச்சு. மட்டு மரியாதை தெரியலை. ஏன் மனசு புண்படும்படியா பேசறே? உறவுக்காரங்கன்னு உரிமையா வீடு தேடி வந்திருக்காரு ரங்கன். எவ்ளோ பெரிய பணக்காராரு. எப்படி புந்தா இல்லாம சகஜமா பழகுறாரு. அவருக்கு காபி குடுத்திருக்கே. டம்ளரை கை நீட்டி வாங்கும்போது தவறுதலா உன் கையைத் தொட்டுட்டாருன்னு மூர்க்கத்தனமா அவரோட முகத்தைக் காயப்படுத்தியிருக்கியே? நீயெல்லாம் படிச்ச பொண்ணு தானா? டீஸண்டா நடந்துக்க வேணாம்?"

"என்னது? ரங்கன் வீட்டுக்கு வந்தாரா? நான் காபி குடுத்து உபசரிச்சேனா? அண்ணா இது அபாண்டம்! நான் இன்னிக்கு துணி துவைக்கப் படித்துறைக்குப் போயிருந்தபோது அந்த ரங்கன் அத்துமீறி பேசினதுமில்லாம கிட்ட நெருங்கிவந்து... அதான்

"பாம்பு ரிடானுக்கு
என்ன நோய்னு பெட்ல சேர்ந்தி
ருக்காங்க?"
புற்றுநோயாம்"

-முருகேசன்.
தேனி"

கோபத்துல அடிச்சுட்டேன்.

அ...அண்ணி! நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? எதுக்கு இப்படி அப்பட்டமான பொய்யைச் சொல்றீங்க?"

அழகையும், ஆத்திரமுமாக கேட்டு விட்டான் உதயா.

"பாத்தீங்களா... பாத்தீங்களா? உங்க முன்னாடியே என்னை எப்படி ஏசறான்னு பாருங்களேன். நீங்க இல்லாதப்ப என்னவெல்லாம் சொல்றா தெரியுமா?

இவளையும் இவ அக்கா சூரியாவையும் நா ரொம்ப கொடுமைப்படுத்திட்டேனாம். அதான் 'உங்க வயித்துல ஒரு புழு பூச்சி கூட தங்காம போச்சு. மலடியா நிக்கிறீங்க' அப்பமன்னு வாய் கூசாம சொல்றாங்க.

அண்ணி... அம்மாவுக்கு சன்மானம். ஆனா இவளுங்க என்னை எதிரியா நெனச்சு வெந்த புண்ணுல வேலைப் பாய்ச்சறாங்க. எல்லாம் என் விதி"

முகத்தில் அறைந்து கொண்டு அழ ஆரம்பித்தாள் சுகந்தி.

"வீடு தேடி வந்த மனுஷனை அவமானப்படுத்தினதும் இல்லாம அப்பட்டமா பொய் சொல்றதுமில்லாம... என் கண் முன்னாடியே சுகந்தியை எடுத்தெறிஞ்சு பேசறியே? எவ்ளோ தைரியம்?

பெத்த பொண்ணுங்களுக்கும் மேலா உங்களை சீராட்டினவளைப் போய் நா கூசாம 'மலடி'ன்னு சொல்லி இருக்கியே?"

சுகந்தி கதறத் தொடங்கியதும் சபேசனுக்கு சர்வமும் பதறிவிட்டது.

'பளார்... பளார்' என்று உதயாவின் கன்னத்தில் மாறி மாறி அறைந்தான்.

"மன்னிப்பு கேளுடி அண்ணிகிட்ட. இப்படி பேசினதுக்கு மன்னிப்பு கேளு. இனிமே பேச மாட்டேன்னு சொல்லு"

அறைபட்ட கன்னங்கள் ஜிவு ஜிவு என்று நீயாய் காந்தின. கண்களில் பூச்சி பறப்பது போலிருந்தது.

"மா... மாட்டேன். நான் அந்த வார்த்தையை சொல்லி அவங்களை நோகடிக்கலை. நான் ஏன் மன்னிப்பு கேட்கணும்?"

"ஒரு பொண்ணுக்கு இவ்ளோ திமிரு ஆகாதுடி..." மீண்டும் அறைந்தான்.

அறைபட்ட வேகத்தில் கிழுதட்டில் பல் பட்டு இரத்தம் கசிய ஆரம்பித்தது.

"அப்பா மேல ஆணையா சொல்றேண்ணா. நான் அண்ணியை அந்த மாதிரி பேசவே இல்ல. செய்யாத தப்புக்கு நான் எப்படி மன்னிப்பு கேட்பேன்?"

கர கரவென்று கண்களிலிருந்து அருவியாய் கண்ணீர் வழிந்தது.

'அப்பா' என்ற வார்த்தையைக் கேட்டதும் சபேசனுக்கு இதயத்தில் 'சுருக்' என்று தைத்தது போலும்.

குற்றவுணர்வுடன் தலை குனிந்த படி விருட்டென்று உள்ளறைக்குள் புகுந்து கொண்டான்.

கண்களிலிருந்து சுரந்த கண்ணீருடன் காயம் பட்ட உதட்டை சேலைத் தலைப்பால் ஒற்றிய படியே அப்பாநடேசனின் படத்தருகே சென்றான்.

படத்தின் கீழே சரிந்து அமர்ந்து அப்படியே கவரில் தலை சாய்த்துக் கொண்டான்.

"பன்றதையும் பண்ணிட்டு இப்படி நீலிக் கண்ணீர் வடிச்சா எல்லாம் சரியாயிடுமா? நீ ரங்கனோட முகத்துல தானே காயப்படுத்தியிருக்கே. ஆனா உங்க அக்காவுக்கு அங்க என்னாச்சு தெரியுமா?"

எகத்தாளமாகக் கேட்டவனை திகிலுடன் ஏறிட்டான் உதயா.

"அ... அக்காவுக்கு என்னாச்சு அண்ணி?"

அடிவயிற்றில் ஒரு பயப்பந்து வேகமாய் உருண்டது.

"இவ்ளோ பயம் இருக்குல்லே? ரங்கனோட மூக்குல ரத்தம் வற்ற மாதிரி குத்தியிருக்கியே. அதுக்கு முன்னாடி கொஞ்சமாகவும் யோசிச்சியா? உங்கக்காவோட முதுகுத் தோல் உரியறாப்பல பெல்ட்டைக் கழட்டி விளாசித் தள்ளிட்டானாம் கேசவன்.

இந்த விஷயத்தை ரங்கன் தான் போன் பண்ணி எனக்கு சொன்னாப்ல."

"ஐயோ அக்கா..." அதிர்ச்சியில் ஆடிப்போய் விட்டான் உதயா.

"அக்காவை பார்த்துவிட்டு வரலாமா? ஊகும்... அண்ணி அனுமதிக்க மாட்டாள். இரவு நேரத்தில் அந்த வீட்டிற்குச் செல்வதும் சரியல்ல. கேசவனும், ரங்கனும் கொந்தளித்துப் போய் மிருங்களாகவே மாறி இருக்கிறார்கள்.

பிறந்த வீட்டில் நாடியற்றுப் போனவள் என்ற தைரியத்தில் குளிர்விட்டுப்போய் அப்பாவி சூரியாவை இம்சித்துக் குதறுகிறார்கள்.

தந்தை ஸ்தானத்தில் நின்று தட்டிக்கேட்க வேண்டிய அண்ணன் அவர்களது அந்தஸ்தையும், பணத்தையும் பார்த்து கூழைக் கும்பிடு போட்டால் அந்த தடியன்கள் ஏன் கொட்டமடிக்க மாட்டார்கள்? மருகிப்போனான் உதயா.

"பெரிய இக்கட்டில் விரைவில் மாட்டிக்கொள்ளப்போகிறோம்' என்று உள்ளூர பட்சி எச்சரித்தது.

செல்போன் சினுங்கியது.

லாப்டாப்பில் மும்முரமாக மூழ்கிப்போயிருந்த சந்துரு 'செல்'லை ஆன் செய்து பேசினான்.

"டேய்! சந்துரு! எப்படா கிளம்பப்போறீங்க?

பயணத்திற்கான ஏற்பாட்டை பண்ணிட்டியா? ரகுலின் குரலில் ஆர்வம் ததும்பியது.

"பீச் இல்லடா... ஆடிட்டில் வேற இருக்கு. டெண்டர் பைலை அனுப்பிச்சாகணும். பிராஜெக்ட் ரிப்போர்ட்ஸ் சரி பார்க்கணும். இதெல்லாம் முடிச்சுட்டோம்னா கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ்ஸா கிளம்பலாமேன்னு பார்க்கிறேன்."

"பெரிய பிஸினஸ்மேன் நீ. ஒண்ணு மாத்தி ஒண்ணு வேலை இருந்துகிட்டே தான் இருக்கும். ஆனா பேமிலியையும் கவனிச்சாகணும்டா. அலை எப்போ ஓயறது? தலை எப்போ முழுகறதாம்?"

அம்மா, அருண் பயல், அப்பா இவங்க மூணு பேருக்குமே ஒரு மாற்றம் அவசியம்டா. அதை ஏன் நீ புரிஞ்சுக்கவே மாட்டேங்கறே?"

"டேய் ரகு. ஏண்டா டென்ஷனாகுறே? நான் 'டிலே' பண்ணறதுக்கு ஒரு முக்கிய காரணம் இருக்குடா."

"அது என்ன காரணமோ?"

"தேனிக்குப் பக்கத்துல விரபாண்டி கிராமத்துல பழைய ஐயன் பங்களா ஒண்ணு விலைக்கு வந்திருக்குடா. அதை வாங்கறதுக்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கேன். ஒரு ஏஜன்ட் மூலமா அந்த ஏற்பாட்டை செய்திருக்கிறேன்.

அந்த பங்களாவை சீரமைக்க இந்த காலத்துக்கு ஏற்பாடு நவீனமா மாத்தியமைக்கடணும். அப்புறமா தேனியில் நஷ்டத்துல போயிட்டிருக்கற ஒரு நிறுவனத்தை நான் பேரி முடிச்சுட்டேன்டா. என்ன ரகு சப்தத்தையே காணோம்?"

"உம். புரியுது! அம்மாவை அழைச்சுட்டுப் போறோமே. கொஞ்ச காலம் அங்க தங்கணுமே? லாட்ஜ்லே 'ஸ்டே' பண்ணினா அவ்ளோ நல்லாயிருக்காதுன்னு தானே இப்படி முடிவு எடுத்திருக்கே? குட் ஐடியா!

ஆமா உனக்கு இங்க இருக்கற நிறுவனங்களை கட்டி ஆளவே உனக்கு நேரம் பத்தலையே. குடும்பத்துக்கு கூட உயத்தை ஒதுக்க முடியாம இறக்கை கட்டிட்டுப் பறந்துட்டிருக்கே?

இந்த லட்சணத்துல தேனியில் நஷ்டத்துல ஓடற நிறுவனத்தை என்னத்துக்காக வாங்கினே?

ரகுலின் குரலில் எரிச்சலும் அதிருப்தியும் ததும்பி வழிந்தன. நண்பனின் உண்மையான கரிசனமும் அக்கறையும் சேர்ந்து சந்துருவின் முகத்தில் புன்முறுவலை பூக்க வைத்தன.

"அவசரப்படாதப்பா. எங்கம்மாவுக்கு ரொம்ப நாளா ஒரு ஆசை. அவங்க பிறந்த ஊருக்குப் பக்கத்துலேயே ஒரு நிறுவனத்தை தொடங்கணும். அங்க இருக்கறவங்களுக்கு குறிப்பா பெண்களுக்கு வேலை வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தரணும்னு அடிக்கடி சொல்வாங்க. அப்போ.. இதை பெரிய விஷயமா நான் எடுத்துக்கலை. ஆனா

சமீப காலமா அம்மாவுக்கு இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதும். அவங்களோட ஆசையை நிறைவேத்தியே ஆகணும்னு நா தீர்மானிக்கட்டேன்.

எல்லா ஏற்பாடுகளும் மளமளன்னு நடந்துட்டிருக்கு. கூடிய சீக்கிரமே கிளம்பிட வேண்டியது தான். இங்கிருந்து மதுரை வரைக்கும் பிளைட். மதுரையிலிருந்து தேனிக்கு கார்லே போயிடலாம். ஒண்ணும் பிரச்சனை இருக்காது"

"அப்பாடா! என்னடா இவ்ளோ மெத்தனமா இருக்கியேன்னு நெனச்சேன். ஆனா இவ்ளோ தெளிவா யோசிச்ச பிளான் பண்ணி இத்தன ஏற்பாடுகளையும் செய்துட்டு இருக்கே. சந்தோஷமா இருக்கு சந்துகு"

பரிவு, நேசம், பாசம், அக்கறை, கண்ணியம், கடமை, கட்டுப்பாடு, அன்பு, மனிதாபிமானம், இரக்கம் போன்ற அந்தனை நல்ல குணங்களின் இருப்பிடமாக சந்துகு திகழ்ந்தான்.

இப்பேர்ப்பட்ட நல்லவனுக்கு ஒரு குறையும் நேராமல் இருக்க வேண்டுமே. நல்ல மண வாழ்க்கை அமைய வேண்டுமே என்ற எண்ணம் ரகுவுக்குள் மீண்டும் எழும்பியது.

திரும்ப திரும்ப மனதுக்குள் சுழன்றது. அலை மோதியது. மறுமுனையில் நெஞ்சம் கனக்க மவுலித்தான் ரகு.

தோளில் மாட்டியிருந்த ஹேண்ட் பாக்கை எடுத்து மார்போடு அணைத்தபடி அந்த பெரிய வீட்டிற்குள் மெல்ல நுழைந்தான் உதயா. தயக்கத்திலும் பயத்திலும் அவளது கால்கள் பின்னி. அந்த பிரமாண்டமான ஹாலை பார்வையால் வலம் வந்தான்.

ஒருவரையும் காணோம்!

"அக்கா... அக்கா! என்றழைத்தபடியே ஹாலை ஒட்டியிருந்த அந்த அறைக்குள் புகுந்தான்.

மூன்று வயது குட்டி பாப்பா மரக்குதிரையில் ஏறி அமர்ந்து நிச்சலனமாய் 'டொக்' 'டொக்' என்று ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

கவரோரமாய் பாயை விரித்து அதில் குப்புறப்படுத்திருந்தான் அக்கா சூரியா.

"அய்... சித்தி... உதயா சித்தி" உற்சாகமாய் கூவியபடி குழந்தை மரக்குதிரையை விட்டு இறங்கி ஓடிவந்து உதயாவின் கால்களை கட்டிக்கொண்டது.

ஹேண்ட் பாக்கை கீழே வைத்துவிட்டு குழந்தையை வாரியணைத்துக் கொண்டாள்.

"என் பட்டு குட்டி... என் தங்கம்... ரோஜாப்பூ... அக்கா எங்கடா செல்லம்?"

"எங்க அக்காவா? உன் அக்காவா?" தலையைச் சரித்து கேட்டவளின் குண்டு கன்னத்தில் முத்தமிட்டாள்.

"உங்க அக்கா தான்"

"அது அம்மா கிட்டயே அழுதுகிட்டே இருந்துச்சா? பாட்டி வந்து நாலு மொத்து மொத்தி அ...அவளை ஸ்கலுக்கு அனுப்பிட்டாங்க"

மழலை மாறாத குரலில் தெளிவாக எடுத்துக்கூறியது.

யாரோ கொடிய அரக்கன் தனது வலிய கரங்களால் மெல்லிய இதயத்தைக் கசக்கிப் பிழிவது போல்... வேதனையில் துடித்துப்போனான் உதயா.

குழந்தையின் உச்சந்தலையை முகர்ந்து விட்டு அதைக்கீழே இறக்கி விட்டாள்.

"நீ விளையாடு செல்லம். நான் அம்மா கிட்ட பேசிட்டு வரேன்"

பேச்சு அரவம் கேட்டதும் மெல்ல எழுந்து அமர்ந்தாள் சூரியா.

"அ... அக்கா நான் கேள்விப்பட்டது நிஜமாக்கா?"

அவளது தோளில் மெல்ல கையை வைத்து முதுகுப்பக்கம் பார்வையால் துழாவினாள்.

ரவிக்கையைத் தாண்டி தெரிந்த வெற்றுடம்பில் வரி வரியாக பெல்ட்டால் அடித்து உருவாக்கப்பட்ட இரத்தக்கோடுகள் கன்றியிருந்தன.

"ஐயோ! இந்த கொடுமைக்கு ஒரு அளவே இல்லையா? மாட்டை அடிக்கிற மாதிரி அடிச்சப்போட எப்படி அக்கா மனசு வந்தது?"

கடவுளே? உன்னை பெல்ட்டால் விளாசித் தள்ளறப்ப இந்த பச்சை குழந்தைங்க கிட்ட இருந்திருப்பாங்கல்லே. பிஞ்சு குழந்தைங்க மனசு என்ன பாடுபடும்?

ஐயோ! எல்லாம் என்னால தானே? நீ இந்த ரணத்தை அனுபவிக்கிறதுக்கு நான் தானே மூல காரணம்?

அக்கா! என்னால தா... தாள முடியுமையே?" மடை திறந்த வெள்ளமாய் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் தாரை தாரையாக கொட்டியது.

"உதயா! தோ... பாரு. எல்லாம் என் விதிடா ராஜாத்தி. அண்ணனும் அண்ணியும் என்னிக்கு என்னை இங்க கொண்டு தள்ளினாங்களோ அன்னிக்கு இருந்து கிரகச்சாரம் என்னைப்பிடிச்சு ஆட்டுது.

இதுக்கு நீ எப்படி காரணமாவே? என்ன நடந்திருக்கும்னு நேத்தே நா யூகிச்சுட்டேன். அந்த ரங்கன் உன்னண்ட அத்துமீறி நடந்திருப்பான். என்ன நடந்தாலும் சகிச்சுட்டுப்போற குணம் உனக்கு. உன் பொறுமையை அளவுக்கு மீறி அவன் சோதிச்சிட்டான் போல. அதான் ஆத்திரம் தாளாம அவனை நீ அடிச்சிருக்கேன்னு நா புரிஞ்சுகிட்டேன்.

நீ செஞ்சது சரி தான்! அதை நெனச்சு வருத்தப்படாதே. நேத்து உங்க அத்தான் என்னை விளாசித் தள்ளறப்போ ரங்கன் வேடிக்கை பார்த்துட்டிருந்தான்.

'என்னிக்கு இருந்தாலும் நான் தான் 'அவ' கழுத்துல தாலி கட்டப்போறேன். வேற யாராவது அவளை மனசால நெனச்சாக்கூட அவனோட தலையை உருட்டிடுவேன். அவ கழுத்துல மூக்கணாங்கயிறை மாட்டிட்டு என்னை அடிச்சதுக்கு இதே மாதிரி எங்க அண்ணன் மாதிரியே நானும் பாடம் கத்துக்கறேன் பாகுங்க' அப்படின்னு கத்தினான்.

எனக்கு அதை நெனச்சாத்தான் பயமா இருக்கு உதயா... ஆமா என்ன உன் உதட்டுல காயம் பட்டிருக்கே என்னாக்க உதயா?"

"அத விடு அக்கா... உலகத்துலே எது ரொம்ப கஷ்டம் தெரியுமா? எத்தனை கஷ்டம் வந்தாலும் சோதனை வந்தாலும் கொஞ்ச காலம் கழிச்ச எப்படியாவது நமக்கு விடிவு காலம் பிறக்கும்னு குருட்டு நம்பிக்கையில் எல்லாத்தையும் சகிக்கக்கலாம். ஆனா நம்மைச் சார்ந்தவங்களுக்கு கஷ்டம் வந்தாலோ உடம்பு முடியாம போனாலோ அதை தாங்கிக்கவே முடியாது. அது ஒரு பெரிய துக்கம் தெரியுமாக்கா?"

"என்ன தத்துவமெல்லாம் பேசறே? யார் உன்னை அடிச்சாங்க? அண்ணி ஆட்டைக்கடிச்சு மாட்டை கடிச்சு கடைசியிலே உன்னை கை நீட்டி அடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டாங்களா? ராட்சசி? இல்ல. அந்த தலையாட்டி பொம்மைக்கு சாவி கொடுத்து உன்னை அடிக்க வைச்சுட்டாளா?"

"விடுக்கா... முதுகுலே ரத்தக்களரியா இருக்கே? ஏதாவது மருந்து போட்டியாக்கா?" தழுதழுத்தபடி கேட்டான் உதயா.

"உம்! அதுல எல்லாம் எங்க புக்கத்து மனுஷங்களை மெச்சிக்கணும். முதுகுல நல்லா விளாசித் தள்ளிட்டு மருந்து கடைக்கு போயி களிம்புவாங்கி குடுத்துட்டு தான் அத்தான் போனாரு. சரி உதயா! மாமியார் மாடியில இருக்காங்க. ஆம்பிள்ளைங்க வெளியில போயிருக்காங்க. நீ கிளம்பு! உனக்கு காலேஜுக்கு நேரமாகலையா? பஸ் போயிடப்போகுது. சீக்கிரம் கிளம்பும்மா. என்ன அப்படி பார்க்கறே? நீ சொன்னது மாதிரி என்னிக்காவது நமக்கு விடிவுகாலம் பிறக்கும் உதயா போ!"

கண்ணீர் மல்க சிரித்தான் சூர்யா.

சேலை தலைப்பால் முகத்தை அழுத்தத்துடைத்தப்படியே அரை மனதுடன் எழுந்து ஹேண்ட் பேக்கை எடுத்துக் கொண்டு அந்த அறை வாசலை நெருங்கினான்.

"சித்தி... டாட்டா"

அன்னாந்து பார்த்து பூவாய் மலர்ந்து சிரித்த குட்டியின் நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு... விருட்டென்று திரும்பி நடந்தான்.

அந்த அறை வாசலை மறித்தாற்போல் நின்று... நிலைக்கதவின் இருபுறமும் இரு கைகளைப் பதித்தபடி நின்றிருந்தான் ரங்கன்.

உதயாவிற்கு பகிரென்றிருந்தது. நாக்கு மேலன்னத்தில் ஒட்டிக் கொள்ள விதிந்தபடி ஏறிட்டான்.

விழியை மறித்துக் கொண்டு தின்றிருந்த ரங்கன் தலையில் சம்மட்டியால் தாறு போடு போட்டுவிட வேண்டும் போன்ற ஆத்திரம். உதயாவுக்குள் பீறிட்டுக் கொண்டு கிளம்பியது. இதில் ஒரு பக்கமும் ஆவோம் ஒரு பக்கமும் அவளை பிடுங்கித் தின்றன.

சயலித்தனமாக பார்வையால் அளவெடுத்தவனைக் கண்டு அருவருப்பில் முகம் கனித்தான். தனம் மேல் நின்று கொண்டிருப்பதை போன்று அவஸ்தையாக இருந்தது.

"பாத்தியா உதயா? நீயே என் வீடு தேடி வருவேன்னு எனக்கு நல்லா தெரியுமே?"

"இப்படி பேச வெட்கமா இல்லே? நான் உன் முகத்துல காயப்படுகிறதுக்கு இங்க உங்கண்ணா கிட்ட வந்திவசக அப்பாவி சூரியாவோட முதுகுத் தோலை உரிக்க வச்சிருக்கியோ? உனக்கு மனசாட்சியே கிடைக்காதா?"

ஒரு குடிசாரன் கிட்ட... பொம்பளை பொறுக்கி கிட்ட பேசி என்ன தியாயத்தை தலை நாட்ட முடியும்?

வழியை விடு. எனக்கு காலேஜுக்கு டயமாச்சு கிளி, புறா, மயில்னு பிணாத்திட்டு திரியாதே. நான் உதயா. நீ நெனக்கிறது எதுவும் சாட்டுறது."

ஹேண்ட் பாக்கால் அவனது கையை நெட்டித்தள்ளிவிட்டு விடு விடு வென்று வெளியேறினான்.

"எங்க தட்டினா நீ அடங்குவேங்கிற குட்கமம் எனக்கு நல்லாத் தெரியும். உதயா செல்லம்... பாத்துகிட்டே இரு. இந்த ரங்கனோட காலடியிலே நீயே வந்து சரணாகதி அடையத்தான் போறே..."

திரும்பிக்கூட பார்க்காமல் ஒட்டமும் நடையுமாக பஸ் ஸ்டாப்பை நோக்கி நடந்தான் உதயா.

"புதை மணலில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அமிழ்ந்து செத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் சூரியா. அதிலிருந்து அவளை மீட்கும் வழிவகை தெரியவில்லை. ஏதாவது ஒரு உபாயம் கண்டுபிடித்து அவளை மீட்பதற்குள் உதயாவே அந்த புதை மணலுக்குள் விழுந்து புதைந்து விடுவாள் போலிருக்கிறதே"

இதயம் பாறாங்கல்லாய் கனக்க அவள் பஸ் ஸ்டாப்பை அடைந்த போது அங்கே அம்புஜம் மாமி கையில் சிறு மஞ்சள் பையை பிடித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தார்.

"அட... என்ன மாமி? எங்கே கிளம்பிட்டங்க? இப்போ உடம்பு கொஞ்சம் தேவலாமா?"

"நாலு கவத்துக்குள்ளேயே அடைஞ்சு கிடந்தா... மனகல

கண்டதையும் போட்டு குழப்பிண்டு இருக்கேன். அதான்... தேனியில இருக்கிற என்னோட சினேகிதி ஆத்துக்கு கிளம்பிட்டேன்."

அவாது முகத்தில் ஏகத்திற்கும் சோகமும் சோர்வும் படர்ந்திருந்தன.

"மாமி! இதோ நாம போக வேண்டிய பஸ் வந்தாச்சு. பார்த்து ஜாக்கிரதையா ஏறுங்க..." அவரை ஏற்றிவிட்டு தானும் ஏறிக் கொண்டாள் உதயா.

பஸ் தேனியை அடைந்ததும் எழுந்து கொண்ட மாமி இறங்க முற்படுவதற்குள் தள்ளாடித்தான் போனார்.

"ஏய்... கிழவி! சீக்கிரமா இறங்கித் தொலை... தள்ளாத வயசுல தனியா கிளம்பிடுதுங்க... ச்சே! சாவு கிராக்கிங்க" கண்டக்டர் சவு இரக்கமில்லாமல் இரைந்ததும் உதயாவுக்கு இருப்பே கொள்ளவில்லை.

சட்டென்று அவளும் மாமியைத் தொடர்ந்து இறங்கி விட்டாள்.

"என்ன உதயா? இங்கேயே இறங்கிட்டே? காலேஜுக்குப் போகலை?"

"காலேஜுக்கு ஒரு அரைமணி நேரம் லேட்டாய் போனா ஒண்ணும் தப்பில்லை மாமி. உங்களை தனியா அனுப்ப எனக்கு மனசில்லை. உங்க உடம்பு இன்னும் சரியாகலையே? அதான்"

மாமியின் கையைப் பிடித்தபடி நடந்தாள். பத்து நிமிடத்தில் 'தாயார் மெஸ்' என்ற போர்டை பார்த்ததும் ஆச்சரியத்துடன் மாமியை ஏறிட்டாள் உதயா.

"வா... உதயா! என்ன மெஸ்ஸுக்கு அழைச்சுட்டு வந்துட்டேன்னு பாக்கறியா? என் சினேகிதி தைலாம்பாள் மெஸ் நடத்திண்டு இருக்கா. ஒரு நிமிஷம் உள்ளே வந்துட்டுப்போயேன்."

ஏக காலத்தில் அந்த ஹாலில் இருபத்தைந்து பேர் அமர்ந்து சாப்பிடலாம். அதையொட்டிய ஒட்டு வீட்டில் தான் தைலாம்பாள் இருக்கிறார் போலும்.

"மாமி! நீங்க உங்க பிரண்டை பார்த்துட்டு உடனே கிளம்பிடாதீங்க. சாயந்திரம் மூனு மணிக்கெல்லாம் காலேஜை விட்டு வந்துடுவேன். தினமும் தேனியில இறங்கி கம்ப்யூட்டர் சென்டருக்கு போயிட்டு தான் வருவேன்னு... உங்களுக்கே தெரியுமே?"

கம்ப்யூட்டர் கிளாஸை முடிச்சிட்டு வந்து உங்களை அழைச்சுட்டுப் போறேன். சரியா?"

"என் சினேகிதி மேல இவ்ளோ பாசமா கரிசனமா இருக்கியேம்மா. நேக்கு உன்னை ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு குழந்தை".

அந்த தைலாம்பாள் இவளது கன்னத்தை வருடிய போது சிறு புன்னகையை சிந்திவிட்டு விரைந்தாள் உதயா.

அன்று மாலை கம்ப்யூட்டர் வகுப்பை முடித்துவிட்டு நேராக தைலாம்பாள் வீட்டை அடைந்தாள்.

"பாத்தியா உதயா? எனக்கு மகன்களும் மாட்டுப் பொண்ணுங்களும் சரியில்லை. அதனால நா வேதனைப்பட்டுண்டு இருக்கேன். ஆனா தைலாவுக்கு எல்லாமே நன்னா அமைஞ்சு இருக்கு. ஒரே ஒரு பிரச்சனை? ஏதாவது ஐடியா சொல்லேன்"

"வாங்க... மாமி! நாம போயிக்குட்டே பேசலாம். லேட்டாயிட்டா அண்ணி திட்டுவாங்கனோ?"

வீரபாண்டிக்குச் செல்லும் பஸ்ஸில், அவரை ஏற்றிவிட்டு தானும் ஏறிக் கொண்டாள்.

"அந்த தைலா ரொம்ப வருஷமா மெஸ் நடத்திண்டு இருக்கா. ஆம்படையான் போனப்பறம் மெஸ் நடத்தி தான் குடும்பத்தை ஒட்டினா. பசங்களை நன்னா படிக்க வைச்சா. ஒருத்தன் டெல்லியிலும் ஒருத்தன் ஹைதராபாத்திலும் நல்ல பதவிகளிலே இருக்காங்க."

மாட்டுப் பொண்ணுங்க மாமியாரை உள்ளங்கையில் தாங்கறதுக்கு தயாரா, இருக்காங்க. வயசாயிடுத்து. எல்லாத்தையும் விட்டுட்டு வந்துடுன்னு கூப்பிடறாங்க.

தைலாவுக்கு மனசு கேட்கலை. அறுபது பேர்கிட்ட தினமும் வந்து சாப்பிடறாங்களாம். அம்போன்னு விட மனசில்லை. அத்தோட இந்த இடத்தை விக்கவும் விருப்பமில்லை.

இந்த காலத்துல யாரையும் நம்பி ஒப்படைக்கவும் பயமாயிருக்காம். என் காலம் முடியற மட்டும் இதை நான் விக்க மாட்டேன்னு சொல்றா. நம்பிக்கையா நல்லவங்க யாராச்சும் வந்தா மெஸ்ஸை ஒப்படைக்கத் தயாரா இருக்கா.

'கஸ்டமர்ஸும்' 'உங்களைத்தான் 'தாயாரா' நம்பிண்டு இருக்கோம். கொஞ்ச காலத்துக்கு மெஸ்ஸை நடந்துக்கோன்னு கெஞ்சறாளாம்.

என்ன முடிவெடுக்கிறதுன்னு தெரியாம தவிச்சுண்டு இருக்கா... அவ அவளுக்குத் தகுந்த மாதிரி ஒரு கவலையை வச்சுடறா பகவான்.

முச்சை நல்லா இழுந்து
விட்டமங்கனே என்ன தெரியுது?
உங்க சென்ட் வாடைதான்
தெரியுது நர்சம்மா..
-முருகேசன்.
தேனி.

அப்பத்தானே மனுஷாள் நாம் பகவானை நெனச்சுப் பார்க்கிறோம். இல்லையா உதயா?"

அங்கலாய்த்துக் கொண்டார் அம்புஜம் மாமி.

உதயாவுக்கு எங்கோ பொறி தட்டியது.

"தைலா மாமிசெ இன்னொரு வாட்டி சந்திக்கப் போறப்போ... என் கிட்ட ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க மாமி. நானும் வரேன்."

"இனி இப்பக்குள்ளே நா போறாப்பல இல்லடியம்மா... வற்ற பிரதோஷத்தன்னிக்கு கண்ணீர்வரமுடையார் கோவிலுக்கு... தைலா வற்றதா சொல்லியிருக்கா... அங்க பாத்துக்க வேண்டியது தான்."

உதயாவின் முகத்தில் திடீரென்று விளக்கு போட்டாற் போல்... வெளிச்சம் பரவியது.

அந்த கார இருட்டில் குபீரென்று மின்னல் வெட்டியதைப் போல்... நம்பிக்கைக் கீற்று ஒன்று முளை விட்டது நிஜம்.

★★★

நாட்கள் ஜெட் வேகத்தில் பறந்தன.

தோட்டத்தில் பூத்திருந்த குண்டு மல்லிகை மொட்டுக்களைப் பறித்து சரமாய்த் தொடுத்து, பந்தாகச் சுருட்டி... அதை வெண்கல அர்ச்சனைக் கூடைக்குள் வைத்து எடுத்துக் கொண்டு கூடத்திற்கு வந்தாள் உதயா.

"அண்ணி! நா கோவிலுக்குப் போயிட்டு வந்துடறேன்."

"உம்! சீக்கிரமா வந்து... ராத்திரி டிபனை நான் நேரத்துக்கு சாப்பிட்டார்களும். மசமசன்னு நிக்காம வேகமா வந்துடனும்."

"சரிங்க அண்ணி."

"ஆங்! மொத்த பூச்சரத்தையுமா எடுத்துட்டுப் போறே?"

நாளைக்கு ஒரு விசேஷத்துக்குப் போகணும்."

"உங்களுக்கு ஒரு முழம் பூவை தனியா ஃபிரிஜ்லே... டிபன் பாக்ஸ்லே வச்சிருக்கேன் அண்ணி."

"சரி போ" முகத்தில் திருப்தி பரவ தலையாட்டினாள் சுகந்தி.

கோவிலில் அன்று கூட்டம் அதிகமில்லை. அவள் கொடுத்த பூச்சரத்தை கௌமாரி அம்மனின் கிரீடத்திலிருந்து பாதம் வரை மாலையாக அணிவித்து விட்டு... ஆரத்தி காட்டினார் பூசாரி.

கண்ணீர் மல்க கரம் குவித்து அம்மனை கண் குளிர சேவித்து விட்டு ஆரத்தியைத் தொட்டு கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு.... பிரகாரத்தை மூன்று முறை வலம் வந்தாள் உதயா.

"முன் மண்டபத்துத் தூணில் சாய்ந்தமர்ந்து விட்டு... பிரதான வாசலை நோக்கி நடந்தாள்.

மனம் முழுவதும் சூரியா அக்காவின் ஞாபகம் தான் வியாபித்திருந்தது.

யோசனையில் மூழ்கிப் போயிருந்தவள்... எதிரே நெருங்கி வந்த உருவத்தை சிறிதும் கவனிக்கவில்லை.

தலை வாசலில் இருந்த படிக்கட்டில் கால் தடுக்கி... தடுமாறி

தலை குப்புற விழப் பார்த்தாள் உதயா.

சட்டென்று அவள் விழாத வண்ணம் தாங்கிப் பிடித்தவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள்.

ஆறடி உயரத்தில் ஆஜானு பாகுவாய்... களை பொருந்திய முகத்தில் புன்னகைதும்ப... நெருங்கி அவளது தோள்களைத் தாங்கி நின்றிருந்த... அந்த வாலிபனைக் கண்டு... பதற்றமாய் விலக முற்பட்டு மீண்டும் பின்னால் சரியப் பார்த்தாள்.

"பார்த்து... பார்த்து... கேர்லஸ்ஸா விழுந்திருந்தா... இந்தேரம் அடிபட்டிருக்கும் இல்லையா?" கரிசனம் கலந்த கம்பிரமான குரல்... பட்டு போன்று இதமாய் அவளது செவிகளை ஸ்பரிசித்தது.

அவளது இதயக் கூட்டிற்குள் புறா கிறகடிக்கத் தொடங்கியது.

உதயாவின் இதயம் தடதடந்தது.

காது மடல்களில் சூடேறி, குப்பென்று முகம் குங்குமப்பூவாய் சிவந்து போனது.

அவளது பிடியிலிருந்து கதாரித்து விலகினாள். இரண்டடி தூரத்தில் போய் விழுந்திருந்த அர்ச்சனைக் கூடையை குனிந்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

கற்சிலை போல் ஸ்தம்பித்து நின்றபடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவனை மிகுந்த தயக்கத்துடன் ஏறிட்டாள்.

"தேங்க் யூ"

வீணை மீட்டியது போன்ற இவிய குரல்... அவனைக் கலைத்தது.

"ஓ... இதில் என்னங்க இருக்கு? பைத பை... அயாம் சந்துரு... வெள்ளிக்கிழமை அம்மனுக்கு அபிஷேகம் பண்ணுக்கு பணம் கட்டணும். தேவஸ்தான அலுவலகம் பூட்டியிருக்கு... எப்போ திறப்பாங்க? குருக்கள் கிட்ட கேட்கலாமான்னு தான் நான் திரும்பவும் உள்ளே வந்தேன்..."

அவன் வாய் தான் பேசியதே தவிர... அவன் மனமோ ஆச்சரிய வெள்ளத்தில் மூழ்கித் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

"கோவில்லே கூட்டம் அதிகமில்லேன்னா... ஆபீஸை மூடிட்டுப் போயிடுவாங்க... அதோ எதிர்த்தாப்பல இருக்கற பூக்கடை கிட்ட சிவப்பு சட்டை போட்டுட்டு நின்னு பேசிட்டிருக்காரே? அவர்தான் ரசிது கொடுக்கிறவர்... அவர் கிட்டே கேளுங்க."

கூட்டிக்காட்டி விட்டு திரும்பினாள். நான்கு விழிகளும் மோதிக்கொண்ட போது மின்னல் வெட்டியது.

பின்னலிட்ட நீண்ட கூந்தல் அசைந்தாட அவள் செல்லும் அழகை ரசித்தபடி நின்றிருந்தாள் சந்துரு.

"யாரிந்த தேவதை? இவளை இதற்கு முன் ஒரு நாள் கூட

பார்த்ததில்லை. ஆனால் பல காலம் நெருங்கிப் பழகியது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகின்றதே?

நிலவைப் போன்ற வட்ட முகமும், அழகிய விழிகளும் யாரை ஞாபகப்படுத்துகின்றன?

கோடி மலர்கள் கொட்டிக் கிடக்கும் நந்தவனம் போன்று... மனதை காந்தமாக ஈர்த்து விட்டாளே?

யாறிவள்? பெயர் என்ன? குடும்பப் பின்னணி என்று எதுவுமே தெரியாது. ஆனால் பார்த்த மாத்திரத்தில்... மனதை வருடி திருடிச் சென்று விட்டாளே? இந்த உணர்வுக்கு என்ன பெயர்?

இதற்குப் பெயர் தான் காதலா?

அவனது இதயம் எம்பிக் குதித்து 'ஆமாம்' என்று மறு மொழி கூறியது.

'ஐயோ! என்னது இது? எனக்குள் ஏனிந்த மாற்றம்? என்ன காரியத்திற்காக இந்த ஊருக்கு வந்திருக்கிறேன் என்பதை மறந்து விட்டு... இதென்ன பைத்தியக் காரத்தனம்?' மனதைத் தட்டி அடக்கி விட்டு... இயந்திரத்தனமாய் நடந்தான் சந்துரு.

தேனியில் அந்த நிறுவனத்தை சொந்தமாக வாங்கிய கையோடு... பழைய ஜமீன் பங்களாவின் சீரமைப்பு வேலைகளும் துரிதமாக முடிந்து போக... கை தேர்ந்த நர்ஸ் ஒருத்தியை நியமித்து, அம்மா சந்திரா, அப்பா பத்மநாபன், அருண் ஆகியோருடன் கிளம்பி வந்திருந்தான்.

சென்னையில் உள்ள நிறுவனங்களோடு..... இங்கு தேனியில் வாங்கிய நிறுவனத்தை கவனிக்கும் பொறுப்பும் சேர்ந்து கொண்டதால்... இனி சென்னைக்கும் இங்குமாக மாறி மாறி 'ஷண்டிங்' அடிக்க வேண்டியது தான் என்று தீர்மானித்திருந்தான்.

அம்மாவின் உடல் நலம் தேறும் வரை இங்கேயே குடும்பம் இருக்கட்டும் என்று முடிவும் எடுக்கப்பட்டிருந்தது.

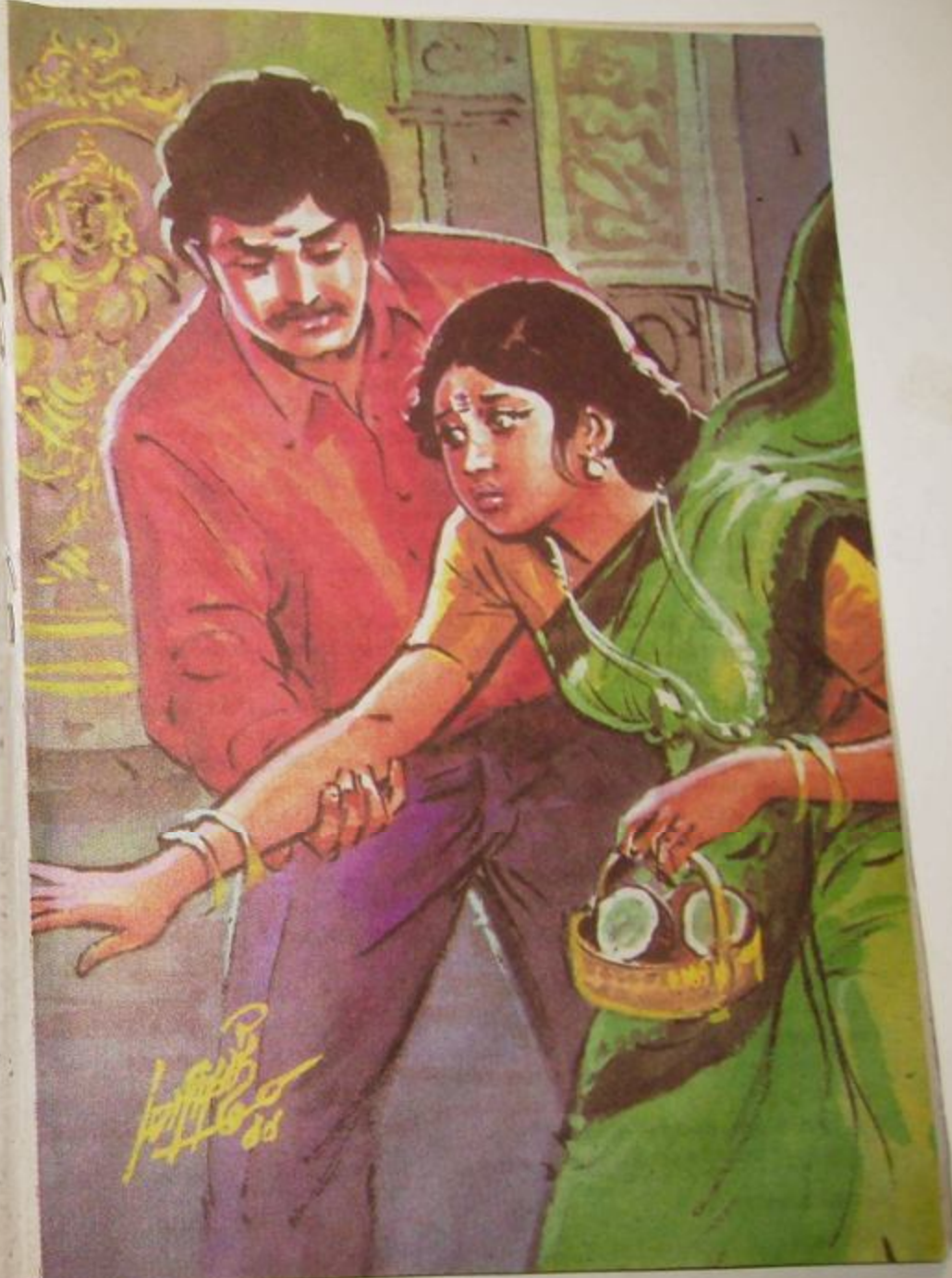
அருண் பிரிகே.ஜி. செல்லும் சிறுவன் என்பதால்... படிப்பு பாழாகி விடும் என்ற கவலையும் இல்லை.

டாக்ஸி. பங்களாவை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தது.

இந்த மாணவன் எல்லா பாடத்திலேயும் 20 மார்க்கு தானே எடுக்கிறான், யார் இவர்?

20 ஓவர் கிரிக்கெட் போட்டி வீரரோட மகன்..

-ச.ஆ.சேவன்.
இனாம், மனியாச்சி

ஆனால் சந்துருவின் மனமோ உதயாவையே சுற்றிச் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தது.

கோ என்னது இது? நான் பார்க்காத அழகிகளா? எனது நிறுவனங்களிலேயே பல அழகிகள் இருக்கின்றன?

ரிசப்ஷனில் காவ்யா... கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர் ஸ்வேதா... ஏன் பவித்ரா ஆகியோர் அழகிகள் தானே?

பவித்ரா... மை காட்! அவளை எப்படி மறந்தேன்! அவளை நான் விரும்புகிறேன் என்று நினைத்து என் பெற்றோர்கள்... பெண் பேசி முடிவு செய்து பூ வைத்து விட்டு வந்துள்ளனர்.

அதை எப்படி மறந்தேன் நான்?

இதுவரை மனதை க்ளின் சிலேட்டாகத் தானே வைத்திருந்தேன்? ஆனால் இப்போது இந்த கிராமத்துப் போழவியின் உருவம் அழுத்தம் திருத்தமாகப் பதிந்து விட்டதே? அம்மா, அப்பா இருவருமே... எனக்குத் தெரிந்து வாக்குத் தவறியவர்கள் இல்லையே?

அம்மாவின் உடல் நலம் தேறியதும் பவித்ராவை திருமணம் செய்து கொள்ளும்படி வற்புறுத்துவார்களே?

என்ன செய்யப் போகிறேன் நான்?

இந்த அழகு தேவதைக்கு என் இதயத்தில் இடமளித்து விட்டேனே?

இனி பவித்ராவை எப்படி ஏற்றுக் கொள்ள இயலும்?

பவித்ராவுக்கும் என்னைப் பெற்றவர்களுக்கும் என்ன பதில் சொல்லப் போகிறேன்? எப்படி தட்டிக் கழிப்பேன்?

அப்படியே தட்டிக் கழித்தாலும் அம்மாவும், அப்பாவும் மிகுந்த வேதனைக்குள்ளாவார்களே?

எனது ஆசையைப் பூர்த்தி செய்வதாக எண்ணித் தானே... பவித்ராவைப் பேசி முடித்தார்கள்?

சதா சர்வ காலமும் என் நலனையும், எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் அக்கறை காட்டும் பெற்றோர்களை அடைய நான் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும்.

என் இதயத்தில் நுழைந்து ஓசையின்றி புல்லாங்குழல் இசைக்கத் தொடங்கிய காதலுக்காக... அவர்கள் வாக்குத் தவற வேண்டுமா?

அப்படியொரு நிர்ப்பந்தத்தை நான் எப்படி ஏற்படுத்துவேன்?

ஐயோ இதென்ன புதுக் குழப்பம்? நான் ஏன் இந்த ஊருக்கு வர வேண்டும்?

இப்படியொரு இரசாயன மாற்றம் எனக்குள் ஏன் ஏற்பட வேண்டும்?

இதன் முடிவு தான் என்ன?"

ஒராயிரம் கேள்விகளைச் சுமந்து கொண்டு வந்த எண்ண

அலைகள்... அவனது இதயத்தில் பலமாய் மோதின், டாக்ஸி பங்களாவின் கம்பவுண்டுக்குள் மெதுவாக நுழைந்தது.

வேக வேகமாக மாடியேறினான் சந்துரு.

பால்கனியில் போடப்பட்டிருந்த அலங்கார ஊஞ்சலில் சாய்ந்து அமர்ந்திருந்தார் அம்மா சந்திரா.

சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்து பேப்பரைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தார் பத்மநாபன்.

சொந்த ஊரில் வெகு காலம் கழித்து நிச்சலனமாய், காற்றாட அமர்ந்திருந்த சந்திராவின், முகத்தில் நிம்மதியும், திருப்தியும் பரவியிருந்தன.

முகம் முன்பை விட பொலிவுடன் மிளிர்ந்தது.

உற்றுப் பார்த்த சந்துருவுக்கு உள்ளுக்குள் எங்கோ பொறி தட்டியது.

"அட... கோவிலில் நாம் சந்தித்த அழகி நம் அம்மாவின் ஜாடையில் இருக்கிறாளே?

அந்த முகமும் விழிகளும் யாரையோ ஞாபகப்படுத்துவதாக மூளையைக் கசக்கினேனே?

அம்மா இளம் வயதில் அவளைப் போன்று தான் இருந்திருப்பாள் என்கிற விஷயம் இப்போது தானே புத்திக்கு எட்டுகின்றது.

அப்படியென்றால்... அந்த அழகி அம்மாவுக்கு மிகவும் நெருங்கிய உறவுக்காரப் பெண்ணாக இருக்க வேண்டும்.

அம்மாவுக்கு ஒரே அண்ணன் தான் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்...

அவர் கூட சில வருடங்களுக்கு முன்பு மறைந்து விட்டதாகக் கேள்வி!

இவள்... இந்த அழகி நம் தாய்மாமனின் மகளா?

எனது முறைப்பெண் தானா?

எனக்கு உரிமைப்பட்ட பெண் தானா?

ஆம்! சந்தேகத்திற்கு இடமில்லாமல்... அந்த ஜாடை இதைத் தானே உறுதிப்படுத்துகிறது.

இந்த விஷயம் அம்மாவுக்குத் தெரிந்தால்... மகிழ்வாரா?

அல்லது எப்போதோ அறுந்து போன பந்தத்தை ஒட்ட வைக்கத் தயங்குவாரா?

முறைப்பெண் என்று தெரிந்தும் கூட முழுவதுமாக சந்தோஷத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் குழ்நிலை தடுக்கிறதே?

அவளை மீண்டும் சந்திக்க முடியுமா?

முயற்சி செய்தால் சந்தித்து விடலாம்.

நான் யாரென்று தெரிந்தால்.. அந்தப் பெண்ணின் மனநிலை எப்படி இருக்கும்?

அவளும் என்னை நேசிப்பாளா?
ஒரு வேளை... மனதில் மொட்டு விட்டு அரும்பிய காதல் ஒரு
தலையாகவே கருகி விட்டால்?
நினைக்கும் போதே ஆயிரம் தேள்கள் ஒரு சேரக் கொட்டியது
போலிருந்தது.

அப்பப்பா... என்ன வேதனை?
ஒரே நாளில்... அவளை சில விநாடிகள் பார்த்த மாதிரத்தில்
முமிழ்த்த காதல் தான்!
மீண்டும் அந்த தேவதை அவனது மனக்கண் முன்
தோன்றினாள். மனதிற்குள் சந்தோஷ மழை பூப்பூவாய் துற
ஆரம்பித்தது.

'எதிர்பாராத இக்கட்டான தருணத்தில் மீண்டும் அவளைச்
சந்திக்கப் போகிறோம்' என்று சந்துரு சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை
தான்!

இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாய்
தவித்துக் கொண்டிருந்தான் உதயா.
சமீப காலமாய் சாயந்தரம் ஆகி
விட்டால் அண்ணி ககந்தி வீட்டிலேயே
தங்குவதில்லை.

டிப்டாப்பாக டிரஸ் செய்து கொண்டு
கிளம்பி விடுகிறாள். பூனைக்குட்டி போல்
இருண்டு போன முகத்துடன் அவள் பின்னாலேயே
செல்லும் அண்ணன் சபேசனைக் கண்டு... உதயாவுக்கு சிரிப்பதா,
அழுவதா என்றே தெரியவில்லை.

தினப்படி அர்ச்சனையைக் கேட்டுக் கொண்டு சகித்து வாழக்
கற்றுக் கொண்டு விட்டாள். ஆனால்... அண்ணி ஏதோசதி செய்கிறாள்
என்று அப்பட்டமாகத் தெரிந்த பின்.. தொடர்ந்து அதே வீட்டில்
வசிக்க அவளுக்கு சற்றும் விருப்பமில்லை.

விருப்பமில்லை என்று வீட்டை விட்டு வெளியேறவும்
முடியாது. வயதுப்பெண் யார் வீட்டில் சென்று அடைக்கலமாய்
தங்குவதாம்?

சூரியாவின் நிலைமையைப் பற்றி கேட்கவே வேண்டாம் படு
மோசமாக இருக்கிறதே?

செமஸ்டர் எக்ஸாம் வேறு தொடங்கியிருந்தன. படிப்பு சீக்கிரம்
முடிந்து விடப் போகின்றது... துணிந்து ஒரு முடிவை எடுக்க
வேண்டியது தான்!

வீர பாண்டித் திருவிழா வேறு நெருங்கி வருகின்றதே?

அண்ணி அவ்வப்போது பூடகமாகப் பேசுவதைப் பார்த்தால்...
சித்திரைப் பண்டிகைய ஒட்டியே திருமணத்தை நடத்தி
விடுவாளோ?

பண பலமும், ஆள் பலமும் கொண்ட ரங்கன் கோஷ்டியை...
இந்த அபலைப் பெண்ணால் சமாளிக்க முடியுமா?
வேறு வழியின்றி அவனுக்கே கழுத்தை நீட்டும் திர்ப்பத்தம்
ஏற்பட்டு விட்டால்...?

அடி வயிற்றில் பயம் ஊறியது.

"ட்ரிங்...ட்ரிங்...ட்ரிங்"

சிந்தனையில் சிக்கித் தவித்தவன்... சட்டென்று கலைந்து
ரிசிவரை எடுத்தான்.

"ஹலோ... உதயா! நா சூரியா பேசறேன்மா"

"என்னக்கா... ஏ...ஏதாவது பிரச்சினையா?" திகிலில் அவளது
நா உலர்ந்து போனது.

"பிரச்சினை உனக்குத்தான்... அண்ணி அண்ணா... எங்க
மாமனார் மாமியார் எல்லாரும் உட்கார்ந்து பேசி முடிவு
பண்ணிட்டாங்க... உன்னோட பரீட்சை முடிஞ்ச உடனே கல்யாணம்.

முத நாள் நிச்சயதார்த்தமாம்... நாளெல்லாம் குறிச்சு
முடிச்சுட்டாங்க... என்னை விட்டுத் தள்ளு... உன் கிட்டயாவது
இதப்பத்தி ஒரு வார்த்தை சொன்னாங்களா உதயா?

இப்பக்கூட சிரிப்பும் கும்மாளமுமா வீடு ரெண்டு படுது.

அண்ணிக்கு வாயெல்லாம் பல் தான். அவங்க எல்லாரும்
பேசிட்டிருக்காங்க... எனக்கு வயித்தெரிச்சல் தாளலை... வயித்துல
புளிய கரைச்ச மாதிரி இருக்கு... மெல்லமா மாடிக்கு வந்து உனக்கு
ஃபோன் பண்ணினேன்.

அக்காங்கிறவ... அம்மாவுக்கு சமாளம்னு சொல்வாங்க.
உன்னை ஒரு நல்ல இடத்துல...! நல்ல பையனுக்கு நான்தான்கட்டிக்
கொடுக்கணும்... ஏன்னா நமக்கு அண்ணன் சரியில்லையே?

உனக்கொரு நல்ல வாழ்க்கையை அமைச்சுக் கொடுக்க முடியாத
பாவியா இருக்கேனே உதயா? இந்த துப்புக்கெட்ட ஜென்மம்
உயிரோட இருந்து என்னத்தை சாதிக்கப் போறேன் சொல்லு."

மறு முனையில் உடைந்து போய் சூரியா கதறினாள்.

"அ...அக்கா! நம்பிக்கையை மட்டும் தளர விடாதக்கா..."

குழந்தை அழுகிறதே... "ஆயா" வை
எடுக்க சொல்லேன்.

அவ "ஹாயா" டி.வியில சீரியதை சீரி
யஸா பார்த்திட்டு இருக்கா. இந்த நோத்தில்
அவனை டிஸ்டர்ப் பண்ணினா வேலையை விட்
டுடுவாளோன்னு பயமா இருக்கு.

-சிவ.ராமலிங்கம்.

துத்துக்குடி

எப்படியாவது நமக்கு விடிவு காலம் பொறக்கும். எத்தனையோ கிதாவதைகளை அனுபவிச்சிட்டே... சகிச்சுக்கிட்டே... இன்னும் கொஞ்ச நாள் பொறு... கடைசி நிமிஷம் வரைக்கும் பொறுத்துப் பாத்துடலாம்."

"அது சரி உதயா விஷயம் கை மீறி போயிட்டே இருக்கே? கடைசி நேரத்துல கடவுள் கை விட்டுட்டார்னா... என்ன செய்றது?"

"அக்கா... மனுஷனா பொறந்துட்டா இரண்டு நம்பிக்கையோட வாழ்ந்தாகணும்... ஒண்ணு தன்னம்பிக்கை... ரெண்டு கடவுள் நம்பிக்கை... இது ரெண்டும் இருந்தா... எப்படியும் போராடி ஜெயிச்சுடலாம் அக்கா..."

தீ பாத்துட்டே இரேன், அவங்க எல்லாரும் போடற திட்டம் எதுவும் நடக்காது. கூடிய சீக்கிரம் இந்த நரகத்துல இருந்து உனக்கும் விடுதலை கிடைக்கப் போகுது, யாருக்கா... ஃபோனை வச்சுட்டு தைரியமா போ... சகஜமா இரு..."

இவ்வேன்னா... இதுக்கும் உனக்கு மண்டகப்படி கிடைக்கும். மூஞ்சியைத் தூக்கி வச்சுக்காம நார்மலா சிரிச்சபடி நடந்துக்கோ... சரியா?"

"ச...சரி உதயா என்னவோ நம்பிக்கையாப் பேசறே... எல்லாம் நல்லபடியா நடந்தா... எனக்கு சந்தோஷம் தான்."

அரை மனதுடன் ஃபோனை வைத்தாள் சூரியா.

தமக்கைக்கு ஆறுதல் கூறி விட்டாளே தவிர... உதயாவுக்கு உடம்பு உதறித் தான் போட்டது.

கனத்த இதயத்துடன் கொல்லைப்புறக் கதவை மூடி விட்டு சாமி மாடத்தின் அடியில் இருந்த குத்து விளக்கை ஏற்றி வைத்தாள்.

"உன்னை ஒரு நல்ல பையனுக்கு... நான் தானே கட்டிக் கொடுக்கணும் உதயா."

"அக்கா பேசிய வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் அவளது செவிகளில் எதிரொலித்தன.

திடுதிப்பென்று கோவில் வாசலில் தன்னைத் தாங்கிப் பிடித்த சந்துருவின் முகம்... அவளது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

கண்ணியமாக இதமாக அவன் பேசிய விதம்... அவளது நெஞ்சத்தைத் தொட்டிருந்தது.

அவனை நினைத்த மாத்திரத்தில்... உள்ளுக்குள் சிலிர்ப்பு பொங்கியது நிஜம்!

"எவ்வளவு பெரிய ஆபத்து எனக்காக காத்திருக்கிறது. அது புரியாமல் மனம்... முன் பின் அறிமுகமில்லாத வாலிபனை நோக்கித் தாவி ஓடுகின்றதே?"

இது என்ன மதியினம்?

வெளிப்படையாக நெருங்கி வரும் ஆபத்தைக் கூட சமாளித்து விடலாம். ஆனால் என்னைப் போன்ற இளம் பெண்கள்... மனதை இப்படிப் புரள விடுவது ஆபத்தாயிற்றே?"

சண்டிக் குதிரையாய் தாவப் பார்த்த மனதிற்கு கடிவாளம் போட்டு இழுத்து அடக்கினான்.

"உதயா! உதயா... அம்மாடி இங்க வாயேன்" உள்ளே அண்ணியின் குரலில் பாசம் வழிந்தோடியது.

"என்ன அண்ணி?", சாமி மாடத்தருகே தன்னை மறந்து தின்றிருந்த உதயா திடுக்கிட்டுப் பார்த்தாள்.

"நாளைக்கு நாம் எல்லாரும் சுருளிக்குப் போறோம் உதயா... அங்க மணிக்கே வேன் வந்துடும். தயாரா இரு, என்ன? பக்கத்து வீட்டு அம்புஜம் மாமியை வேணா... கூட அழைச்சுக்கோயேன்."

நாளைக்கு சண்டே உனக்கும் வீவு தானே?"

"என்ன அண்ணி திடீர்னு சுருளிக்கு வேன்ல கிளம்பறோம்?"

"ஓ வேன் எதுக்கு அநாவசியமானனு யோசிக்கிறியா?"

நம்ப சம்பந்தியம்மா தான் வேன் அனுப்பறாங்க... அவங்க சுருளி ஆண்டவர் கோவிலிலே படையல் வைக்கிறதா வேண்டிக் கிட்டாங்களாம்.

ரெண்டு வேன் பிடிச்ச கிளம்பறாங்க... கண்டிஷனா நாம் எல்லாரும் வந்தாகணும்னு சொல்லிட்டாங்க.. போ! மாமி கிட்ட வேணா சொல்லிட்டு வந்துடு..."

அவர்களுடன் வருவதற்கு உதயா சம்மதிக்க மாட்டாள் என்று தெரிந்து தான் தாராளமாக... அம்புஜம் மாமியையும் அழைக்கச் சொன்னாள் போலும்.

சரி... இதற்கு மேல் வர மாட்டேன் என்று முரண்டு பிடித்தால் ரசாபாசமாகி விடும். இங்கு திட்டு விழுவதோடு... அங்கு சூரியாவுக்கும் பிரச்சனையாகி விடும்.

அம்புஜம் மாமியும் உடன் வரப் போகிறாரே? சுருளி மலை ஆண்டவரை தரிசித்து பாரத்தைப் போட்டு விட்டு வர வேண்டியது தான்!

பெருமூச்செறிந்தபடியே... அம்புஜம் மாமிவின் வீட்டிற்குச் சென்றாள். சுருளி மலையில் ஒரு இனிய அதிர்ச்சி அவளுக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தது.

★★★

இருபதே நாட்களில் சந்திராவின் உடல் நிலையில் நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருந்தது.

தேனியிலிருந்த பிரபல மருத்துவமனையிலிருந்து தினமும் ஒரு டாக்டர் வீட்டிற்கே வந்து பிஸியோதொபியும் ஸ்பீச் தெரபியும் அளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஜமீன் பங்களாவைச் சுற்றியுள்ள தோட்டத்து மரங்கள் சுத்தமான காற்றைப் பிரசவித்துக் கொண்டிருந்தன.

ஆரோக்கியமான சூழ்நிலை... சொந்த மண்ணில் கால் பதித்திருக்கிறோம் என்ற தெம்பு எல்லாமாகச் சேர்ந்து... சந்திராவுக்கு சிறிது சிறிதாக ஆரோக்கியத்தை மீட்டுத் தரத் தொடங்கின.

இடையில் சந்துரு சென்னைக்குச் சென்று விட்டு... ஐந்து நாட்கள் கழித்து திரும்பியிருந்தான்.

"அப்பா! நாளைக்கு நாம் பசுருளிக்கு கிளம்பலாம்.

ஜிஜிஜிஜிஜி பொழுது விடியறப்ப...

நாம் பசுருளிக்கு இருக்கணும்.

சுருளி அருவியில் மூலிகைகள் கலந்து வருதாம்...

சுருளித் தீர்த்தம் தீராத வியாதிகளையும் தீர்த்து வைக்குமாம்...

எல்லாரும் சொல்லிக்கிறாங்க... நர்ஸ் கிட்டேயும் சொல்லிடுங்க... சீக்கிரமா கிளம்பிடலாம்.

"முன்ன எல்லாம் உன்னால் ஒரு அரை நாளைக்கூட குடும்பத்துக்காக ஒதுக்க முடியாது...

அவ்ளோ பிஸியா இருப்பே... ஆனா இப்போ...

சதா எங்களுக்காக எல்லாத்தையும் ஒதுக்கி வச்சுட்டு மெனக்கெடறே...

அங்க பிஸினஸ் வேலைங்க நிறைய பாதிக்கப்படுமே சந்துரு?"

"அதை எல்லாத்தையும் நான் மேனேஜ் பண்ணிப்பேன் அப்பா! நீங்க ஏன் வீணா விசனப்படறீங்க? எனக்கு நம்ப குடும்பத்தோட நிம்மதி தாம்ப்பா முக்கியம்..."

மகன் பேசியதைக் கேட்டதும்...

சந்திராவின் விழிகளில் கண்ணீர் துளிர்த்தது.

"இந்தக் காலத்தில் இப்படியொரு பாசமான பிள்ளை! அவசரப்பட்டு தப்புக் கணக்கு போட்டு..."

அவனுக்கு சிக்கலை ஏற்படுத்தி விட்டேனே? அந்த சிக்கலிலிருந்து அவனை மீட்க வேண்டுமே? கண்களை மூடி சுருளி ஆண்டவரை மனதார வேண்டிக் கொண்டார்.

12

இயற்கை எழில் கொஞ்சும் சுருளி மலை! வானளாவ வளர்ந்த அடர்ந்த மரங்களில் பறவைகள் 'கலகலத்வனி' செய்து கொண்டிருந்தன.

வேனை விட்டு இறங்கிய உதாய தனது கவலைகளை எல்லாம் மறந்து இயற்கை அழகில் லயித்து விட்டிருந்தான்.

பாலத்தின் அடியில் சலசலத்து ஓடிய ஆற்றில் நாரைகளும், கொக்குகளும் சிறகுகளை சடசடத்தபடி மும்முரமாய் மீன்களைத்

தேடின.

"கூ... குக்கூ... என்று எங்கிருந்தோ குயில்கள் இன்னிசை கேடும் பாடின.

பாக்கு மரத்திலிருந்து ஏழெட்டு கிளிகள் சொல்லி வைத்தாற் போல் குபீரென்று பறந்தோடின.

"அம்மாடி உதயா..."

சூரியாவின் மாமியார் பெருமிதமாய் வந்து நின்றாள்.

"என்ன அத்தே?"

"இன்னிக்குத் தான் உன் முகத்துல தளிக்கையே வந்துருக்கு! பத்து மணிக்கு மேல தான் படையல்... நீயும் சூரியாவும் ஜாலியா அருவியில் குளிக்கட்டு வாங்க... பெரியவங்க நாங்க எல்லா ஏற்பாட்டையும் பாத்துப்போம்... கிளம்புங்க."

"அத்தே... குழந்தைங்க வேற இருக்கு... நானும் இங்கேயே இருக்கேன்" சூரியாவுக்கு தயக்கமாக இருந்தது.

"அட நீ வேறே... உதயா கூட கிளம்பு... அந்த பெட்ஷீட்டை இந்த மரத்தடியில் விரிச்சுப்போடு... நானும் உங்க அண்ணியும் உட்கார்ந்துக் கிட்டு குழந்தைகளை கவனிச்சுப்போம்... உறவுக்காரப் பொண்ணுங்க இத்தினி பேரு வந்திருக்காங்களே... எல்லா வேலைகளையும் இழுத்துப் போட்டு செஞ்சிடுவாங்க..."

"அதான் பெரியவங்க இவ்ளோ தூரம் சொல்றாங்கல்ல... போயிட்டு வாங்களேன்" அண்ணி ககந்தி உரிமையாய் அத்தடியினாள்.

"வயசுப் பொண்ணுங்களுக்குத் துணையா நானும் போயிட்டு வரேன்டியம்மா" அம்புஜம் மாமி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

பச்சைப் பசேலென்ற மரங்களுடன் சுருளி மலை மனதைக் கொக்கி போட்டு சர்த்தது.

வெள்ளியை உருக்கி வார்த்தாற் போல் பாலாய் அருவி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது.

"மாமி! கொள்ளை அழகா இருக்குல்ல?"

"இது சித்தர்கள் வாழும் புண்ணிய வனப்பகுதியாச்சே? சின்னக் குழந்தைங்க கூட அருவியில் குளிக்கலாம்... காய்ச்சல் ஜூரம்னு எதுவும் வராது... ஏன்னா அருவித் தண்ணிரில மூலிகைங்க கலந்து வருதே... வாங்க பொண்ணுங்களா அருவியில் ஸ்நானம் பண்ணலாம்"

திளைக்க திளைக்க அருவியில் குளித்துவிட்டு விரித்த கூந்தலுடன் நனைந்த ஆடையுடன் படிக்கட்டுகளில் இறங்கத் தொடங்கினர்.

சந்திராவைக் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தபடி ஏறி வந்து கொண்டிருந்தார்கள் சந்துருவும், பத்மநாபனும்!

"அட... இவர் சந்துருதானே?"

உதயா ஆச்சரியத்துடன் பார்த்த போது... மாமி வியப்பில் உரத்துப் பேசினார்.

"அம்மாடி உதயா! அதோ பாரேன் அதிசயத்தை... அது யாருன்னு

தெரியுதா சூரியா? உங்களுக்கு எப்படி தெரியும் பாவம்? அந்த பொம்மனாட்டி உங்கத்தை.. சந்திரா உங்கப்பாவோட தங்கை"

"அவங்க கிட்ட எங்கப்பாவோட சாயல் தெரியுது மாமி, நம்ம உதயாவோட ஜாடையிலும் இருக்காங்கல்ல?"

"போடி மக்கு! உதயா தான் உங்கத்தை ஜாடையை கொண்டிருக்காணு சொல்லு" சூரியாவின் கன்னத்தில் செல்லமாக இடித்தார். அம்புஜம் மாமி.

திக்கிரமை பிடித்தவள் போல் வாயடைத்து நின்று விட்டாள் உதயா.

இவர்களது சம்பாஷணையைக் கேட்டபடி ஏறிவந்து மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து விட்டு... எதிர்பாராத இன்ப அதிர்ச்சியில் உறைந்து விட்டிருந்தனர்.

"என்னடி சந்திரா அப்படி பாக்கறே? இவா ரெண்டு பேரும் உங்க அண்ணாவோட பொண்கள் தான்.. இவ பெரியவ சூரியா, இவ சின்னவ உதயா..."

பாசம் பொங்க கையை உயர்த்தினார் சந்திரா. மடை திறந்த வெள்ளமாய் கண்ணீர் பெருகியது.

"அத்தே..." சூரியாவும் உதயாவும் கண்ணீர் மல்க ஓடிச் சென்று சந்திராவின் தோள்களில் முகம் புதைத்தனர்.

பத்மநாபனும், சந்துருவும் சற்று விலகி நின்றனர்.

"வெளிப்படையாகத் தான் அப்பா உங்களை திட்டறாப்பல பேசுவாரே தவிர... உள்ளூர உங்க மேல அளவு கடந்த பாசம் வச்சிருந்தாரு அத்தை" சூரியா விகம்பினாள்.

"தெரியும். எங்கண்ணா என் மேல உசரையே வச்சிருந்தான். நான் தான் அவன் தலையில் கல்லைத் தூக்கிப் போட்டுட்டேன்", என்று சொல்லத் துடித்தார் சந்திரா. அது அவரது முக பாவனையிலேயே நன்கு தெரிந்தது.

"எங்கப்பா இறந்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா அத்தே?" சூரியா கேட்டது தான் தாமதம்... தேம்பி அழு ஆரம்பித்தார் சந்திரா.

"இளைய தலைமுறையைச் சேர்ந்த பொண்ணுங்க நீங்க. மனசுக்குள்ளே எந்த கசப்புணர்வும் வச்சுக்காம... பாசமா உறவாடறது ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கும்மா"

பத்மநாபன் தழுதழுத்தார்.

"நான்... இவங்களை... உதயாவை கோவிலிலே வச்சு அன்னிக்கே பாத்துட்டேன்மா... முக ஜாடையை வச்சு உங்க அண்ணனோட... ஸாரி என் மாமாவோட மகள்தான்னு ஊகிச்சேன். அது கரெக்ட்டா இருக்கு"

குதகலமாய் பேசியவனைக் கண்டு முகம் மலர்ந்தாள் உதயா.

"சந்துரு... எனது அத்தையின் மகனா? முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத யாரோ ஒருவர் என்று அசட்டையாக இருந்தேனே? கடைசியில்... இவர் எனது அத்தானா?"

அதுவரை வறண்ட பாலைவனமாய் இருந்த மனதில்... சலசலவென்று நீரோடை பாய்ந்தது போலிருந்தது.

நான்கு விழிகளும் சந்தித்து கண நேரத்தில் நயன பாஷையில் ஓராயிரம் கதைகளைப் பேசின.

உதயாவுக்கு குற்றாலச் சாரலில் நனைவது போன்று இதமாய் இருந்தது.

"இந்த சிறையிலிருந்து எனக்கு விடுதலை கிடைக்குமா?"

இந்த இக்கட்டிலிருந்து என்னை சந்துரு மீட்பாரா?

இந்த அபலைக்கு வாழ்வு தருவாரா?

அந்த விழிகளில் அன்பும், காதலும் ததும்புகின்றனவே...

ஆம்... அவரும் என்னை விரும்புகிறார் என்பது ஊர்ஜிதமாகத் தெரிகிறது.

உள்ளம் மகிழ்ச்சியில் ஆர்ப்பரித்தது.

அடுத்த கணமே பொங்கிய பாலில் தெளித்த நீராய்... அவளது மகிழ்ச்சி வற்றி வறண்டது.

"ஐயோ ரங்கனை எப்படி மறந்தேன் நான்? "உன்னையாராவது கட்டணும்னு மனசுலே நெனச்சாலே... அவனோட தலையை எடுத்துடுவேன்"

என்று குளுரைப்பானே?

அவனுக்கு இந்த விவரமெல்லாம் தெரிந்தால் விட்டு வைப்பானா?

அந்த நயவஞ்சகப் பாவியால் சந்துருவின் உயிருக்கு ஏதாவது ஆபத்து வந்து விடுமோ?

வேண்டாம்... என் துரதிஷ்டமும் துக்கமும் என்னோடே போகட்டும்.

சந்துரு வாழ வேண்டியவர். என் பொருட்டு அவருக்கு ஏதாவது தீங்கு ஏற்பட்டால்... என்னால் அதைத் தாள முடியுமா?"

அதை நினைக்கும் போதே... அவளது இதயத்தைக் கூறு போட்டது போன்ற வேதனையில் துடித்துப் போனாள்.

அவளது மெல்லிய இதழ்கள் நடுங்கின.

என் மருமகன் ஒரு சிறு துரும்பைக் கூட வெளிய தூக்கிப் போட மாட்டான்.

சிறு துரும்பும் பல் குத்த உதவும் என நினைத்திருப்பான்.

-சிவ.ராமலிங்கம்.

தூத்துக்குடி

நீர்த்திரையிட்ட விழிகளைத் தழைத்துக் கொண்டு... கீழுதட்டை அழுந்தக் கடித்தான் உதயா.

"அதோ நிக்கிறானே... அவன் தான்' எங்க பேரன் அருண்" பத்மநாபன் கட்டிக் காட்டிய திசையில் திரும்பிப் பார்த்தான்.

மரங்களுக்கிடையில் தாலித் திரிந்த குரங்குகளைப் பார்த்து மகிழ்ச்சியில் குதூகலித்தபடி இருந்த சிறுவனின் அருகே... நின்றிருந்த பெண்ணின் மீது யோசனையுடன்... உதயாவின் பார்வை படிந்து மீண்டது.

"அவங்க ஒரு நாஸ்! அம்மாவை கவனிச்சுக்க அப்பாயிண்ட் பண்ணியிருக்கோம்"

சந்துரு... அவளது மனதை வாசித்துப் புரிந்து கொண்ட தினுசில் பதிலளித்தான்.

"அருண்... எங்க பொண்ணு பூர்ணிமாவோட பையன்..." என்று கரகரத்த குரலில் ஆரம்பித்த பத்மநாபன் விலாவாரியாக தங்களது குடும்பத்தில் நடந்த துக்ககரமான சம்பவத்தைப் பற்றிக் கூறினார்.

"அந்த அதிர்ச்சி தான் சந்திராவை நிலைகுலைய வைச்சுடுத்தா? பச்சாதாபப் பட்டார் மாமி."

"ஐயின் பங்களாவை வாங்கி வீரபாண்டிக்கு குடி வந்ததிலேர்ந்து... கொஞ்சம் தேறியிருக்கா... திக்கித் திணறி மெல்லமா பேசவும் ஆரம்பிச்சுட்டா... அண்ணன் பொண்ணுங்களைப் பாத்துட்ட சந்தோஷமும் இப்ப சேர்ந்துடுச்சு... இல்லையா சந்திரா?"

பத்மநாபன் கேட்டதற்கு மெல்லத் தலையாட்டினார் சந்திரா.

"சந்திரா! உங்க அண்ணன் பொண்ணுங்களை..." என்று சொல்லத் தொடங்கிய அம்புஜம் மாமியின் கரத்தை சட்டென்று அழுந்தப் பற்றினாள் உதயா.

"மாமி!... அ... அங்க பாருங்க... ரங்கன் வர்றான்" உண்மையில் ரங்கன் தனது சகாக்களுடன் ஏறி வந்து கொண்டிருந்தான்.

"அக்கா! நாம் பிளம்பலாம்" துரிதப் படுத்தினாள்.

"உங்கண்ணனுக்கு மருமகளா வந்தவளோட குணம் சரி இல்லை சந்திரா... ரொம்ப நாழி இங்க நின்னுட்டிருந்தா... கண்ணா பின்னான்னு திட்ட ஆரம்பிச்சுடுவா.. நாங்க பிளம்பறோம்"

அடிக்குரலில் முணுமுணுத்து விட்டு நடந்தார் மாமி.

"மலைக்காத்து அள்ளிண்டு போறதில்லையா? அதான் சரப்புடவை எல்லாம் உலர ஆரம்பிச்சுடுத்து"

"திரும்பப் போறதுக்கு மனசே இல்ல மாமி... அவ்ளோ ரம்யமான இடம்... மாசக் கணக்கா இந்த வனத்துலே தங்கினாலும்... சலிக்கவே சலிக்காது"

பேசியபடி இறங்கினாள் உதயா.

விரித்துப் போட்ட நீண்ட கூந்தலுடன் தேவதையாய் மிளிர்ந்தாள்.

"என்ன உதயா கண்ணு! அருவியில குளிச்சுட்டு வர்றீங்களா?"

அம்மா சொன்னது சரி தான்...

இப்பவே உனக்கு கல்யாணக்களை வந்துடுச்சு தெரியுமா? தினமும் உன்னால எனக்கு இராத் தூக்கமே போச்சு... கண்ணை மூடினா கனவுலேயும் வந்து இம்சிக்கிறியே..."

சற்றும் லஜ்ஜையில்லாமல்... கற்றிலும் நின்றிருப்பவர்களைக் கூட சட்டை பண்ணாமல் அவன் பேசிய போது... பெரிய கல்லைத் தூக்கி அவனது தலையில் ஒரே போடாகப் போட்டுவிட வேண்டும் என்ற ஆத்திரம் தான் ஏற்பட்டது.

தடதடவென்று படிகளில் வேகமாய் இறங்கிச் சென்றான்.

"கல்யாணத்துக்கு இன்னும் விரல் விட்டு எண்ணுற நாட்கள் தான் இருக்கு உதயா... கல்யாணமாகட்டும்... ஊட்டி கொடைக்கானல் பெங்களூர்னு குரு குரு பிரதேசங்களுக்குப் போய் ஹனிமூன் கொண்டாடலாம் உதயா கண்ணு"

அவன் இரைந்து கத்தியதும்... உடம்பெல்லாம் திராவகம் பட்டது போல் திரு திருவென்று எரிந்தது.

"தைலாவைப் பந்தி கவலையே

படாதே உதயா... அவளை நான் ஒத்துக்க வச்சிருவேன். என் வார்த்தையை அவ என்னிக்கும் மீறவே மாட்டா... ஏன்னா... நன்னா வாழ்ந்த குடும்பம் எங்கோடது...

கஷ்டப்பட்ட அவ குடும்பத்துக்கு நிறைய பண உதவி செஞ்சிருக்கோம். நாம் ப குடுத்ததை

மூலதனமா வச்சுத்தான் மெஸ்ஸையே ஆரம்பிச்சா... அந்த நன்றி உணர்ச்சி அவளுக்கு நிறையவே உண்டு.

அதனால் மெஸ்ஸை கண்ணை மூடிக்கிட்டு நம்ம கிட்ட ஒப்படைச்சுட்டுப் போய்டுவா... நான் எதுக்கு பயப்படறேன்னா... ரங்கன் பயல் கம்மா இருக்க மாட்டானே? வலைவீசித் தேடுவான். உங்க அத்தான், அண்ணி, அண்ணன் இத்தன பேத்தையும் சமாளிக்கனுமே... அதான் கலவரப் படறேன்"

"நாளை மதியமே கடைசி எக்ஸர்மை முடிச்சிருவேன். நீங்களும் என்னோட வாங்க... தைலா மாமி கிட்ட ஒப்புதல் வாங்கிடலாம். இன்னும் சில நாள்லே வீரபாண்டி திருவிழா தொடங்கிடும்.

சூரியா அக்கா, குழந்தைங்க, நீங்க, நான்... எல்லாருமே திருவிழா அமளி துமளிப் படற சமயமா பாத்து... தேனிக்குப் போயிடலாம். 'தாயார்' மெஸ்ஸை நாம் ப தொடர்ந்து நடத்துவோம்.

அதுக்கு மேல எந்தப் பிரச்சனை வந்தாலும் தைரியமா போராடி சமாளிக்கலாம். இப்போதைக்கு பயந்து நடுங்கிட்டு இருந்தா... ரங்கன் என்னோட கழுத்துல தாலியே கட்டிடுவான்... அப்புறம் நா உயிரோடவே இருக்க மாட்டேன் மாமி"

அழகை முட்டிக் கொண்டு வந்தது.

"ஐயோ! ஏன்டிம்மா கண் கலங்கறே? எனக்கொரு யோசனை தோணுது உதயா! உங்க நிலைமையை சந்திரா கிட்ட எடுத்துச் சொல்லுவோம்... தான் ஆடாவிட்டாலும் தன் தசை ஆடும்னு சொல்வாங்க...

இதையெல்லாம் கேட்டா... சந்திரா தாள மாட்டா. நிச்சயமா உன்னை சந்துருவுக்கு கட்டி வைச்ச தன்னோட மாட்டுப்பொண்ணாக்கிப்பா... நீ சந்துருவோட கையைப் பிடிச்சிட்டா... எல்லாக்கஷ்டங்களும் சூரியனைக்கண்ட பனி போல விலகிடாதா? அதை விட்டுட்டு என்னத்துக்கு இவ்ளோ ரிஸ்க் எடுக்கணும்?"

ஆர்வமாய் உதயாவின் முகத்தை ஊன்றிப் பார்த்தார்.

"என்ன மாமி இது? மூத்த பொண்ணையும் மருமகளையும் பறி கொடுத்துட்டு, துக்கத்துல இருந்து மீண்டு வர முடியாம தத்தலிக்கிராங்க சந்திரா அதை.

இந்த நிலைமையில் நம்ம கஷ்டத்தை வேற அவங்க கிட்ட சொல்லி வேதனையை அதிகப்படுத்தணுமா? சூரியா அக்கா, அவ குழந்தைங்க இத்தன பேரும் அவங்களுக்கு பாரமாகணுமா?

அதுக்கு என்னோட தன்மானம் இடங்குடுக்கலை மாமி. மனசுல தன்னம்பிக்கை இருக்கு.

உழைச்சு மானத்தோட வாழலாம்... கொத்தடிமைத் தனமா வாழ்ந்து மனசு மரத்துப் போச்சு மாமி... இனிமேலாவது நானும் சூரியாவும் நிம்மதியா மூச்சு விடலாம் இல்லையா?

அக்கா பாவம்... ரொம்பவும் நொறுங்கிப் போயிருக்கா... அவளை சொந்தக் கால்லே நிக்க வைச்ச தலை நிமிர வைக்கணும்.. அவ குழந்தைகளை நல்லாப் படிக்க வைக்கணும் இதான் என் ஆசை மாமி.

எல்லாத்துக்கும் மேலா... சந்திரா அதைக்கு அதிர்ச்சியைத் தாங்கற சக்தி இல்லை. அப்படித்தான் தேறிக்கட்டு வர்றாங்க... அப்புறம்... நாங்க அவங்க கிட்ட அடைக்கலமா போனா... கேசவன் அத்தானும் ரங்கனும்... அவங்களுக்கு பிரச்சினை குடுப்பாங்க... இது தேவையா?

நம்மால யாருக்கும் எந்த உபத்திரவமும் இருக்கப்படாது மாமி... "நீ சொல்றதும் சரி தான் உதயா... தெளிவான முடிவைத் தான் நீ எடுத்திருக்கே... ஆகட்டும்... நாளைக்கே நாம் பதைலா கிட்ட பேசிமுடிச்சுடலாம்"

மனதிலிருந்து பெரும் பாரம் இறங்கியது போலிருந்தது.

தேவியைச் சுற்றியிருக்கும் எட்டுப்பட்டி கிராமங்களும் திரண்டு திருவிழாவைக் காண வந்து குவிந்ததால்... 'வீரபாண்டி'யே

திமிலோகப்பட்டது.

கோவிலைச் சுற்றியுள்ள பகுதிகளில் எண்ணற்ற கடைகள் திடீரென்று முளைத்துவிட்டிருந்தன. அடிக்கொரு மூங்கில்கள் நடப்பட்டு விளக்குகள் பொருத்தப்பட்டு பார்ப்பதற்கு தேவலோகம் போல் ஜெகஜ்ஜோதியாக இருந்தது.

மிகுந்த தயக்கத்துடன் சூரியாவின் புத்தகத்திற்குள் புத்தூள் உதயா.

"அட்டே... வாம்மா உதயா இன்னும் ஒரு வாரத்துல இந்த வீட்டுக்கு விளக்கேத்த வரப்போறே... என்ன தயக்கம்?"

உள்ளே வா" சூரியாவின் மாமியார் வாய் நிறைய வரவேற்றார்.

"வீட்டுல உறவுக்காரங்க நிறைய பேர் வந்திருக்காங்க. நாளைக்கு தீச்சட்டி எடுக்கப்போறாங்க... பெரியவங்க நீங்க... சூரியா அக்காவை ரெண்டு நாளைக்கு அனுப்பி வச்சீகன்னா... நாங்க எல்லாரும் சந்தோஷப்படுவோம்.

உங்க அனுமதி கேட்கலாமனு வந்தேன். உங்களுக்கு ஆவக்காய் ஊறுகாய்னா உசிராமே... நேத்து வீட்ல ஊறுகாய் போட்டேன்... அப்படியே குடுத்துட்டுப் போலாமனு வந்தேன் அதே"

"அட... ரங்கனுக்கும் ஆவக்காய் ஊறுகாய் ரொம்பப் படிக்கும்... நீ போட்டதுன்னு தெரிஞ்சா சோத்துல போட்டு பிசைஞ்சே சாப்பிட்டுவான் பாரேன்" சிரித்தார்.

"அத்தே... சூரியா அக்காவையும் குழந்தைகளையும் கையோட கூட்டிட்டுப் போயிட்டிடுமா?"

"ரெண்டு நாள் என்ன? உங்க கல்யாணம் முடியற மட்டும் அங்கேயே இருக்கட்டும்" சூரியாவின் மாமியாருக்கு உச்சி குளிர்ந்து போய் 'பச்சைக்கொடி' காட்டி விட்டார்.

அடுக்களையிலிருந்து முகத்தில் பீதி படர எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சூரியாவுக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை.

"என்னக்கா மசமசன்னு நிக்கிறே? சிக்கிரமா தேவையான துணிங்களை எடுத்துட்டுக் கிளம்பு... சின்னக்குட்டியை நாதாக்கிட்டு வரேன்"

உங்க பையன் "கணிப் பொறி" கத்துக்க போணானே... என்னாச்சு?

ஒரு "கன்னியின் பொறி"யில் சிக்கி கவிழ்ந்து விட்டான்.

-சிவ.இராமலிங்கம்...
துத்துக்குடி

பாப்பாவை வாஞ்சையுடன் தூக்கியபடி... சூரியாவின் மாமியார் அருகே பல்யமாய் வந்து நின்றுள்.

இரண்டு மூன்று நாட்களுக்குத் தேவையான துணிமணிகளை அள்ளி சிறு கூடைக்குள் திணித்துக் கொண்டு வந்தாள் சூரியா.

"சூரியா... குழந்தைங்களை கண்ணும் கருத்துமாகவனிச்சுக்கோம்மா..."

அஜாக்கிரதையா இருந்துடாதே" மிகுந்த கரிசனத்துடன் எச்சரித்த மாமியாரிடம் இருவரும் விடைபெற்றுக் கொண்டு வெளியேறினர்.

"என்னக்கா இப்படி வியர்த்து வழியறே? டென்ஷனாகியே காட்டிக் குடுத்துடுவே போலிருக்கு... நார்மலா இரு" கிசுகிசப்பாய் பேசினாள் உதயா.

"போறதுக்கு முன்னாடி மாட்டிக்கிட்டோம்னா அவ்ளோ தான். என்னை மொத்தமா ஒளிச்சுக்கட்டிடுவாங்க... அதான் நிகிலா இருக்கு உதயா... இது சரியா வருமா?"

"எல்லாம் சரியா வரும். வீரபாண்டி அம்மன் நமக்கு எப்பவும் துணையா இருப்பா... இனி நமக்கு விடிவு காலம் தான்... நம்பு"

மறுநாள் அதிகாலை மூன்று மணிக்கே பேருந்து நிறுத்தத்திற்கு வந்து விட்டனர்.

அவர்களது பதட்டத்தை அதிகப்படுத்தாமல் வந்து சேர்ந்த மினி பஸ்ஸில் வேகமாய் ஏறி அமர்ந்தனர்.

பஸ்ஸில் சொற்ப பயணிகளே அமர்ந்திருந்தனர். தெரிந்தவர்கள் யாராவது தென்படுகின்றார்களா? என்று பார்வையால் துழாவினாள் உதயா.

'அப்பாடா' பெருமூச்சு விட்டாள்.

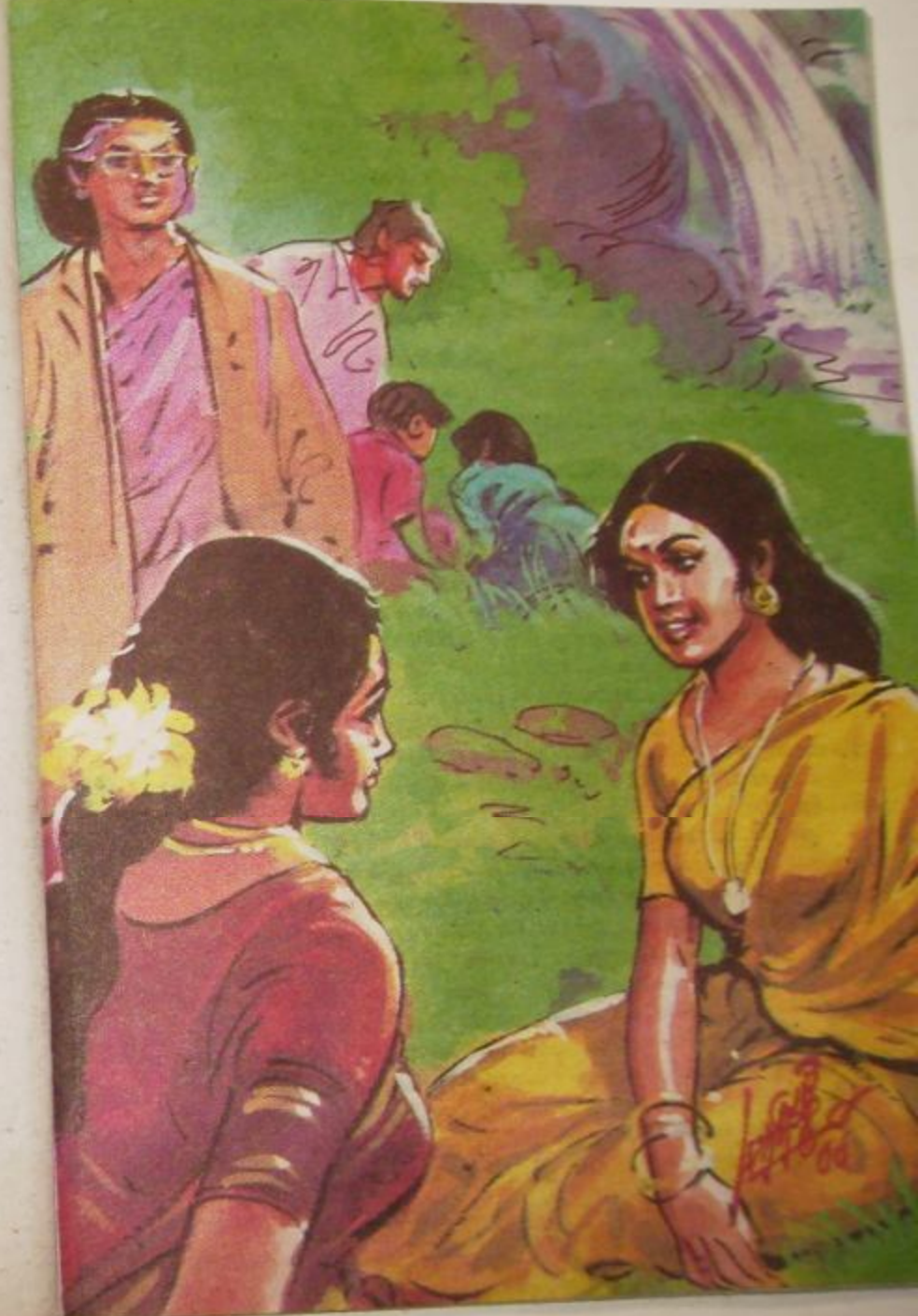
பஸ் தேனியை அடைந்த போது அந்த காலை நேரத்திலும் வியர்த்து தொப்பலாய் நனைந்து விட்டிருந்தாள் சூரியா.

"வாங்கோ... இனிமேலாவது உங்களுக்கு நல்ல காலம் பொறக்கட்டும். கொஞ்ச காலத்துக்கு வெளிவாசலுக்கு எங்கேயும் நீங்க போகவேணாம்... இதோ இவரு சின்னையா... மளிகை, காய்கறி சாமான் இத்யாதி எல்லாத்தையும் இவரே வாங்கிப்போடுவாரு... இவங்க தங்கம்... சின்னையாவோட சம்சாரம்... கறிகாய் நறுக்கித் தந்து சமையல்லே உதவுவாங்க. இந்த தம்பதிகளுக்கு குழந்தைங்க இல்ல... பக்கத்துல தான் குடியிருக்காங்க.

இவங்களை உதவிக்கு வச்சுக்கலாம்... நான் இன்னிக்கு சாயந்தரமே கிளம்பறேன்"

தைலா மாமி ஆசீர்வதித்து விட்டு சொன்னபடியே கிளம்பி விட்டிருந்தார்.

இவர்கள் தலைமறைவானது தெரிந்ததும்... கேசவனும் ரங்கனும், ககந்தியும் ரௌத்ரமாகி கொந்தளித்துக் கொண்டு இருந்தனர்.

உதயா... என் கண்ணே...

என்னுயிரே... எங்கே சென்றாய் நீ?

இரு முறை எனக்கு தரிசனம் தந்து இதயத்தில் நிரம்பியவனே?"

உள்ளத்தை உன்னிடம் தொலைத்துவிட்டு உருகி மருகிச் சாகின்றேனே... அறிவாயா பெண்ணே?

உன் கஷ்டத்தை எல்லாம் என்னிடம் ஒரு கோடி காட்டியிருந்தால் போதுமே? என்னுயிரையும் உனக்கே தாரை வார்க்கத் தயாராக இருப்பவன் நான்...

என்னிடம் என் மறைத்தாய்?

நீயும் என்னை விரும்புகின்றாய் என்பதை... கருளி அருவியின் அருகேயே நான் புரிந்து கொண்டேனே!

உன் விழிகளிலே... நிந்தன் காதலை நானறிந்து கொண்டேனே மணிக்கணக்காய் நின்று மனம் விட்டுப் பேசவில்லை தான்...

ஆனாலும் நம் மனங்கள் சங்கமித்தவனே? பின் என் என்னை அந்நியனாய் நினைத்து ஒதுங்கினாய்?"

சந்துருவின் உள்ளம் ஊமையாய் அழுது புலம்பியது. அன்று காலை எடுத்துக் கொண்டு குடும்பத்துடன் உதயாவின் வீட்டிற்குச் சென்ற போது தான்... அந்த விபரமே தெரிந்தது.

உச்சஸ்தாயியில் அண்ணி சுகந்தி கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

"ஐயோ! கல்யாணத்துக்கு நான் குறிச்ச பின்னாடி அக்காளும் தங்கச்சியுமா தலைமறைவாயிட்டாங்களே? எங்களை இப்படித் தலை குனிய வச்சிட்டாளுங்களே? பாவிங்க..."

காரை விட்டு இறங்காமல் ஸ்தம்பித்து விட்டான் சந்துரு. இதயத்தைக் கோடரியால் பிளந்ததுபோன்ற வேதனையில் பரிதவித்தபடி... காரைத் தெருமுனையில் நிறுத்தி ஒரு முதியவரிடம் விசாரித்தான்.

"அந்தப் பொண்ணு உதயா அவ அண்ணிகாரி கிட்ட படாதபாடு பட்டா... மூத்தவளை ஒரு பொறுக்கிப் பயனுக்கு கட்டிக் குடுத்த மாதிரி... இவளையும் அதே குடும்பத்துலே ஒரு ரவுடிப் பயனுக்கு கட்டி வைக்கப் பார்த்தா... ஏற்கனவே அக்கா படற சித்ரவதையைப் பார்த்து துடிச்ச பொண்ணு... பாவம்! கட்டாயக் கல்யாணம் பிடிக்காம... அக்காவையும் அவ குழந்தைகளையும் அழைச்சுக்கிட்டு எங்கியோ கண்காணாம போயிடுச்சு.

நடேசன் ரொம்ப நல்ல மனுஷன் பாவம்! அவன் பெத்த பொண்ணுங்களுக்கு இந்த கதியா வரணும்? எல்லாம்... கலிகாலம்"

புலம்பியபடி நகர்ந்த முதியவரைப் பார்த்து... சந்துரு உட்பட அனைவருக்கும் கண்கள் பொங்கின.

"என் கண்ணே உதயா! பல இன்னல்களை அனுபவித்தாயா?

நாதியின்றி அனாதையாக அபலையாக இது நான் வரை வாழ்ந்து வந்தாயா?"

நினைக்கும் போதே பச்சாதாபமும் கழிவிரக்கமும் ஜனித்தன.

"ஐயோ! எங்... எங்... எங்கண்ணா பொ... பொண்ணுங்க எங்... என்ன க...கதியானாங்களோ தெ... தெரியலியே?" திக்வித் திணறிப் பேசியபடி கண்ணீர் உருந்தார் சந்திரா.

"அன்னிக்கு கருளி அருவிப் பக்கத்துல பாத்தோமே... அந்த மாமி கூட ஏதோ சொல்ல வந்தாங்க... அப்பவே நாம் அந்தப் பொண்ணுங்களை நம்ம கூட அழைச்சுட்டுப் போயிருக்கணும்... நாம் எல்லாரும் இருக்கறப்போ... பாவம்!

அனாதைங்க மாதிரி எங்கேயோ போயி கஷ்டப்படறதை நெனச்சா... மனசு தாங்கலை சந்துரு"

"எப்... எப்படியாவது தேடிச் கண்... கண்டு பிடிச்ச நம்... நம்ம கூட கூட்டிட்டுப் போயிடணும்பா"

"அதை நீ சொல்லணுமா சந்திரா? அவங்க நம்ம வீட்டுப் பொண்ணுங்க... நாம் விட்டுக் கொடுத்துடுவோமா? சந்துரு எல்லாம் செய்வான்... நீ மனசைப்போட்டு அலட்டிக்காதே"

அதன்பிறகு... அவர்களைத் தேடிச் கண்டு பிடிப்பதற்காக சந்துரு எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை சொல்லி மாளாது. பிரைவேட் டிபெக்டிவ் ஏஜென்ஸியைக் கூட அணுகி... அவர்களது உதவியையும் நாடியிருந்தான்.

ஆனால் நாட்கள் தான் இறக்கை கட்டிக் கொண்டு பறந்தனவே தவிர... அவர்களைப் பற்றிய எந்த தகவலும் இதுவரை கிடைக்கவில்லை.

கடந்த ஐம்பது நாட்களாக... கிணற்றில் போட்ட கல்லாக்கத் தான் இருக்கிறது.

உண்ணப் பிடிக்கவில்லை... உறங்கவும் பிடிக்கவில்லை. சென்னைக்குச் சென்று மற்ற நிறுவனங்களை கவனிக்கவும் பிடித்தமில்லை.

முக்கியமான கோப்புகள், பிராஜெக்ட் ரிப்போர்ட்

"இது மன்னரோட சிலைன்னு எப்படி சொற்ற?"

"புறமுதுகை மட்டும் காட்டிட்டு நிற்குதே"

-ச.வேடியப்பன், கும்மிடிப்பூண்டி

ஆயெவற்றைக் கொரியரில் வரவழைத்து கையெழுத்து இட்டு அனுப்பி வைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

சத்திராவின் உடல்நிலை நன்கு தேறிவிட்டதோடு... இலேசாகத் திணறினாலும் புரியும்படி பேசவும் ஆரம்பித்துவிட்டார்.

இனி... இங்கே இருக்க வேண்டிய அவசியமும் இல்லை. உதயா, சூரியா குழந்தைகள் கிடைத்துவிட்டால் போதும்... இனம்பி விட வேண்டியது தான்.

அவர்கள் திரும்பவும் கிடைப்பார்களா? தமையனின் பெண்கள் மீது இவ்வளவு பாசம் வைத்திருக்கிறார் அம்மா.

சதா அவர்களை நினைத்து வேதனையில் வெம்பித் தவிக்கிறாரோ?

உதயாவை எனக்கு மணம் முடித்து வைத்து மருமகளாக்கிக் கொள்வாரா?

பவித்ராவுக்கு அளித்த வாக்கு என்னாவது? என்று வாதிடுவாரா?

உதயாவை உயிருக்கு உயிராக நான் பேசியதை எப்படி எடுத்துச் சொல்வது?

உதயா திரும்பக் கிடைத்தாலும்... இந்தப் பெரும் சிக்கல் தீராது போலிருக்கிறதே?

நினைக்க நினைக்கத் தலைவலி தான் அதிகரித்ததே தவிர... எந்த வழியும் புலப்படவில்லை.

★★★

"நா இதைக் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கலை உதயா"

சல்லடையில் சலிந்த மாவை சம்புடத்தில் கொட்டிய உதயா நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"நீங்க எதைச் சொல்றீங்க மாமி?"

"இப்படி துணிச்சலா வெளிநடப்பு செய்து இந்த மெஸ்ஸை நடத்தி... யாரு தயவுமில்லாம நிமிர்ந்து நிக்கலாமனு நீ

அந்த வங்கியில் என்ன புது மையாக அறிவித்து இருக்காங்க?"

"காதலிக்கு செலவு செய்ய கூட கடன் தருவாங்களாம்"

-வே.சித்ரா.
கும்மிடிப்பூண்டி

சொன்னப்போ... இது எப்படி சரிப்பட்டு வரும்னு உன்னா தயக்கமா இருந்துச்சு.

ஆனா இப்போ நெனச்சுப் பார்த்தாலே... மலைப்பா இருக்கு உதயா... உங்க உழைப்பு, அக்கறை, உத்வேகத்தால... கடந்த அம்பது நாட்களிலே கஸ்டமர்ஸ்ஸோட எண்ணிக்கை உசத்திருக்கு.

"தாயார் மெஸ்"லே கவையும் தரமும் அபாரமா இருக்குன்னு நல்ல பேரும் கிடைச்சிருக்கு... பார்க்கவே பெருமிதமா இருக்கு. சீமந்தம், பிறந்த நாள் விழான்னு... மெல்ல மெல்ல கேட்டரீங் ஆர்டர்ஸ்"ம் கிடைக்க ஆரம்பிச்சு... குறுகின காலத்துக்குள்ளே கிடுகிடுன்னு ஒரு முன்னேற்றம்"

லொகித்துப் பேசினார் அம்புஜம் மாமி.

★★★

"அதுக்கெல்லாம் காரணம் உங்க ஆசீர்வாதம் தான் மாமி.... நீங்க ஒரு வார்த்தை சொன்னதால தான்... தைலா மாமி இந்த தாயார் மெஸ்ஸை நடத்துற உரிமையை எங்களுக்கு கொடுத்தாங்க..."

சப்பாத்தி மாவில் வெந்தீரும், பாலும் ஊற்றிப் பிசைத்து கொண்டே பேசினாள் சூரியா.

"உதயாவோட குணம் அப்படியே உன்னடையும் இருக்குடி... எல்லாம் உதயாவோட முகராசிம்மா... பட்டதாரி பொண்ணுதான்... படிச்ச படிப்புக்கேத்த வேலைக்குத்தான் போகணும்னு நெனைக்காம... துணிஞ்சு மெஸ்ஸை நடத்தலாமனு கனத்துல இறங்கினா... பாரு! ஒவ்வொரு பொண்ணுக்கும் இந்த தன்னம்பிக்கை இருக்கணும்... இதோ.. உனக்கும் அவளோட சேர்ந்து தைரியமும் துணிச்சலும் வந்திருக்கே... போராடி ஜெலிஸ்கடலாம்பிற நம்பிக்கை பிறந்திருக்கே... சந்தோஷமா இருக்குடி சூரியா"

"கரெக்டா சொன்னீங்க மாமி! அக்காவோட முகத்துல இப்பத்தான் புதுப்பொலிவும் வந்திருக்கு... சொந்தக்காலிலே திக்கறோம்கிற தெம்பு கண்ணுல மின்னுது. எனக்கு இப்பத்தான் நிம்மதியா இருக்கு மாமி!"

"ஹூம்! அவரோட பென்ஷன் பணத்துல... நானா சமைச்சுசாப்பிட்டு ... ரொம்ப விரக்தியா நாட்களைக் கடத்திண்டிருந்தேன். ஆனா உதயா எனக்கு முக்யத்துவம் கொடுத்து அழைச்சுண்டு வந்து கல்லாவல உட்கார்த்தி வச்சுட்டா... வாழற வாழ்க்கைக்கு இப்பத்தான் புது அர்த்தம் கிடைச்சிருக்கு... முன்னெல்லாம் பூமிக்கு பாரமா இருக்கேனே.. சீக்ரீமா கொண்டு போயிடு பகவானேன்னு வேண்டிப்பேன். ஆனா இப்போ.. இந்தக் குழந்தைகள் அழகாக வாழணும், அமோகமாக வாழணும், அவங்க நன்னா வாழறதை நான் கண்குளிர பார்க்கணும், அதுவரைக்கும் எனக்கு ஆயுசைக்குடுன்னு வேண்டிண்டிருக்கேன் கண்களிலிருந்து வழிந்த கண்ணீரை மெல்ல முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டா"

அம்புஜம் மாமி.

மாவு சலிப்பதை நிறுத்தி விட்டுவிட்டு அவரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் உதயா.

“உதயா! இதெல்லாம் இன்னும் எத்தனை நாளைக்கி? இது சால்வதமா? ஆயிரந்தான் தைரியமா போராடினாலும் நீ ஒரு பெண்... உன்னோட அம்மா ஸ்தானத்துல இருந்து கேட்கறேன். பதிலைச் சொல்லுமா.”

“நல்லாக் கேளுங்க மாமி” தூண்டி விட்டாள் சூரியா. உள்ளுக்குள் ஒரு குட்டி பயம் ஜனிக்க தலை குனிந்தாள் உதயா.

வார்த்தைகள் தொண்டைக்

குழிக்குள்ளேயே சிக்கிக் கொண்டன.

எலிப்பொறிக்குள் சிக்கிக்

கொண்டதைப் போன்று.. இருப்பு

கொள்ளாமல் பரிதவித்தாள் உதயா.

மாமி எழுப்பிய கேள்விக்கு என்ன பதில் சொல்வது என்று நிரூபித்தாள்.

சதா உள்ளுக்குள் அலைஅலையாய் எழும்பிய

எந்த வினாவிற்கும்.. இது வரை அவளால் விடையைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை.

“எத்தனை நாளைக்கு இந்த அஞ்ஞாத வாசம்? உனக்குன்னு ஒரு கல்யாணம் காட்சி நடக்க வேணாமா? சூரியா புலம்பிண்டே இருக்கா... நா என்ன நினைக்கிறேன்னா.. அந்த சந்துரு மெயின்ரோட்டுல தான் நிறுவனம் தொடங்கி இருக்கானாம்.

அன்னிக்கு பத்மநாபன் சொன்னார் இல்லையா? சந்துரு குடும்பமே உன்னைத் தேடிண்டு இருக்கும். நெருங்கின உறவுக்காரங்க இல்லையா? சந்திரா பாவம்... துக்கிச்சுப் போயிருப்பா...

அவங்க கிட்ட ஒரு வார்த்தை... நாம ‘தாயார் மெஸ்ஸை’ நடத்திண்டு இருக்கிறதை தெரியப்படுத்திட்டா நல்லதுன்னு

“நம்ம தலைவருக்கு பொது நல அக்கறை அதிக மாமே.. எப்படி?

“பொது சொத்துக்களை யெல்லாம் தானே எடுத்துக்கு வாறே!

-லெ.ராம்குமார்.
வேலப்பாடி.

நெனைக்கிறேன்.

ரொம்ப அலை பாய்க்கண்டு இருப்பா... அதான்”

“தயவு செஞ்சு இந்தப் பேச்சை எடுக்காதீங்க மாமி”! தான் அன்னிக்கே இதுக்கான பதிலை சொல்லிட்டேன். மறுபடியும் வற்புறுத்தாதீங்க... நம்மால யாருக்கும் எந்த உபத்திரவமும் வந்துடக்கடாது பாருங்க... நீங்களும் சரி.. சூரியா அக்காவும் சரி... மறுபடியும் இந்தப் பேச்சை எடுக்காதீங்க...

எ... எனக்கு வருத்தமா இருக்கு... தர்ம சங்கடமாகவும் இருக்கு.. அக்காவோட குழந்தைகளை நல்லபடிய வளர்த்து ஆளக்கணும். அதான் என் லட்சியம்.. அக்காபட்ட கஷ்டத்தைப் பாத்து பாத்து என் மனக் ரணமாயிருக்கு கல்யாணம்கிற வார்த்தையைக் கேட்டாலே.. நாராசமா இருக்கு மாமி... என்னை இப்படியே விட்டுருங்க.. ப்ளீஸ்” அவளுக்கு சுருதி இறங்கி விட்டது.

ஈரக்கமையினால் கனத்த இமைகளை உயர்த்தி அவர்களை ஒரு முறை பார்த்துவிட்டு சிறு குழந்தை போல்... புறங்கையினால் அழுந்தத் தேய்த்துக் கொண்டாள். தனக்குள் ஏதோ ஒரு குழப்பத்தை கோட்டைச் சுவராய் எழுப்பிக் கொண்டு.. அதிலிருந்து வெளியே வரத் தெரியாமல் அவள் சுற்றிச்சுற்றி வருவதை.. அம்புஜம் மாமியால் நன்கு பரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

‘மாமி சொன்ன கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டால் என்னவாகும்?

உயிரிலும் உணர்விலும் கலந்த சந்துருவுக்கும் அவளது குடும்பத்தாருக்கும் பல சங்கடங்கள் ஏற்படுவதோடு.... சந்துருவின் உயிருக்கே உலை வைத்துவிடும் அபாயம் நேரலாம்.

கல்யாணம் என்ற சடங்குக்கே என் வாழ்வில் இடமில்லை... சந்துருவுக்கே இதயத்தில் இடமளித்தவிட்டு.. மாற்றானுக்கு என்னால் கழுத்தை நீட்டவும் முடியாது.

மனதில் முகிழ்த்து மொட்டாய் அரும்பிய காதலை.. காதலனிடமே வெளிப்படுத்த இயலாத துர்ப்பாக்கியம்... வேறு எந்தப் பெண்ணிற்கும் ஏற்படக்கூடாது.”

மலை உச்சியின் மீது ஏறி நின்று ‘சந்துரு! ஐ லவ் யூ லோ மச்’ என்று இரைந்து கத்திவிட மனம் துடித்தது நிஜம்!

கஷ்டப்பட்டு பிரமப் பிரயத்தனம் செய்து காதலெனும் ககமான உணர்வை... மனமாகிய அலிப்பா குகைக்குள் அழுத்தி இறுக மூடி விட்டிருந்தாள்.

ஆயிரம் துக்கமிருந்தாலும்.. சந்துருவை நினைக்கும் போதே.. மனசுக்குள் மத்தாப்பூ சிதறத்தான் செய்தது. ஆனந்தச் சாரவில் நனைவது போன்றிருந்தது.

வெந்த புண்ணில் மயிலிறகால் மருந்து தடவியது போலிருந்தது.

சோகத்திலும் ஒரு இதமான சுகம்!

இந்த சுகம் போதும்.... மீதி வாழ்நாளை இப்படியே கழித்து விடுவேன் சந்துரு.. அடுத்த ஜென்மத்திலாவது ஆசைப்பட்டவனைக்

கட்டிக் கொள்ளும் பாக்கியத்தை... அம்மன் எனக்குத் தரணும்னு வேண்டிக்கிறேன்

மானசீகமாக அடிக்கடி பேசிக் கொண்டான் உதயா.

ஆனால் சூரியாவுக்கும், அம்புஜம் மாமிக்கும் நெஞ்சில் ஊகா மன் உறுத்தலாய் இருந்தது உண்மை!

16

சு பேசனுக்கு நாகைப் பிடுங்கிக்

கொள்ளலாம் போல இருந்தது.

வெளியில் தலை காட்ட முடியவில்லை.

"பொண்டாட்டி பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு

தங்கச்சிகளை படாதபாடு படுத்தினான்பா...

பெரியவனை குடிகாரப்பயலுக்கு

கட்டிக்கொடுத்து.. தண்ணி தெளிச்சு விட்டுட்டான்.

அவுங்க என்ன கொடுமை பண்ணினாலும்

கண்டுக்கிறதில்.. பொண்டாட்டி தாசனுக்கு கண் அவுங்க போச்சு

போல.. சின்னவனை சித்ரவதை பண்ணிட்டிருந்தான். அதே

குடும்பத்துல பொறுக்கிப் பயலுக்கு இவளையும் கட்டிக்

கொடுக்கணும்னு பார்த்தான்.

பாவம்.. பொறுக்க மாட்டாம அக்காளும், தங்கச்சியுமா

எங்கேயோ போயிட்டாங்க.. செத்துக்கித்து போனாலும்

போயிருக்குங்க.. யார்கண்டா? நடேசன் பாவம்! நல்ல மனுஷன் ஓடி,

ஓடி சம்பாதிச்சு பொண்ணுங்க எதிர்காலத்துலக்கு எல்லாம் சேத்து

வச்சுட்டுத்தான் போனாரு..

அப்படியே அவரு அம்போன்னு விட்டுட்டுப் போயிருந்தாலும்

அண்ணன் காரன் தானே தங்கைகளுக்கு ஆதரவா, பாசமா இருந்து

பொறுப்பா கட்டிக் கொடுக்கணும்.

த்தா! இவனெல்லாம் ஒரு மனுஷன்"

கிணற்றடியிலும், குழாயடியிலும், டிக்கடையிலும்,

ஆலமரத்தடியிலும் கூடியிருக்கும் கிராமத்து ஜனங்கள்... சபேசனின்

காது படவே தாற்றினார்கள்.

அவனது மனசாட்சியே ரம்பமாக அறுக்கத் தொடங்கியது.

'அப்பா இறக்கும் தறுவாயில் தங்கைகளை என்னிடம் தானே

ஒப்படைத்துச் சென்றார்.

பாசத்தை துணி கொண்டு துடைத்தது போல்... கொஞ்சம் கூட

அவர்களிடம் அனுசரணையாக நான் நடக்கவில்லையே?

என் கூடப் பிறந்த தங்கைகளை.. மாற்றாந்தாய்

கொடுமைப்படுத்துவது போல் சுகந்தி ஆட்டிப் படைத்தாளே?

கண்டும் காணாதது போல் நடந்து கொண்டது மில்லாமல்..

இளையவனைக் கை நீட்டி அடித்தேனே?

எவ்வளவு கேவலமான மனிதன் நான்? பெரிய பழி பாவம் வந்து

சேர்ந்து விட்டதே?

ஒரு வேளை என் இரு தங்கைகளும் தற்கொலை செய்து

கொண்டார்களோ?

ஐயோ அப்பா! என்னை மன்னிப்பிங்களா? இது நான் வரை கய

நலப் பிரசாய் வாழ்ந்துட்டனோ? தங்கைகள் திரும்பக்

கிடைக்கணும். இனிமேல் அவர்களை தகப்பன் ஸ்தானத்துலே

இருந்து பார்த்துப்பேன்.. இது சத்தியம்!"

உள்ளுக்குள் அழுது புலம்பினான்.

ககந்தி தன் பருத்த உடம்பைத் தூக்கி கொண்டு... ஒண்டி

மனுஷியாய் சமைத்து விட்டு வேலைகள் அத்தனையையும் செய்து

முடிப்பதற்குள் முகமுசென்று மூச்சிறைத்தான். அன்று

அப்படித்தான்... சமைத்து விட்டு துவைத்து முடிப்பதற்குள் அவளது

பெண்டு கழண்டு விட்டதைப் போன்று வேதனையில் துடித்தவன்..

எரிச்சலில் கத்த ஆரம்பித்தான்.

"உங்க பாழாய் போன தங்கச்சிங்க தலையில் இடி வந்து விழுக..

ஒரு காலிங்க.. விட்டு மானத்தை கப்பலேத்திட்டாங்கனோ என்ன

குறை வச்சோம் நாம? கொழுப்பெடுத்துப் போயி

ஒடியிருக்காளங்க.. ஏங்க.. உங்கத்தை முன்ன ஓடிப்

போனாங்களாமோ? அது மாதிர் உங்க சின்னத் தங்கச்சியும்

ஒடியிருப்பாளோ?"

அவ்வளவு தான்! எங்கிருந்து தான் இவ்வளவு கோபமும்

ஆவேசமும் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்ததோ?

"யாரைப் பத்தி.. யாரு கிட்ட பேசறோ? பிச்சைக்காரனாயே உதயா

சொக்கத் தங்கம்டி.. உன் பேச்சைக் கேட்டுக்கிட்டு அவளை கை நீட்டி

அடிச்சேன் பாரு... படு பாவி!

என் புத்தியை செருப்பால அடிக்கணும். நீராத பழிபாவத்துக்கு

ஆளாகி திக்கிறேன்டி.. எல்லாம் உன்னால தானே?

இப்ப நா சொல்றேன், பண்ணின பாவத்துக்குத் தான் உன்

வயித்துல புழு பூச்சியே ஜனிக்கலை.

இனிமே நாக்குல நரம்பில்லாம என் தங்கைகளை ஒத்த வார்த்தை

அரசர் எதுக்காக வின் நோக்கி

ஓடி பழகுறாரு

போரில் தோற்றால் புறமுது

கிட்டு ஓடுகிறார் என்ற அவச்சொல்

வராமல் இருக்கவாம்.

—எம்.செல்லையா.

சாத்தூர்

பேசின.. கொலையே பண்ணிடுவேன்டி.. என் தங்கச்சிங்க மட்டும் கிடைக்கட்டும்... அவங்க கால்ல விழுந்த பாதபூஜை பண்ணினாலும் நாம பண்ணின பாவம் நீராதுடி"

கண்கள் கோவைப் பழமாய் சிவக்க.. பற்களை நறநறத்த வண்ணம் துகற்தியின் கன்னங்களில் மூர்கத்தனமாய் மாறி மாறி அறைந்தான் சபேசன்.

"உன்னை எல்லாம் வக்கிற எடுத்துவ வச்சிருக்கணும்டி.. நா தப்பு பண்ணிட்டேன்... அதான் குற்ற உணர்வுல கொஞ்சம் கொஞ்சமா செத்துக்கிட்டிருக்கேன்.

ராட்சஷி! பீரோ சாவியைக் குடு.. என் தங்கச்சிகளுக்கு சேர வேண்டிய... எங்கம்மாவோட நகைங்களை எங்க வச்சிருக்கே? ஒரு கொம் குறையாம எல்லாத்தையும் எடுத்து வைக்கணும்.. எனக்கு உதயா, சூரியாகிடைச்சுட்டா போறும்.. தங்கச்சிங்கன்னு கூட பார்க்க மாட்டேன். கால்லே விழுந்து மன்னிப்பு கேட்பேன்.

இனிமே பீரோ சாவியை இடுப்புல சொருகிட்ட திரிஞ்சே... மென்னியை முறிச்சிடுவேன்."

பேசிக்கொண்டே மீண்டும் காட்டுத்தனமாக ஓங்கி அறைந்தான்.

சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப்போனாள் சுகந்தி, "இ.. இந்தாங்க" இடுப்பில் சொருகியிருந்த சாவிக்கொத்தை எடுத்து நீட்டினாள்.

சாவிக்கொத்தை வாங்கியவன் விருட்டென்று உள்ளறைக்குள் புகுந்து கொண்டு கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

சந்துருவின் மனதில் புயல் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

பைலைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தவனின் மனம், வேலையில் ஈடுபடாமல் சண்டித்தனம் செய்தது.

மாலை மணி ஆறரையைத் தாண்டியிருந்தது. வீட்டிற்குச் செல்லவும் மனமில்லை.

"ஒரு வேளை... உதயாவும், சூரியாவும் தற்கொலை செய்து கொண்டிருந்தால்..?"

நினைக்கும் போதே.. அந்த ஏ.சி.அறையிலும் அவனுக்கு குப்பென்று வியர்வை முத்துக்கள் முகத்தில் அரும்பின.

"கடவுளே.. அப்படியெல்லாம் நடந்திருக்கக் கூடாது.

ஊகம்! உதயா எதிர் நீச்சல் போடக்கூடிய பெண். அதனால் தான் இத்தனை காலமும் போராடியிருக்கின்றாள்.

சூரியாவுக்கு இரு குழந்தைகள் வேறு இருக்கின்றன.

அந்தப் பிஞ்சுக் குழந்தைகளின் முகங்களைப் பார்த்தால்... தற்கொலை செய்து கொள்ளும் எண்ணம் வராது.

கண்டிப்பாக அந்த அரும்புகளுக்காக... எங்கேயாவது

சொந்தக்காலில் நின்று போராடி வாழ்த்து கொண்டு தான் இருப்பார்கள்.

தனக்குத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டான் சந்துரு.

"என்ன நண்பர்? எப்படி இருக்கே?" என்ற குரலைக் கேட்டதும் வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

"டேய் ரகு.. நீ எப்படா வந்தே?"

"மதியமே வந்துட்டேன்.. பிஸினஸ் விஷயமா முக்கியமான நபரை மதுரையில் பாத்துட்டு.. அப்படியே கிளம்பினேன். உங்க வீட்டுக்குப் போயிட்டு அங்கின் அருண், ஆண்டியை பாத்துட்டுத் தான் வரேன்."

"எனக்கொரு போன்கூட பண்ணாம சர்ப்பரைஸா வந்திருக்கே? நீ எப்பவும் இப்படித்தான்" ரகுவைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் செல்லமாக அவன் வயிற்றில் குத்தினான் சந்துரு.

"என்ன நண்பர்? கண்களில் கருவளையம்... ஏகத்திற்கும் இளைச்சிருக்கே? தாடி ஒண்ணு தான் பாக்கி... காதல்வே தோல்வியடைஞ்ச தேவதாஸ் மாநிரியே இருக்கே?"

"அ... அப்படியெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல.. நீ வேற கிண்டல் பண்ணாதே"

"சந்துரு.. கமான்! உதயா காணமா போயிட்டாளெங்கிற துக்கம் தான் உனக்கு? அப்பா எல்லாமே சொல்லிட்டாரு... உதயா கிடைச்சுட்டா.. நீ நார்மலாயிடுவியா?"

தனது எக்ஸ்ரே விழிகளால் சந்துருவின் இதயத்தைத் துளைத்தெடுப்பதைப் போன்று... ஊன்றிப் பார்த்தான் ரகு.

"அ... அது வந்து"

"உம்! சொல்லு சந்துரு.. ஐ திங்க... யூ லவ் உதயா. ஆம் ஐ கரெக்ட்?"

"எஸ்.. ஐ லவ் ஹர் ஸோ மச்.. ஆனா..."

"என்ன ஆனா? உதயாவை லவ் பன்ற விஷயத்தை எப்படி பேரண்ட்ஸ்கிட்டே சொல்றதுன்னு திணறிக்கிட்டிருக்கே? பவித்ரா குறுக்கே நிக்கிறாளே... பெத்தவங்க ஏதாச்சும்

எதுக்காக மன்னரை புகழ்ந்து பாடாமல் அந்த புலவர் திரும்பி போகிறாராம்..? காக இல்லாத மன்னரை புகழ்ந்து பாடினாலும் பாடுவேன். உறையில் வாள் இல்லாத மன்னரை பாட மாட்டேன்னு சொல்லிட்டு போயிட்டார்.

-மதுரா. ரெஸ்லை

சொல்லிடுவாங்களோன்னு பயப்படறே... அப்படித்தானே?"

"ஆமாண்டா ரகு.. இது வொரு பெரிய சிக்கல்... விடுபட முடியாம தவிச்சுட்டிருக்கேன்.."

"அது ஒரு பெரிய சிக்கல் இல்லை.. பிராப்ளம் சால்வ் ஆயிடுச்சு நண்பா.. கவலையே படாதே.. இனிமே பவித்ரா உன் லைப்ல குறுக்கே வா மாட்டா... போதுமா?"

"எ.. எப்படி ரகு? இது எப்படி சாத்தியம்?..."

"நீ சொல்றதெல்லாம் நிஜமா?"

விழிகளில் ஆர்வம் பொங்கி வழிய பரிதாபமாக நின்றிருந்த நண்பனைக் கண்டு, நேசத்தில் மனம் பாகாய் கரைந்தது.

"ரிலாக்ஸ்! பவித்ராவை உனக்குப் பேசி முடிச்சுட்டாங்கன்னு நீ சொன்னப்பேவே.. எனக்கு பக்குன்னு பட்டுச்சு! ஏன்னா.. அந்தப் பொண்ணைப் பார்த்தா.. ஒரு நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பொண்ணு மாதிரியே எனக்குப் படலை..."

பவித்ராவைப் பத்தின பேச்சை எடுத்தாலே... ஆன்ட்டியின் முகத்துல கலவரமும் பீதியும் படர்ந்ததை கவனிச்சேன். பவித்ராவை பத்தி ஏதோ அதிர்ச்சியான தகவலை அறிஞ்ச பின்னாடி தான்.. ஆன்ட்டிக்கு பக்கவாதம் ஏற்பட்டிருக்கமோன்னு.. எனக்கு பொறிதட்டுச்சு!"

"டேய்.. என்னடா சொல்றே? பவித்ராவைப் பத்தின ஏதோ ஒரு விஷயம் அம்மாவுக்கு அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துச்சா? அதை நம்மகிட்ட அப்பவே சொல்லியிருக்காமேடா?"

"இரு.. அவசரப்படாதே! அதை அவங்க நம்ம கிட்ட சொல்றதுக்கு முன்னேயே அவங்களுக்கு பி.பி. எகிற இந்த நிலமை வந்துடுச்சே? அவங்களால அந்த அதிர்ச்சியை உள் வாங்கி ஜீரணிக்கவே முடியலை.. அதான் அவங்களுக்கு பாரலிட்டிக் அட்டாக் வந்துருக்கு"

"மைகாட்"

"அன்னிக்கு அருணை கட்டிக்கிட்டு கார்லே மகாபலிபுரத்தைச் சுத்தி காண்பிக்க அம்மா போனாங்கல்லியா?"

"ஆமா.. அங்க அப்படி என்னதான் பார்த்தாங்க?"
இதுவரைக்கும் அம்மா அதைப்பத்தி என்கிட்ட பேசவே ரொம்பத் தாயங்கினாங்க ரகு"

"பவித்ரா யாரோ ஒருத்தனோட பைக்லே நெருக்கமா உட்கார்ந்துட்டு வந்தி இறங்கியிருக்கா.. ஒரு காட்டேஜுக்கு பக்கத்துலே காரை நிறுத்திட்டு உள்ளே உட்கார்ந்தபடி அம்மா, அருண் பயலுக்கு சாதம் ஊட்டினாங்களாம்..."

அப்போ பவியை பாத்துட்டு அதிர்ந்து போய் இறங்கியிருக்காங்க.. ரெண்டு பேரும் நெடுநாள் காதலர்கள் மாதிரி அவனைச்சப்படி காட்டேஜுக்குள்ளே புகுந்துட்டாங்களாம்.

அம்மா திக் பிரமை பிடிச்ச மாதிரி நின்னதைப் பார்த்த.. அந்த

காட்டேஜ் ஊழியர் ஒருத்தர்கிட்டே வந்து.. நீங்க எதுக்கும் மாதிரிகே திக்கிறீங்க? இது இளகங்க ஜோடியா வந்து தங்குற காட்டேஜ் அம்மா.. உங்க மாதிரி நல்ல குடும்பத்தை சேர்ந்த பெண்கள்.. இங்க வரதுக்கே தயங்குவாங்க' அப்படின்னு அடிக்குரலில் முணுமுணுத்து விட்டு நகர்ந்தானாம்.

இப்படியொரு பெண்ணைப் போய் சந்துருவுக்குப் பேசி முடிச்சு வச்சுட்டு வந்துட்டோமேன்னு அதிர்ச்சியில் கலங்கி ஆடிப் போயி.. எப்படியோ வீடு வந்த சேர்ந்திருக்காங்க.. வெளியே சொல்றதுக்கு முன்ன.. அவங்களுக்கு அந்த நிலைமை ஏற்பட்டுப் போச்சு"

"நேர்லே பார்த்த மாதிரி கோர்வையா சொல்றியே? இந்த விவரமெல்லாம் உனக்கு எப்படி தெரியும்?"

"உங்களை இங்க அனுப்பி வச்சதுக்கு அப்புறமா.. நம்பகமான ஆட்கள் மூலமா.. பவித்ராவை பாலோ பண்ணி சில தகவல்கள் சேகரிச்சேன்.. நான் ஊகிச்ச மாதிரியே பவி நல்ல டைப் இல்லைன்னு.. கன்ஃபார்மா தெரிஞ்ச பின்னாடி, நானோ பாலோ பண்ணினேன் ரெண்டு நாளைக்கு முன்னாடி தான்.."

கோவளம் பீச்சுல பாய் பிரண்ட் கூட அவ வசமா என்கிட்ட மாட்டிகிட்டா.. போலீசுக்குப் போயிடுவேன்னு பிரிட்டினேன்.. ஜாப்பை ரிஸைன் பண்ணிட்டு கண் காணாம போயிடறதா ஒத்துக்கிட்டா.."

பெரிய முடிச்சை அவிழ்த்தாச்சு! உனக்கு இனி எந்தவொரு பிராப்ளமும் இல்லை.. இங்க அம்மாகிட்ட இதைப் பத்தி சொன்னப்போ தான்.. திக்கித்தினறி அவங்களும் விலாவாரிய அன்னிக்கு நடந்த மேட்டரை.. மனசு விட்டு சொல்லிட்டாங்க...

உன்னோட காதலுக்கு முன்னாடி இருந்த பெரிய தடைக்கல்லை தகர்த்தாச்சு.. இனி என்ன?"

புன்னகைத்தான் ரகு.

"உதயா எங்கே இருக்காளே தெரியலையேடா... என்னடா பன்றது?"

என் மனைவிக்கும், அம்மாவுக்கும் நடந்த சண்டைல வீடே ரெண்டாப் பேச்சு!

அப்புறம்..?

இருவரையும் ஆளுக்கொரு வீட்டிலு குடி வைத்து விட்டேன்..!

-எஸ்.மாரிமுத்து.
தேனி

"முதல்ல என்குட போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வா.. ஒரு கம்பளைன்ட் கொடுப்போம்... உதயாவோட அக்கா ஹஸ்பெண்ட் மேல அவங்க ஆக்ஷன் எடுக்கட்டும்"

"டேய் ரகு! நான் பிரைவேட் டிடெக்டிவ் ஏஜென்சி மூலமா முயற்சி பண்ணிட்டிருக்கேன்.. போலீசுக்குப் போனா... உதயாவோட குடும்பத்து பேர் அடிபடுமேன்னு தயங்கறேன்"

"ப்ச்! அதெல்லாம் போதாதா.. நம்ம காரியம் நடக்க வேணாமா? எல்லாம் முறைப்படி செஞ்சிட்டா.. நமக்கு தானே பெனிபிட்! நான் சொன்னாக் கேளு.. எல்லாம் சரியா நடக்கும்... வா நண்பா"

கிட்டத்தட்ட சந்துருவை இழுத்துக்கொண்டு நடந்தான் ரகு.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் உதயாவை சந்திப்போம் என்று சந்துரு நினைத்து கூடப் பார்க்கவில்லை என்பது நிஜம்!

18

போலீஸ் ஸ்டேஷனை விட்டு

வெளிப்பட்ட சந்துருவும், ரகுவும் காருக்குள் பரவினார்கள்.

"சந்துரு! உதயாவோட அக்கா ஹஸ்பெண்டையும் அவனோட தம்பியையும் அள்ளிக்கிட்டு வந்து ரெண்டு தட்டு தட்டினா.. பொட்டி பாம்பா அடங்கிடுவாங்க.. பாரேன்"

"ஹூம்! உன் வாக்கு பலிக்கட்டும்டா!"

"ஆமா...நாம எங்க போயிட்டு இருக்கோம்.. வீட்டுக்கு போகலையா சந்துரு?"

"இலல்லடா.. சமையலுக்கு நியமிச்ச ஆள் திடீர்னு ரெண்டு நாளா வரலைடா.. வீரபாண்டிலே ஹோட்டல்ஸ் அவ்வளவு சரி இல்லை... தேனியில் இருந்து வாங்கி ப்யூன் கிட்ட கொடுத்து அனுப்பிட்டிருந்தேன்.. இன்னிக்கு மதியம் கூட ப்யூன் தான் சாப்பாடு வாங்கிட்டுப் போய்... வீட்டிலே கொடுத்தாப்புல

"அந்த எடுப்பு சாப்பாட்டை நானும் தான் சாப்பிட்டேன் சந்துரு.. சுமார்தான்"

"மெயின் ரோட்டுக்குப் பக்கத்துல.. பகவதி அம்மன் கோவில் தெருவுல ஏதோ ஒரு மெஸ் இருக்காம்.. ஹோம்லியா சுவையும், மணமுமா டேஸ்ட் அபாரமா இருக்காம் ப்யூன் மதியம் சொல்லிட்டிருந்தான்....

நைட் டிபன் அங்கே வாங்கி சாப்பிட்டுப் பாத்துட்டு... பிடிச்சிருந்தா.. மூணு வேளைக்கும் அங்கேயே வாங்கிக்கலாம் பாரு.. மட்டம் போட்ட சமையல்காரனை நிறுத்திட்டு... இங்கே இருக்கற வரை அந்த மெஸ்லேயே அரேஞ்ஜ் பண்ணிடலாம் பாரு... ஹோட்டால் சாப்பாடு சாப்பிட்டா அருணுக்கு ஒத்துக்கலை.. அதான்"

பகவதி அம்மன் கோவில் தெருவில்.. "தாயார் மெஸ்" என்ற போர்டு மாட்டியிருந்த வாசலருகே வந்ததும்... அவர்களது கார்தனது மூச்சை நிறுத்தியது.

சின்னையாவும் தங்கமும் மளிகை சாமான்களும், காய்கறிகளும் வாங்கி வருவதற்காக.. சந்தைக்குச் சென்று விட்டிருந்தனர்.

மாமிகல்லாவில் அமர்ந்திருக்க.. சூரியா அடுக்களையில் தோசை வார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

உதயா சாம்பார் வாளியைத் தூக்கிக் கொண்டு.. கஸ்டமர்களுக்கு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தான்.

நெற்றியில் படிந்திருந்த வியர்வைத் துளிகளை புடவை முந்தானையால் ஒற்றியபடி.. அடுக்களையை எட்டிப் பார்த்தக் குரல் கொடுத்தான்.

"இன்னும் நாலு ஊத்தாப்பம் போடு அக்கா" கூறி விட்டுத் திரும்பியவளுக்கு... தூக்கி வாரிப் போட்டது.

"மாமிக்கு, மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரை புரண்டு ஓடியது. சந்தோஷம் தாளாமல் அப்படியே எழுந்து நின்றார்.

"உதயா! நாங்க எல்லாரும் இருக்கறப்ப.. ஏன் இந்த முடிவுக்கு வந்திங்க? உதயா.. என்னை அந்நியனா நெனைச்சுட்டியா? உங்களைக் கானாம.. நாங்க எப்படித் தவிச்சப் போயிட்டோம் தெரியுமா? உ.. உதயா இ... இப்போ எவ்வளோ சந்தோஷமா இருக்கு தெரியுமா?"

அளவு கடந்த மகிழ்ச்சியில் .. சந்துருவின் இதயம் மான் குட்டியாய் எம்பிக் குதித்தது. அவனை பார்த்ததும் அவளது இதயம் நின்று துடிக்க மறந்து.. அப்புறம் இயங்கியது.

'குபுக்' என்று கண்களில் வெப்ப ஊற்று பொங்கியது.

கீழுதட்டை அழுந்தக் கடித்த உதயா சற்று நிதானித்து... "சாரி! கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்க... இந்த கஸ்டமர்ஸை கவனிச்சு அனுப்பிட்டு வந்துடறேன்.... ப்ளீஸ்!.. உட்காருங்க"

கடமையே கண்ணாக அவள் செயல்பட்ட

விதம்... மனதை ஈர்ப்பதாக இருந்தது.

அவனின் ஏக்கப் பார்வையின் இலக்கு... அவனைப் பின் தொடர்வதாகவே இருந்தது. அவனின் கண்ணுக்குள் நுழைந்து உள்ளிறங்கி இருதயத்தை துளைத்துச் சிம்மாசனமிட்டு அமர்ந்து கொண்டது அவனின் பார்வை!

உதயா விலகி விடத்தான் பார்த்தான். காந்த ஊசி பிடித்துக் கொண்ட இரும்புத்துகளாய் விடாமல் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது. சந்துரு பேசிய வார்த்தைகள்... அவளது காதுகளில் மீண்டும் ரீங்காரமிட்டன.

அடி வயிற்றிலிருந்து கிளம்பி உயிரின் வேரை அசைத்துப்

பார்க்கும் கம்பீரக்குரல்.. காதுகளில் பாகுக் கரைசலாய் வழிந்தது. அவளது மனம் குழைந்தது. அரைமணி நேரம் அவஸ்தையில் கரைந்தது. சந்துருவின் டென்ஷனைப் புரிந்து கொண்ட தினுசில்.... 'எல்லாம் நல்ல படியா நடக்கும்... கவலைப் படாதே' என்ற ரீதியில் சமிக்ஞை செய்தார் அம்புஜம் மாமி.

ரகுவுக்கு இருப்பு கொள்ளாமல்... அவ்வப்போது வெளியில் சென்று யாருடனோ 'செல்'லில் பேசி விட்டு வந்தமர்வதும் போவதுமாக இருந்தான்.

"உதயா... போறும்! ரெகுலர் கஸ்டமர்ஸை கவனிச்சு அனுப்பியாச்சுல்ல? சூரியா! வாம்மா" உரிமையுடன் அதட்டினார் மாமி.

"உங்களைக் காணாம... அங்க அம்மா பரிதவிச்சுட்டிருக்காங்க... உங்களுக்கு என்ன விதியா? இப்படி கஷ்டப்படணும்னு அவசியமே இல்ல..."

அம்மாவுக்கு உடம்பு ஓரளவு தேறிடுச்சு! நீங்களும் கிடைச்சுட்டீங்க... இனி நாம் எல்லாரும் சென்னைக்கு கிளம்ப வேண்டியது தான் "

'உங்களை மறுத்துப் பேசுறதுக்கு மன்னிக்கணும். நாங்க இப்ப ரொம்ப சந்தோஷமா திருப்தியா இருக்கோம். உழைச்ச முன்னேறிக் காட்டணும்னு உத்வேகம் வந்திருக்கு... அதுலே ஒரு தனி சுகமே இருக்கு...

யாருக்கும் பாரமா நாங்க இருக்க விரும்பலை"

உதயா அழுத்தம் திருத்தமாகப் பேசினான்.

"எ.. என்ன பேச்சு இது? நீங்க திரும்பக் கிடைச்சதை நெனச்சா... என்னமோ சுவர்க்கமே கிடைச்ச மாதிரி அவ்ளோ சந்தோஷமா இருக்கு... கொடிக்கு காய் எப்படி பாரமாக முடியும் உதயா?

"உங்க அன்னையையும், பெருந்தன்மையையும் நெனச்சா... ரொம்ப பூரிப்பாத்தான் இருக்கு... ரொம்ப நன்றி! ஆனா.. எங்களை வற்புறுத்தாதீங்க.. ப்ளீஸ்! இப்படியே விட்டுங்க"

"அங்க சென்னையில் நம்ம நிறுவனத்துக்குப் பக்கத்திலேயே ஒரு

எதற்காக அரண்மனை வைத்தியருக்கு மட்டும் தங்க காசை அன்னி அன்னி கொடுக்கிறார் மன்னர்..?

வைத்தியர் தானே 'மன்னர் வாளை தொடக்கவடாது இரும்பு மன்னருக்கு அரைஜி' என்று அடித்து சொல்லியிருக்கிறார்.

-மதுரா
நெல்லை

உணவகத்தைத் தொடங்கிடலாம். உத்வேகத்தோட உழைக்க பெரிய லெவலுக்கு வாங்களேன். எங்களுக்கும் நிம்மதியா இருக்கும்... ப்ளீஸ்... உதயா புரிஞ்சுக்கோ லவ் யூ ஸோ மச்... வெளிப்படையா கேட்கறேன்.

என்னை ஏத்துப்பியா? எங்கம்மாவோட சொந்த அண்ணன் பொண்ணுங்க நீங்க.. யாரையும் அவங்க பாரமா நெனைக்க மாட்டாங்கடா... உங்களுக்கு காவல் தெய்வமா இருந்த மாமியும், நம்ம கூட வரட்டும்.

சந்துருவின் குரல் பிசிறடித்தது.

உதயா ஏதோ பேச முற்படும் முன்.. மீண்டும் குறுக்கிட்டுப் பேசினான்.

"எங்க அக்கா பூர்ணிமா அகாலமா மரணமடைஞ்சுட்டா... அந்த துக்கத்துல இருந்து இன்னமும் நாங்க விடுபடலை... சூரியா உனக்கு மட்டும் அக்கா இல்ல... அவங்களை நானும் எனது சகோதரியாவே நினைக்க ஆரம்பிச்சுட்டேன்.

அருணோட சேர்த்து சூரியா அக்காவோட குழந்தைகளையும் நாம் வளர்த்து ஆளாக்கலாம். நீ வந்து..."

"ப்ளீஸ்... மன்னிக்கங்க! எங்க அக்கா பட்ட நரக வேதனையைப் பாத்துட்டு.. எனக்கு கல்யாணங்கிற வார்த்தையைக் கேட்டாலே அலர்ஜியா இருக்கு... நீங்க வெளிப்படையா உங்க ஆசையை சொல்லிட்டீங்க... ஆனா அதுலே எனக்குத் துளி கூட உடன்பாடு இல்ல..

அக்காவோட குழந்தைங்களை நல்லபடியா வளர்த்து ஆளாக்கணும், அது தான் என் லட்சியம்... எங்க அத்தான் குடும்பத்தைப் பத்தி உங்களுக்கு சரியாத் தெரியாது. அவங்க பிடியிலிருந்து அக்கா முழுமையா விடுபடணும்"

"மிஸ். உதயா! நாங்க இப்போ போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போயிட்டுத் தான் வரோம். உங்க அக்காவை டாக்டர் பண்ணினதைப் பத்தி நாங்க புகார் குடுத்திருக்கோம். சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுப்பாங்க... நல்ல லாயர் மூலமா சீக்கிரமா டைவர்ஸ் வாங்கவும் ஏற்பாடு செஞ்சிடலாம்.

அதுவொரு பெரிய பிரச்சினையே இல்லா... பின்னே என்ன தயக்கம்? ஒண்ணுக்குள்ளே ஒண்ணு வேற... அதுவும் சந்துரு மாதிரி கண்ணியமான நேர்மையான இளைஞன் கிடைக்க.. நீங்க ரொம்பக் குடுத்து வச்சிருக்கணும்"

ரகு இதமான குரலில் தனது நண்பனுக்குப் பரிந்து கொண்டே பேசினான்.

"ஆமாண்டி உதயா! சந்துரு மாதிரி நல்ல பையன் உனக்கு கிடைக்கும் போது... அதை நீ மறுக்கிறது. பெரிய முட்டாள்தனம்... ரொம்பவும் நெருங்கின பந்தம் வேற ஏன் அந்நிய மனுஷங்களா நெனச்சுத் தயங்கறே?"

மாமி அதட்டினார்.

"எனக்காக என் குழந்தைகளுக்காக... வாழ்நாள் முழுவதும் நீ இப்படியே கரையேறாம இருக்கேன்னு சொல்றியே? என் மனசு என்ன பாடுபடுமென்னு நீ யோசிக்கவே மாட்டியா?" சூரியா துக்கம் பொங்க கேவினான்.

"நல்லா கேளும்மா சூரியா" என்றபடி பத்மநாபன் சந்திராவைக் கைத்தாங்கலாகப் பற்றியபடி... அருணாடன் உள்ளே நுழைந்தார்.

"ரகு போன் பண்ணினான் மாமி. உடனே டாக்ஸியில் அரக்கப் பரக்க ஓடி வரோம்... இத்தன பேரும் கெஞ்சறோம் மறுத்துப் பேசாதே உதயா..."

நீ வந்தீன்னா... கனன்ற மனசுல பாலை வார்த்தாப்பல இருக்கும்... அதுவும் நீ நம்ம வீட்டுலே விளக்கேத்தினா... சந்தோஷமும் நிம்மதியும் கிடைக்கும்மா...

சந்துரு உன்னை மனசார விரும்பறான்மா"

"அப்புறம் என்ன தயக்கம் உதயா? 'சூரியா சொந்தக்கால்லே நிக்கிறா... அவ முகத்துல தெம்பும், நிம்மதியும் தெரியுது' அப்பமென்னு சந்தோஷப்பட்டியே? சென்னைக்குப் போனாலும்... அங்கவும் சூரியா நிமிர்ந்து நிப்பா... அதுல எந்தத் தடையும் இல்லை...

சந்துருவும் உன்னை விரும்பறப்போ... நீ இப்படித் தட்டிக் கழிக்கலாமா?" மாமி ஆதங்கப்பட்டார்.

"ஆனா.. அவரை நான் விரும்பலையே? ஏன் என் மனசையாரும் புரிஞ்சுக்கவே மாட்டேங்கிறீங்க... இதுக்கு மேலயாரும் வற்புறுத்தாதீங்க.. பிளீஸ் அததை... நீங்களும் கட்டாயப்படுத்தாதீங்க... இதுக்கு மேல என்னை நீங்க போர்ஸ் பண்ணினா... நான் தற்கொலை பண்ணிப்பேன்.

அனைவரும் ஆடிப் போய் விட்டனர்.

"உதயா! இதுக்கு மேலயாரும் உன்னை வற்புறுத்த நான் அனுமதிக்க மாட்டேன். தூங்கறவங்களை எழுப்பிடலாம். ஆனா தூங்கற மாதிரி நடிக்கிறவங்களை எழுப்பறது ரொம்பக் கஷ்டம்... எனக்குத் தெரியும்... உன் மனசுல எனக்கு இடம் இருக்குன்னு நல்லாத் தெரியுது...

ஆனா வறட்டுப் பிடிவாதம் பிடிக்கிற... இதுக்கு மருந்து கிடையாது."

சந்துருவின் வார்த்தைகள் சோகம் சுமந்து வந்தன.

"ஒரு நல்ல விஷயம் நடக்கப் போகுதேங்கிற ஆர்வத்துல காத்திருந்தோம்.. ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியிருக்கு! நெஞ்சு நிறைய பாரத்தோட வெளியே போறதுக்கு முன்னாடி... இன்னொரு நல்ல காரியம் நடக்கறதுக்கான பிள்ளையார் கழியை இப்போ நான் போடப்

போறேன்"

பிடிக்கை போட்டுப் பேசிய ரகுவை... அனைவரும் சிரியலான முகப்பாவையுடன் ஏறிட்டனர்.

"மாமி! வயசுல பெரியவங்க நீங்க... உங்க கிட்டேயே கேட்டுடறேன்.. இதோ இந்த பத்மநாபன் சாரும் எங்கப்பாவும் பால்ய சிநேகிதர்கள்... சந்துருவைவிட வயசுல நாமுத்தவன். சந்திரா ஆன்ட்டி என்னைத் தனது மூத்தமகனாத் தான்.. இதுவரை நடத்தியிருக்காங்க...

காலேஜுல படிக்கிற காலத்துல ஒரு பொண்ணை உயிருக்கு உயிரா தேடிச்சேன். மதம் குறுக்கே நின்னுச்சு.. மதவெறி புடிச்ச அந்தப் பொண்ணோட அப்பா... எங்களைப் பிரிக்க அவளுக்கு கல்யாண ஏற்பாட்டை பண்ணினாரு...

என்னோட ஸ்டெல்லா தற்கொலை பண்ணிக்கிட்டா... மனசொடிஞ்சு ரொம்ப காலம் நான் தடைப்பிணமா நிரிஞ்சேன்... அப்புறம் தேறி என்னோட கவனத்தை பிளினஸ்லே நிரப்பி... வெறித்தனமா அதுலேயே இறங்கிட்டேன்.

அப்பா... வீட்டுக்கு விளக்கேத்த ஒரு மருமகள் வரணும்டான்னு அனத்திக்கிட்ட இருந்தாரு.. நான்காதுலேயே போட்டுக்கலை.. அந்த ஏக்கத்துல திடீர்னு அவர் போனதுக்கு அப்புறம் நான் எனக்கு மனசாட்சி அறுக்க ஆரம்பிச்சது.

சந்திரா ஆன்ட்டி - கூட ரொம்ப வற்புறுத்தினாங்க.. 'சரி கல்யாணம் செய்துக்கறேன்.. என்னோட வாழ்க்கைக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்கணும் ஆன்ட்டி.. எனக்கு வரப்போறவ... ஒரு ஊனமுற்ற பொண்ணு... இல்ல... அநாதரவா நிக்கிற பொண்ணு.. இல்ல.. ஒரு விதவை.. இல்ல.. கணவனால கைவிடப்பட்ட பொண்ணு... இந்த மாதிரி ஒரு பெண்ணைத்தான் நான் மனைவியா ஏத்துக்கணும்னு இருக்கேன் ஆன்ட்டி' அப்பமென்னு சொன்னேன்.

'அந்த மாதிரி பொண்ணா பார்க்கட்டுமா?'ன்னு கேட்டாங்க... கடவுளா பார்த்து அது மாதிரி பொண்ணை.. என் முன்னால கொண்ட

வர்ப்ற மாப்பிள்ளைகளை எல்லாம் பொண்ணோட தனியா பேசவிட்டது தப்பாப் போச்சு!

ஏன்..?

பொண்ணு மாசமா இருக்கா..!ன்னு சொன்னா நான் இல்லை.. நீ இல்லை..ன்னு ஓடுறாங்க!

-எஸ்.மாரியப்பன்.
தேனி

வந்து நிறுத்துவாரு... அவனைப் பார்த்ததும்.. இவனைக் கட்டினா வாழற வாழ்க்கைக்கு ஒரு புது அர்த்தம் கிடைக்கும்னு... உள்ளூர பட்சி எப்போ சொல்லுதோ?... அப்போ நான் அந்தப் பொண்ணை இவதான் மனைவின்னு சொல்லி... உங்க முன்னாடி வந்து நிறுத்தறேன்னு பதில் சொன்னேன்.

சூரியாவைப் பார்த்ததுமே எனக்குள்ளே பட்சி சொல்லிடுச்சு 'நல்லதோர் வீணை செய்து அதை நலங்கெடப் புழுதியில் எறிவதுண்டோ? நல்முத்தோட அருமை தெரியாம்.. குப்பையில் வீசியிருக்காங்க....

சூரியா சம்மதிச்சா நான் அவங்களைக் கல்யாணம் செய்துக்கத் தயாரா இருக்கேன். நண்டும், சிண்டுமா இருக்கற ரெண்டு பிஞ்சுக்கு நான் நல்ல தகப்பனா இருப்பேன்.

சூரியாவுக்கு நல்ல ஆத்மார்த்தமான சிநேகிதனா இருப்பேன். சூரியாவை உள்ளங்கையில் வச்சத் தாங்குவேன்.

எங்கப்பா கூட போயிட்டாரு... ஒடி ஒடி சம்பாதிச்சு என்ன பிரயோஜனம்? வாழ்க்கை.. வறண்ட பாலவனமா இருக்கு.. சூரியா எனக்கு கிடைச்சா.. அது லட்சோப லட்சம் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கற சோலைவனமா மாறும்னு நா நம்பறேன்.

மாமி! சூரியா இதுக்கு சம்மதிப்பாளா? சந்திரா ஆண்டி நான் உங்க மூத்த மகனாச்சே? உங்க அண்ணன் பொண்ணையே உங்க முன்னாடி நிறுத்தியிருக்கேன். இனிமே உங்க பொறுப்பு.

உதயா பிடிவாதமாக இருக்காங்க இல்ல... விட்டுத் தள்ளுங்க எங்க விஷயத்தை முதல்லே கவனிங்க..'' என்று கூறிவிட்டு சூரியாவின் இரு குழந்தைகளையும் வாரி அணைத்துத் தூக்கிய படி... சூரியாவின் அருகில் வந்தான் ரகு.

''பெண்மையை மதிக்கிறவன் நான். ஒரு நல்ல மனைவி.. ஒரு ஆணுக்கு மனைவியாகவும், தாயாகவும், மகளாகவும், மந்திரியாகவும், நல்ல சிநேகிதியாகவும் இருக்க முடியும்.

ஒரு நல்ல கணவனும் அப்படித்தான்... கணவனாகவும், சிநேகிதனாகவும், தந்தையாகவும், வழிகாட்டியாகவும், மகளாகவும் இருக்க முடியும்.. நான் உனக்கு நல்ல கணவனா இருக்க ஆசைப்படறேன்.

காதல்லே தோல்வியடைஞ்சு ரணப்பட்டவன் நான். நீயும் நிறையவே காயப்பட்டிருக்கே... ஒருத்தருக்கொருத்தர் மருந்தா இருப்போம்... ஆதர்ஷ தம்பதிகளா வாழ்ந்து காட்டுவோம்.

நீ எனக்கு மனைவியானா.. கிச்சனுக்குள்ளேயே உன்னை முடக்கிப் போட மாட்டேன். முடங்கிப் போகவும் அனுமதிக்க மாட்டேன். உனக்குள்ளே இருக்கற திறமைகளை வெளிக் கொணர்ந்து உசந்து காட்டணும்.

உன்னைக் கால்லே போட்டு நகக்கின தறுதலைங்க முன்னாடி வாழ்ந்து காட்டணும்..''

சூரியா கல்லாய் சமைந்து நின்றான். உதயாவுக்குள் மகிழ்ச்சிக் கொப்புளங்கள் வெடிக்க ஆரம்பித்தன.

'சூரியாவுக்கு இப்படி ஒரு திருப்பமா?... அக்காவுக்கு விடிவு காலம் பிறந்து விட்டதே... வீரபாண்டி கவுமாரி தாயே.. அக்கா இதுக்கு சம்மதிச்சா.. உனக்கு குரிர குரிரப் பாலபிஷேகமும், இளநீர் அபிஷேகமும் பண்ணேன்.

இப்படி ஒரு உத்தமரோட அக்கா அமோகமா சந்தோஷமா வாழணும். அதை நான் கண்ணார பார்க்கணும் தாயே'

உள்ளம் உருக மனதார அம்மனை வேண்டிக் கொண்டான் உதயா.

''இப்படியொரு தங்கமான பிள்ளை கிடைக்க... நீ கொடுத்து வச்சிருக்கணும் சூரியா... நீயாவது எங்க வார்த்தைக்கு மதிப்பு குடுத்து இதுக்கு சம்மதிச்சா... ரொம்ப சந்தோஷப்படுவோம்டா''

கெஞ்சும் தொனியில் பேசினார் பத்மநாபன். சந்திராவின் விழிகளில் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வழிந்தது. சூரியாவின் அருகில் வந்து அவளது உச்சந்தலையை இதமாக வருடினார்.

நடுங்கும் கரத்தால் சில்லிட்டுப் போன சூரியாவின் வலது கையைப் பற்றி.. ரகுவை சமிக்ஞையால் அருகில் அழைத்து... அவளது கையுடன் சேர்த்துப் பிடித்தார்.

''சூரியா! நீ ஒரு இளம் வயசுப் பொண்ணுடி.. ரெண்டு பெண் குழந்தைகளை வச்சுக்கிட்டு... இந்த சமுதாயத்துலே தனியாப் போராவே முடியாதும்மா...

கடவுள் உன் கஷ்டத்தைப் பார்த்து மனம் இளகி கண் நிறந்து பாத்திருக்காரு... உன் வாழ்க்கை சரியா அமையலெங்கிறதுக்காக... உன் குழந்தைகளின் எதிர்கால நலனுக்காக... தனக்கொரு வாழ்க்கையே வேணாம்கிறா உதயா.. தனிமரமா கடைசி வரை நித்திரேன்னு சொல்றா பாத்தியா?

உன் தங்கைக்காக.. எங்களுக்காக.. உன் பெண் குழந்தைகளுக்காக.. நீ இதுக்கு சம்மதிக்கணும் சூரியா... இது இருபத்தொண்ணாம் நூற்றாண்டு.. நாம நமக்காக வாழறதுலே

''நம்ம கபாலி காசு கொடுத்து பாஸானவன்..!''

''பன்னிக்கூட படிப்புலையா?''

''அட நீ வேற... நம்ப கொண்னைக் கூட்டத்துக்கு 'பாஸ்' ஆனதுல!''

-சி.சண்முகம்.
ரரோடு

தப்பில்லைமா..

அம்புஜம் மாமி பேசிக் கொண்டே விரைந்து வந்தார்.

சூரியா தனது கையை உருவிக் கொள்ளாத வண்ணம்...

சூரியா, ரகுவின் கைகளை சந்திரா இறுகப் பற்றி இருந்தார்.

அம்புஜம் மாமியும் அவர்களது கைகளைப் பிடித்துக் கொண்ட படி பேசிய காட்சி... அனைவரது மனதையும் பாகாக உருக வைத்தது.

சூரியாவுக்கு வார்த்தைகள் தொண்டையை விட்டு வெளிவராமல் புரட்சி செய்தன.

உதயாவின் இதயம் இரும்பு

குண்டாய் கனத்துக் கொண்டிருந்தது.

மறுநாள் அவளுக்கு எந்த வேலையும்

ஒடவில்லை. நேற்றிரவு மாமி பேசிய

வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும்

தீங்கங்களுகாய்... அவளது மனதைப்

பொகச்சிக் கொண்டிருந்தன.

"அக்கா மேல இவ்ளோ பாசம் வச்சிருக்கற பெண்ணை... உலகத்துலேயே பார்க்க முடியாதுன்னு... உன்னைப் பத்தி பெருமையா நெனச்சுண்டிருந்தேன். ஆனா அக்காவுக்கு கிடைக்கற புது வாழ்க்கைக்கு நீயே முட்டுக் கட்டையா இருப்பேன்னு... நான் நெனக்கலைடி உதயா"

"ஐயோ! என்ன மாமி சொல்றீங்க?"

"நீ சந்துருவைக் கட்டிக்க சம்மதிச்சாத்தான்.. சூரியா மறுகல்யாணத்துக்கு ஒத்துப்பாளாம். அக்காவோட கண்டிஷனுக்கு ஒத்துக்கோயேன்"

"மாமி! என்னை அடைய முடியலேங்கிற வெறியில ரங்கன்... சந்துருவை ஏதாச்சும் பண்ணிடுவானோன்னு பயமாயிருக்கு..."

"போடி மக்கு! சந்துருவும் ரகுவும் கம்பளைண்ட் பண்ணினதால... கேசவனை போலீஸ்காரங்க அள்ளிண்டு போய் 'நல்லா' கவனிச்சாங்களாம்... ரங்கன் இனிமே வாலைச் சுருண்டிட்டு பதுங்கிக்குவான்"

"இல்ல மாமி! அவன் பதுங்கிக்கற டைப் இல்ல... வேணாம் மாமி... வீண் தர்க்கம் வேணாம்.. சந்துருவைக் கட்டிக்க எனக்கு இஷ்டமே இல்ல மாமி.. விட்டுங்க"

"சூரியா மேல உனக்குப் பாசமே இல்லைடி.. நீயும் கரையேறாம.. அவளையும் வாழ விடாம பண்ணிட்டிருக்கே..." முனகியபடி முதுகு காட்டிப் படுத்திக் கொண்டார்.

தலையணை நனையும் வண்ணம் வெகுநேரம் கண்ணீர் உகுத்துக் கொண்டிருந்தாள் உதயா.

மறுநாள்... அரைத்த சட்னியில் உப்பைப் போடுவதற்கு பதிலாக.. சர்க்கரையைப் போட்டு விட்டு திருநிறுந்தாள்.

"ஐயோ உதயா! சந்துருவோட ஆபீஸ்லே ரங்கன் துழைஞ்சு கத்தியால... கத்தியால... ஐயோ நான் எப்படி சொல்வேன்? இப்போத்தான் பத்மநாபன் சாரோட டிரைவர் வந்து சொல்லிட்டுப் போறான்... சந்துருவோட கதி இப்படியா ஆகணும்? அலறியடித்துக் கொண்டு ஓடி வந்த மாமி பெருங்குரலில் புலம்பினார்.

"நான் பயந்தது மாதிரி ஆயிடுச்சே? சந்துரு.. என்னால தானே உங்களுக்கு இந்த கதி?" குமுறி அழுதபடி தன்னை மறந்து புலம்பிய வண்ணம்... தெருவில் இறங்கி ஓடினாள்.

தேம்பிக் கொண்டே மூச்சைப் பிடித்த படி ஓடோடிச் சென்றவள்.. மெயின் ரோட்டிலிருந்த சந்துருவின் நிறுவனத்தை அடைந்தாள்.

ரிசப்ஷன் ஹாலில் சோகமே உருவாக நின்று கொண்டிருந்தார் பத்மநாபன்.

சிவந்த விழிகளுடன் அவரது அருகில் நின்றிருந்த ரகுவின் அருகே வந்தான் உதயா.

"ச... சந்துருவுக்கு என்னாச்சு? உ... உயிருக்கு ஏதாச்சும் ஆபத்தா?" இதைக் கேட்டு முடிப்பதற்குள்.. அவளது உடம்பிலிருந்த உயிரை யாரோ உருவி எடுத்து விட்டது போலிருந்தது.

அவள் கேட்ட கேள்விக்கு பதிலொன்றும் சொல்லாமல்... முகத்தை கர்ச்சிப்பால் மூடிக்கொண்டு உடல் குலுங்கினாள் ரகு.

அவன் கட்டிக்காட்டிய அறையின் கதவைத் தள்ளித் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

கழல் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த சந்துரு... டேபியின் மீது தலை கவிழ்ந்த படி கிடந்தான். விம்மிக் கொண்டே அருகில் சென்றாள்.

"ஐயோ! கத்திக்குத்து பட்டு குற்றுயிரும் குலையிருமாய்க் கிடக்கிறீங்கனா?"

உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறதா? அல்லது ஒரேடியாக என்னை விட்டுப் போயிட்டீங்களா?"

துக்கம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.

"சந்துரு! என்னை விட்டுட்டுப் போயிட்டீங்களா? நான் உங்களை மனசார விரும்பறேன்.. உங்களுக்கு இப்படியொரு கதி ஏற்பட்டுமென்னு பயந்து தான்... நான் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கலை. உங்களை உயிருக்கு உயிரா நேசிக்கிறேன்.

உங்க நெனப்புலேயே... அந்த சுகத்துலேயே காலம் எல்லாம் வாழ்ந்துடலாம்னு இருந்தேனா? என்னால தானே உங்களுக்கு இந்த கதி?"

இனி நான் யாருக்காக வாழணும்? யாருக்கும் முட்டுக்கட்டையா நான் இருக்க மாட்டேன்.. இனி இந்த பூமிக்கு பாரமா நான் வாழறதுலே.. அர்த்தமே இல்ல..

நீங்க இல்லாத இந்த உலகத்துல.. நான் வாழவே மாட்டேன் சந்துரு"

முகத்திலுறைந்து கொண்டு கோவென்று கதறினாள் உதயா. சட்டென்று எழுந்து நின்றான் சந்துரு. கதறிக்கொண்டிருந்தவளின் புஜத்தில் கை வைத்தான்.

"ச... சந்துரு! உ... உங்களுக்கு ஒண்ணும்..."

அதற்கு மேல் பேசத் திராணியற்றவளாய்... கதறி அழுதபடி அவளது தோளில் சாய்ந்தாள் உதயா. அவளது கரங்கள் அவளது கழுத்தில் மாலையாயின.

"கண்ட்ரோல் யுவர் செல்ப் உதயா! எனக்கு ஒண்ணும் ஆகலை.. என் மேல் உயிரையே வச்சிருக்கே.. உன் மனசுல பொங்கற அன்புக்கு அணை போட்டே வச்சுட்டியே?" அவளது கூந்தலை வருடினான்.

"ரங்கனால உங்க உயிருக்கு..." திணறினாள்.

"குலைக்கிற நாய் கடிக்காது உதயா... கேசவனையும் ரங்கனையும் போலீஸ் நாலு தட்டு தட்டினதுமே... அவன் பொட்டிப் பாம்பா அடங்கிட்டான்... இனிமே நீங்க இருக்கற திசைப் பக்கம் கூட தலை வச்சப் படுக்க மாட்டேன்னு சொல்லிட்டான்.. போதுமா?"

"நிஜமாவா?"

"சத்தியமா... சரி.. இப்ப சொல்லு.. சிரிச்ச முகத்தோட இந்த அத்தானைப் பார்த்து 'ஐ லவ் யூ'ன்னு சொல்லேன்"

"நீங்களும் ரகுவுமா சேர்ந்து... என்னை இப்படி கலங்க வைச்சுட்டீங்களை?" வெட்கத்தில் முகம் குங்குமமாய் சிவக்க.. மெல்ல விலகப் பார்த்தாள்.

"பேச்சை மாத்தப்படாது.. பதில் சொல்லு" விழிகளில் அன்பு ததும்பி வழிய... அவனை ஏறிட்டாள் உதயா.

"கோவில் வாசல்லே.. முதன் முதலா உன்னை சந்திச்சப்போ விழப்பாத்தியே? அப்போதாங்கிப் பிடிச்சேன்பாரு... உண்மையிலே அப்போ நான் தான் நிலை தடுமாறி விழுந்துட்டேன் தெரியுமா? உதயா?"

"நீங்க விழுந்தீங்களா?" முகத்தில் திகைப்பு பரவ அலங்க மலங்க விழித்தாள்.

"உம்... உன் விழியில் விழுந்தேன்... விண்வெளியில் பறந்தேன்... கண் விழித்துச் சொப்பனம் கண்டேன் உன்னாலே..."

முத்துப் பல் வரிசை தெரிய 'களுக்' என்று சிரித்தாள் உதயா.

"மனசுலே இவ்ளோ ஆசையை வச்சுக்கிட்டு இஷ்டமே இல்லைன்னு பொய்யா சொன்னே?" என்று கேட்டபடி உள்ளே துழைந்தாள் சூரியா.

"நல்லாக் கேளும்மா" சூரியாவின் இளைய மகளைச் சுமந்தபடி ரகு வந்தான். குழந்தை அருண் குடுகுடுவென்று ஓடி வந்தான்.

பின்னாலேயே... பத்மநாபனும் சந்திராவும் மலர்ந்த முகங்களோடு வந்தனர்.

மடிசார் சரசரக்க அம்புஜம் மாமியும் ஆஜரானார்.

"அக்கா! கிராமத்துலே பொறந்து வளர்ந்தவ நீ... மறு

கல்யாணத்துக்கு நீ சம்மதிக்க மாட்டியோன்னு... நான் ரொம்ப பயந்துட்டேன். நீ சம்மதிச்சதே பெரிய விஷயம் அக்கா.. புதை மணலிலே இருந்து கடவுள் புண்ணியத்துல தப்பிச்சுட்டே"

சூரியாவை அனைத்துக் கொண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டாள் உதயா. "நமக்கு காவல் தெய்வமா இருக்கற மாமி, பத்மநாபன் மாமா... நம்ம அப்பா ஜாடையில் இருக்கற நம்ப அத்தை... இத்தனை பேரும் சொல்றப்போ நான் மறுக்க முடியுமா? முதல்லே அவங்க மனசைக் காயப்படுத்த விரும்பலை... இரண்டாவதா இப்பேர்ப்பட்ட விசாலமான மனசு படைச்ச மனிதரை மறுக்க முடியுமா? அதான் ஒத்துக்கிட்டேன்" முறுவலித்தாள் சூரியா.

"எங்க சந்துரு அங்கிளை நீங்க தான் கல்யாணம் செய்துக்கப் போறீங்களா?" அண்ணாந்து பார்த்த அருணை வாரி அனைத்துக் கொண்டாள் உதயா.

சூரியாவையும் உதயாவையும் அருகில் அழைத்து ஆசையுடன் உச்சி முகர்ந்தார் சந்திரா.

"சரி.. மனசுக்கு நிறைவா இருக்கு.... நேரா வீரபாண்டி அம்மனை சேவிச்சுட்டு சென்னைக்கு கிளம்ப வேண்டியது தான்" சிரித்தார் பத்மநாபன். "மாமி! அப்போ 'தாயார் மெஸ்' என்னாகறது?"

"நான் தைலாவுக்கு போன் பண்ணிட்டேன். சின்னையா தங்கம் தம்பதிகள் கிட்ட ஒப்படைச்சுட்டுக் கிளம்பச் சொல்லிட்டா"

"தைலா மாமிக்கு நன்றி தெரிவிக்கணுமே மாமி?"

"உம். கல்யாணமா கட்டும்! தம்பதி சமேதரா.. ரெண்டு ஜோடிகளுமா போய் அவளண்ட ஆசீர்வாதமே வாங்கிக் கொங்களேன்"

"டன்! அப்படியே பண்ணிடலாம்" ரகுவும், சந்துருவும் கோரலாய் சொன்னதும் அனைவரும் கலகலவென்று சிரித்தனர்.

மந்தகாசமாய் சிரித்த சூரியாவின் முகத்தில் சோபையும் பொலிவும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு தாண்டவமாடின.

விழிகள் விரிய தமக்கையின் அழகு முகத்தைப் பார்த்த உதயாவின் மனம் இறகு போல் இலேசானது.

அவளது அழகிய இதழ்களில் ஒரு குட்டி முறுவல் வந்து அமர்ந்தது.

முற்றும்

"அந்த டாக்டர் போலினு... எப்படி சொல்றே?"

"மனசுல உண்டான காயத்துக்குக் கூட ஆபரேசன் செய்யனும்கிறார்!"

-சி.சண்முகம்.
ஈரோடு.

